David

Lucretia Wilhelmina van Merken

bron
Lucretia Wilhelmina van Merken, *David*. Pieter Meijer, Amsterdam 1767

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/merk001davi01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

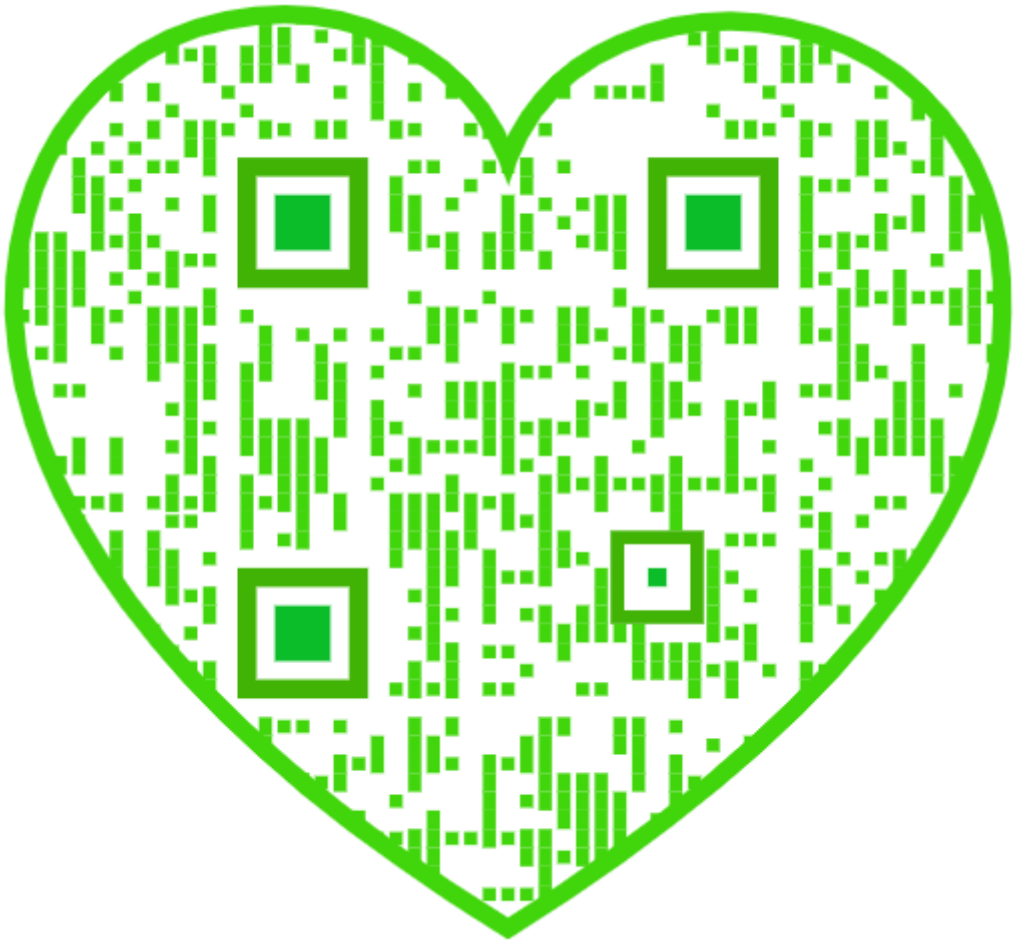

TE AMSTELDAM. BY PIETER MEIJER. MDCCLXVI.

Voorbericht.

Thans heb ik het genoegen om myne dichtlievende en vriendelyke Landgenooten, wier heuschheid tot aanmoediging myner kunstöefeningen gestrekt heeft, Koning David onder het oog te brengen: ik heb dien Vorst tot het voorwerp myner poëzye verkooren, en hem, van zyns Vaders huis af, door eene menigte van rampen en wederwaardigheden, naar den rykszetel van Juda geleid. Men duide my niet kwalyk, dat ik my niet striktelyk gebonden heb aan alle de regelen, waaraan men gewoon is een heldendicht te onderwerpen: ik heb dezelven gevolgd zo verre zy, naar myn oordeel, met de natuur der stoffe die ik behandelde, en met de kunst van behaagen overeenstemden. Volgens deeze wyze heb ik de gevallen voorgesteld, en de karakters uitgewerkt. Wanneer een onderwerp in zichzelven groot, gelukkig en vol van verscheidenheid is, heeft men minder uitweidingen en minder gezochte sieraaden noodig. Niets is in myne oogen aangenaamer dan de eenvoudige schoonheden der bevallige natuur: deezen heb ik getracht te schilderen. Voorts heb ik lie-

ver den grootschen naam van heldendicht, dien sommigen mogelyk myn werk zouden weigeren, aan den natuurlyken loop der zaaken willen opöfferen, dan, door het schroomachtig navolgen van willekeurige kunstwetten, een gewyde historie geweld aandoen of verduisteren.

Voorheen heb ik myne poogingen aangewend, om myne medemenschen te vertroosten en te versterken in de rampen van dit leven; en ten dien einde het Nut der Tegenspoeden verhandeld: 't is zeker dat eene voorgestelde waarheid nooit grooter kracht op onze zielen verkrygt, dan wanneer dezelve door luisterryke voorbeelden word bevestigd. Beschouw zodanig een voorbeeld in Koning David. Indien de schildery, die ik van dien Godvruchtigen Held gemaald heb, deugdlievende gemoederen bevestigt in het welgegrond vertrouwen op de Godlyke Voorzienigheid, wier tedere zorg, getrouwe toevoorzicht en weldoende magt het nedrig hart versterkt, en in zwakheid kracht geeft, dan zal ik het groot oogmerk van mynen arbeid bereikt hebben.

EERSTE BOEK.

David.
Eerste boek.

Ik zing den Herder, die, tot Isrels Ryksgebied
Op Gods bevel gezalfd, de kudde en kooi verliet;
Den Filistyn versloeg; het Erfland aêm deed haalen;
Voor Saüls bittren haat als balling om moest dwaalen,
En op den troon steeg, na den val van dien tiran;
Held David, Jesses zoon, den vriend van Jonathan.
Bewooners van deeze aard', door wien by 't licht der reden
Een Opperste oorzaak word erkend en aangebeden;
Geslacht van Abram, dat op hooger voorrecht roemt,
Dat, waar ge ook zwerst, u 't Volk van Gods belofte noemt;
En gy, ô Christendom! dat na zo menige eeuwen
Een grooter heil geniet dan 't nakroost der Hebreeuwen,
Terwyl uw hoop op God door vorst Messias rust,
In wiens geboôn ge uw vreugd en zaligheid en lust
En vergenoeging vind! leent my aandachtige ooren.
Hem, die op God vertrouwt, is 't hoogst geluk beschooren:
Zyn zorg, zyn toevoorzicht, zyne onbepaalde magt
Versterkt het nedrig hart, en geeft in zwakheid kracht.

Het Kroost van Abram wierd, het Erfland ingetoogen,
Begunstigd en bewaakt door 't eindloos Alvermogen
Zolang het zich getrouw aan zynen last verbond;
Doch als het dien verliet, zyn wetten wederstond,
Zich aan de uitspoorigheên der heidnen schuldig maakte,
En Gods gewyden dienst om afgodsdienst verzaakte,
Dan schonk de Algoedheid nooit d'ondankbren onderstand;
Maar gaf hen tot hun straf in hunner haatren hand.
't Gewest, aan Abraham welëer ten erf gegeeven,
Verstrekte in deezen tyd ter wooninge aan zyn neeven:
De ruischende Jordaan stroomde aan den oosterkant
Ten perk des Amoryts langs dit gezegend Land:
't Gebergt' van Libanon hield noordwaart Isrels weiden
Van 't grootsch Fenicië en van Gezurs wal gescheiden:
De Middelandsche Zee vertoonde zich in 't west.
Hier was aan 't rotsig strand het ryksgebied gevest
Des dappren Filistyns, die in verscheiden togten
Een duurbetaalde zege op 't Erfland had bevochten,
Dat telkens bloot stond voor zyn woedende oorlogsmagt.
Het wrokkend overschot van Amaleks geslacht,
Hoe menigwerf voor 't zwaard van Israël bezweken,
Hield nog 't zuidwesten in, en haakte om zich te wreeken.

In 't zuid' wierd Jakobs erf en Edoms heerschappy
Gescheiden van elkaêr door Parans woesteny.
    Thans in Gods gunst hersteld, had Israël, gezeten
In schaâuw van Saüls troon, zyn voorig leed vergeeten,
Sints Davids dapperheid den Filistyn versloeg,
Sints hy in 't eind' den naam van 's Konings schoonzoon droeg,
En Michol, 't voorwerp van zyn minnend zielverlangen,
Van Saüls eigen hand had als zyn bruid ontfangen.
    Die Vorst, welëer, naast God, de zuil van Jakobs staat;
Zo ryzig van gestalte als achtbaar van gelaat;
Door Samuël gezalfd; langs ongemeene wegen,
Door 's Hemels wys beleid, ten hoogen troon gestegen;
Die spruit van Benjamin, om zyn' verheven moed
Als eerste Koning door gantsch Israël begroet;
Die zich verblyden mogt in vorstelyke looten,
In vier paar telgen uit zyn vruchtbre min gesprooten,
Beschermers van zyn ryk, of paerels aan zyn kroon,
Was, met dat alles, niet gelukkig op den troon.
Hy, wien nog korts de gunst des Hemels scheen beschooren,
Had thans het wenschlykst heil, de rust der ziel, verlooren,
En droeg in 't angstig hart, door wroeging fel bestreên,
Schoon Jakob wierd beschermd, zyn schuld en straf alleen.

Sints 't ongelukkig uur dat hy de Godheid hoonen,
En, tegen haar bevel, vorst Hagag dorst verschoonen;
Sints God hem door zyn' tolk te Gilgal deed verstaan
Dat nimmer op zyn kroost de kroon zoude overgaan,
En dat eene andre hand met Isrels staf zou praalen,
Bleef zyn verbysterd brein zich elk als vyand maalen.
Geen blyk van trouw, hoe groot, geen dienst, hoe ongemeen,
Verwon de vlaagen van zyn woênde afkeerigheên.
De pynigende zorg, door argwaan aangeprikkeld,
De staat- en baatzucht, in dien boezemstryd gewikkeld,
En door verbeeldingen, schoon ongegrond, gevoed,
Verhitten reis op reis het al te onstuimig bloed,
Dat door al de aadren bruischte, inwendig rookte en kookte,
En in het dreigend oog een vuur van woede stookte.
Dan droop hem 't klamme zweet van 't geemlyk aangezicht;
Dan zag hy alles in een valsch en haatlyk licht;
Dan scheen hy heimelyk met felle razernyen,
Met wreede wroegingen in 't angstig hart te stryên;
By wylen sloeg de tong een ongewoon geluid,
En borst in raadselen en wonderspreuken uit.
Niets kon de nevels dier benaauwdheid op doen klaaren,
De felle barning van dien boezemstryd bedaaren,

Dan 't streelend snaarenspel, waarvoor zyn woede zweeg,
En 't felgeschokt gemoed zyn kalmte wederkreeg.
Dit had, in vroeger tyd, 's Ryks Grooten om doen hooren
Naar een' wiens harpmuzyk des Konings oor bekooren,
Zyn hartzorg sussen kon; en David, Jesses spruit,
Had vaak zyn rust hersteld door streelend maatgeluid.
    't Was avond, en de maan verleende nu geen' luister
Aan 't heuvlig Benjamin; gantsch Kanan lag in 't duister.
De hofstad Gibea zeeg, half in slaap gesust,
Allengs in de armen van de wellekomen rust;
Toen Saüls wreede kwaal op nieuw hem kwam bespringen,
En deernis wekte in 't hart van al zyn hovelingen.
De wakkre Jonathan, des Konings braafste zoon,
De wellust van zyn ziel, de naaste tot den troon,
Aan Israël zo waard als 't lieflyk licht aan de oogen,
Was, op des Vorsten last, toen elders heen getoogen.
    Heldhafte David, aan des Konings dienst verknocht;
Die 't ryk verdadigde en beschutte in togt op togt;
Wiens naam-alléén het heir der onbesneên deed schroomen;
Die 't hart van Jonathan geheel had ingenomen;
Wiens roem in Saüls oog met zo veel luister blonk
Dat hy, in 't einde, uit list, hem zyne dochter schonk.

Om, langs zo snood een' weg, zyn schuldloos bloed te plengen,
En, onder schyn van gunst, hem te eer ten val te brengen;
Was op dat oogenblik in 't vorstelyke hof
Toen de oude kwaal op nieuw het hart van Saül trof.
Fluks vat de Prins de harp, en spant de gouden' snaaren,
Of 't streelend kunstmuzyk den Vorst mogt doen bedaaren.
Hy huwde aan 't snaarenspel zyn liefelyke stem,
En al de hofstoet zweeg en luisterde naar hem.
Hy zong, met 's Konings ramp tot in de ziel bewoogen,
Hoe de Almagt Isrel uit Egipte had getoogen;
Dat volk bevrydde van Vorst Faraoos geweld;
Hen door de zee geleidde, als door een effen veld;
In 't hart der wildernis standvastig hen beschutte;
Door voedend hemelsch brood hun leven onderstutte;
Hoe ze, altoos in den nood tot hunne hulp gereed,
Zelf watersprongen uit de rotsen stroomen deed;
Hoe zy by dag noch nacht van Arons hutte scheidde,
En eindelyk het volk in 't weelig Kanan leidde.
Hy ging hun spoorloosheid, in 't hart der woesteny,
En 's Hemels strenge straf, met overleg, voorby.
De Koning scheen, bedaard, nu meer gehoor te geeven.
Toen zong de Harpenaar, op zachter toon, het leven

Der blyde Herderschaar, wie smart noch onheil kwelt;
Hoe haar getrouwe zorg de kudde alom verzelt
Door vruchtbre beemden, die van melk en honig vloeijen,
Waarïn de balsem riekt en Sarons roozen bloeijen;
Langs Salems heuvels, van wier kruin de Cedron daalt
En met een' lossen zwier door Bethlems weiden dwaalt,
Terwyl het prachtig loof der hooge cederboomen
Haar dansend welkoom groet en toeruischt onder 't stroomen
Eer zy al kronklende in het meir van Sodom smelt.
De ontroerde Saül vest zyne oogen op den Held,
Wiens kunstryk maatgeluid de zielen streelt door de ooren.
Geen wonder dat hy 't hart van Michol kon bekooren.
(Dus spreekt hy by zichzelv', door zynen haat verblind:)
Geen wonder dat myn zoon, myn Jonathan, hem mint.
Ik-zelf voel tegen dank my t' zyner gunst bewoogen.
Welk een gestalte! welk een hemelsch vuur in de oogen!
Zo schoon, zo dapper en zo kunstryk! och! misschien
Doet hem de drift des volks nog wel als vorst gebiên.
Gewis, hy zal myn kroon eens op zyn' schedel draagen.
'k Hoor 't juichend Israël van zynen lof gewaagen.
Dat wispeltuurig volk verheft hem boven my,
En schikt hem, voor myn oog, alreê ter heerschappy.

Zal ik dien gruwel zien? zal ik myn' val gehengen?
Neen, beter is 't in tyds zyn heilloos bloed te plengen.
Veel beter dat hy sterv' dan dat die ramp my krenk'.
Weläan, dat gaa 'er door, en treff' hem eer hy 't denk'.
Hy spreekt, en werpt zyn' speer, die, te onbesuisd gedreeven,
Langs David heenen giert; al 't hof van schrik doet beeven,
Terwyl elks moordkreet door gewelf en zaalen dringt.
De trouwe David ziet, daar hy nog speelt en zingt,
De spiets reeds in den wand, en hoort het aaklig gillen:
Hy werpt de harp ter aarde, en, zonder tyd te spillen
In vruchteloos beklag, ontvlucht hy 't siddrend hof;
Terwyl de Vorst de speer, omdat zy 't wit niet trof,
In arren moede vloekt, en uitschreeuwt in zyn woede:
Grypt, grypt hem; jaagt hem na, opdat men my behoede!
Hy is, en hy-alléén, de bron van al myn smart.
Hy dingt my naar de kroon, en tevens naar het hart.
Een deel van 't hofgezin tracht 's Konings toorn te sussen,
En door gevlei dit vuur van hevigheid te blussen;
Terwyl een ander deel, op 's Vorsten gunst bedacht,
In schyn zyn lot beklaagt, of stil den uitslag wacht;
En zy, die met vermaak des Konings drift bemerken,
Zyn' felberoerden geest nog in het woeden sterken.

De wreede Doëg, die in Edom 't licht ontfing;
Die opklom tot den rang van Saüls hoveling;
Die steeds door vleijery den Koning tracht te streelen;
Die eigen grootheid zoekt door 't stooken van krakeelen;
Wiens afgunst eindeloos den waaren roem benyd,
Verdienste en deugd door list of met geweld bestryd,
En 's Vorsten vriendschap heeft gewonnen door zyn laagen,
Besluit het uiterste tot Davids val te waagen,
En spreekt met deeze taal den woênden Koning aan:
Verschoon my, zo myn trouw u, ongevergd, durft raên,
ô Vorst! had gy met ons van uw ontwerp gesproken,
Uw vyand waar' geveld, en al uw' hoon gewroken.
Uw hand heeft tegen hem, wiens trots voor niemand zwicht,
Te weinig tot uw rust, of al te veel, verricht;
Te veel, om voor zyn' haat en wraaklust niet te duchten;
Te weinig, zo gy hem laat uit uw magt ontvluchten.
Gy zult hem aan het hoofd van 't muitend volk, misschien
Welhaast, tot uw verdriet, dit hof bestormen zien.
Wie zal zyn woede, wie zyn wreedheid dan bepaalen?
Hoe duur zal hy dees daad uw Stamhuis doen betaalen!
Voorkom hem; 't is nog tyd. Ontlast uw moedig hart,
Door één' gewissen slag, voor eeuwig van zyn smart.

Hy zal, zo gy dit uur myn' trouwen raad wilt hooren,
Uw gramschap niet ontvliên, en 't onheil hem beschooren.
't Is nacht; de stad is stil; de trouwe wachter hoort
Naar 't allerminst gerucht op torentrans en poort.
Hy, naar zyn huis gevlucht, (waar kan hy anders vlieden?)
Kan u, vóór morgen, noch ontgaan noch weêrstand bieden.
Gy stelt dien muiteling welhaast naar wensch de wet,
Indien uw wakkerheid, die op 's Lands welzyn let,
Hem stil omsinglen doe door uw getrouwe knechten.
't Waare ongeraên dit uur meer onrust aan te rechten,
Daar hy, verschrikt, gewis vol zorg en argwaan waakt.
Men dagvaard' hem aan 't hof zo ras ons 't licht genaakt,
En poog' gantsch Gibea, als in 't geheim, te ontdekken
Dat hy zich uw gezag en byzyn zoekt te onttrekken;
Zo word' hy voor elks oog, met goedheid of geweld,
Haast in 't paleis gevoerd, en in uw magt gesteld;
Dan kunt ge aan Israël zyn misdryf openbaaren,
Hem straffen naar verdienste, of hem uit deernis spaaren.
    Vorst Saül stemt dien raad: Gaa, zegt hy, met myn wacht.
Zorg dat dit wys ontwerp ter uitvoer word' gebragt.
Uw deugd verweer' het recht van uw' gehoonden Koning.
Verwacht voor uwe trouw myn gunst tot uw belooning.

Hy spreekt, en Doëg vliegt, van 's Vorsten wacht verzeld,
In aller yl naar 't huis van Juda's grootsten Held.
   Een, die in 's naasten leed zyn' welstand waant te vinden,
Door spoorloos zelfbelang zich schandlyk laat verblinden,
Kent blydschap noch geluk; daar nyd hem 't hart doorknaagt,
Word hy rampzaliger dan 't voorwerp dat hy jaagt.
   De schoone Michol had, in stilte neêrgezeten
By voedster Jozabeth, den traagen tyd gesleeten
In onderling gesprek tot aan den stillen nacht,
En David, haar' Gemaal, reeds lang te rug verwacht.
Nu nam de vrees de plaats van 't uitgerekt verlangen.
Ach! berst zy eindlyk uit, van hartewee bevangen,
Wat houd myn' Prins aan 't hof, daar hem van 's Konings haat,
Hoe diep in 't hart gesmoord, niets goeds te wachten staat?
Ik ken myn' Vaders aart en onophoudlyk wrokken.
Myn broeder Jonathan, deez' dag naar 't heir vertrokken,
Word niet, gelyk gy weet, voor deez' aanstaanden nacht
In 't vaderlyk paleis van zynen togt verwacht;
En zyne afweezendheid bevestigt myn vermoeden:
ô Goede Hemel! blyf myn' Echtgenoot behoeden!
Spaar, spaar myn' waarden Prins, kan 't zyn, op myn gebeên,
Of maak, wat hem weêrvaar', my met hem lotgemeen!

Dus spreekt haar minnend hart, zo ongeveinsd als teder.
Nu zit ze in diep gepeins, dan treed ze ginds en weder.
De zorg voor haaren Held, wiens deugd haar ziel bewoog,
Perst zelfs een' traanenvloed uit haar bekoorlyk oog.
De Voedster wil vergeefs de hartzorg doen bedaaren
Van haar, die, rusteloos, blyft door de zaalen waaren,
En elk om tyding zend, en uitziet keer op keer.
Zy kent, in 't eind', de stem van haar' geliefden Heer,
En vliegt hem te gemoet, door haare trouw gedreeven.
Ach! kost ge uw Michol aan haar zorg dus overgeeven,
Myn Prins! (dus groet zy hem, die haar in de armen vangt.)
Hoe heeft myn angstig hart naar uwe komst verlangd.
Ontdek my, waarde Held! zyn 't geen geheimenissen,
Wat my uw byzyn tot dit oogenblik deed missen;
Wat u in Vaders hof dus lang vertoeven deed.
Zie uit myne oogen hoe myn hart uw afzyn leed.
Myn dierbre Gemaalin! myn troost! myn welbehaagen!
Zegt David: Laat uw hart zich niet van my beklaagen!
Hoe straalt uw trouw voor my uit uw beschreid gezicht,
Uw trouw, my meerder waard dan 't heuchlyk morgenlicht!
'k Geloof, de Hemel, die zo naauw ons heeft verbonden,
Heeft u een voorgevoel van myn gevaar gezonden.

Ligt heeft uw zuivre deugd, uw heimelyk gebed,
Myn onheil afgewend, my deezen nacht gered.
Ontroer u niet te sterk, ik ben myn' ramp ontvlooden,
Maar zie nu 't oogmerk van uw Vaders vriendlyk nooden.
Hoe listig was de strik tot myn verderf gespreid!
Dus spreekt hy, daar hy haar naar eenen zetel leid.
  Thans meld de braave Prins zyn Michol, op haar vraagen,
Hoe alles zich aan 't hof dien nacht had toegedraagen,
En hoe hy, voor 't geweld van Isrels Vorst beducht,
Ter naauwernood zich had geveiligd door de vlucht:
Wie kan, dus eindigt hy, steeds zo veel onrecht lyên?
  Toon uw grootmoedigheid, 't zyn de oude razernyen;
Dus antwoord Michol hem; Gods magt zal u behoên.
Myn Vader zou, bedaard, niets tegen u misdoen.
Hy heeft, in 't woên der kwaale, u meer dan eens beledigd,
En telkens, kort daaräan, zich weêr met u bevredigd,
Als hy, tot rust gekeerd na zynen overmoed,
Erkende dat gy 't Ryk had door uw' arm behoed.
  Hoe dikwerf heeft die waan, zegt David, my bedroogen,
Als ik zyn' ramp beklaagde uit vriendlyk mededoogen,
En zyne woede weet aan zyne uitzinnigheid!
Nu zie ik zonneklaar wat lot hy my bereid.

't Voegt me op myn veiligheid voortaan met ernst te letten,
En aan zyn razerny in 't einde een perk te zetten.
Denk, 't is myn Vader, Prins! van wien gy u beklaagt.
Ach! om de liefde die uw Michols hart u draagt;
Om uwe oprechte trouw, zo dikwerf my gezwooren;
Om Broeder Jonathan; wil myn gebeden hooren!
Denk wat myn droeve ziel om uw gevaar reeds lyd.
Denk wat ge aan Jonathan, uw' halsvriend, schuldig zyt.
Ach! doe ons niet voor 't lot van onzen Vader vreezen!
Laat Gods gezalfde Vorst uwe oogen dierbaar weezen!
De droeve kwaal, die al zyn rust en blydschap velt,
Die daaglyks 't gantsche hof in rep en roere stelt,
Verhit het driftig bloed, bedwelmt de zwakke zinnen;
Maar 't hart is zonder schuld, en zal u altoos minnen.
Voed dan geen' argwaan op uw' Vader, op uw' vrind!
Laat ik de band zyn die u beiden 't saamenbind!
Dus jammert Davids Gaê, terwyl haar weenende oogen
By haaren Echtgenoot, met haar verdriet bewoogen,
Welspreekend pleiten voor haar' Vaders veiligheid.
Verban uw' rouw, Prinses! waartoe vergeefsch geschreid?
Ik zweer, hervat de Prins, by 't heil van mynen Vader,
Van Jonathan, van u, (wie raakt naast God my nader?)

Dat ik, wat leed my treff', myn drukkend ongeval
Nooit op het leven van uw' Vader wreeken zal.
Hy, op Gods last gezalfd, is in myne oogen heilig.
Hy heersche in Israël bestendig, blyde en veilig!
Geloof myn woord; verwin alle uwe angstvalligheên,
En stel, zo 't mooglyk is, uw treurend hart te vreên.
Ik zal by u een poos zyn hevigheid ontvlieden,
Tot hy door Jonathan my weder doe ontbieden.
   De schoone Michol keurt, getroost, dit opzet goed.
De zachte rust verkwikke uw afgesloofd gemoed!
'k Zal midlerwyl, dus spreekt ze, en zonder iets te waagen,
Verneemen hoe 't zich voorts in 't hof heeft toegedraagen,
En voor u waaken, tot my alles is bewust.
   De Prins begeeft zich op 't herhaald verzoek ter rust';
En, hoe gelukkig is 't geen wraak in 't hart te voeden!
Hy slaapt, hy slaapt gerust, terwyl zyn haaters woeden,
En Saüls wacht, op 't spoor van Doëg voortgesneld,
Reeds nadert tot bederf van d' onderdrukten Held.
   Bedaagde Jozabeth had, door haar' pligt gedreeven,
Toen David binnentrad zich uit de zaal begeeven.
Nu meld haar Saüls spruit, van d' eersten schrik bedaard,
Hoe hevig zich de haat des Konings heeft verklaard,'

En tevens, hoe haar trouw voor haar' Gemaal blyft vreezen.
Ach! zegt ze, zou myn Prins by ons wel veilig weezen?
My dunkt dat ik alöm zyn wreede moorders zie.
Vlieg naar 't vertrek uw's zoons, wek uwen Ithaï.
Op hem, op hem-alléén, durft zich myn hart betrouwen,
Hy gaa, zo 't mooglyk is, den staat van 't hof beschouwen,
En stil verneemen wat des Konings raad besloot
Sints myn geliefde Held zyn ongeval ontvlood.
De trouwe Voedster snelt om Ithaï te wekken;
Ontdekt hem al 't geheim, en ziet hem straks vertrekken.
Nog naauwlyks op den weg, ontmoet hem onverwacht
Een onbekende, die den Prins te redden tracht.
Dees stuit den vluggen bode, en fluistert hem in de ooren:
Ten zy zich David berge is hy gewis verlooren.
Hy word beschuldigd van een gruwelyk verraad.
Men mompelt zelfs dat hy den Vorst naar 't leven staat.
't Word alles reeds bezet. Helaas! hoe kan hy vlieden!
Hoe 't zy, hy wachte zich van tegenweer te bieden.
Verlegen Ithaï snelt, in deez' nood, zo vlug
Als een gejaagde ree, met deeze maar' te rug,
Schoon hy die naauwelyks aan Michol durft ontvouwen.
Wie maalt de droefheid van die tederste aller vrouwen!

Zy scheurt, door smart vervoerd, haar vorstelyk gewaad.
De traanen vloeijen haar, als beeken, van 't gelaat.
Maar wat de smart haar ziel, haar teedre ziel, doet lyden,
Nog wil zy haar' Gemaal door haare trouw bevryden.
Haar vlug begrip braveert het groeijen van den nood.
Zy snelt de rustzaal in, daar David de oogen sloot,
En wekt hem, schoon haar stem door droefheid schynt te smooren.
Op, op; ontwaak, ontwaak, myn Prins! myn uitverkooren!
Op, op; 't is vluchtens tyd, zo 't vluchten helpen mag.
Nu zie ik uw gevaar, helaas! in vollen dag.
Zy, die in uw bederf en val hun grootheid zoeken,
Myn' vaders zwakheid door hun snoode list verkloeken,
Verkreegen hunnen wensch, ô ramp! in deezen nacht.
Ons huis word reeds bezet, omsingeld door de wacht.
Waar zal 't, in 't eind', met u, waar met uw Michol, heenen!
Ach! heeft de zon myns heils zo schielyk uitgescheenen!
De Prins, op 't onverwachtst in zyne rust gestoord,
Verschrikt, verbysterd door de klagten die hy hoort,
Schiet op; verlaat het bed. Waar, roept hy, zyn myn knaapen?
Op, dienaars! op! schiet toe; 't is thans geen' tyd van slaapen.
Men gesp' my 't harnas aan: 't is tyd van weer te biên.
'k Heb menigwerf den dood stout onder 't oog gezien,

En zal ook in dit uur niet voor zyn dreigen vreezen.
God, die myn onschuld kent, zal myn beschermer weezen.
   Dus spreekt hy, daar zyn Gade, om zyne drift begaan,
Zich neêrwerpt aan zyn kniên: Helaas! wat gaat u aan?
Wilt gy uzelv' en my in eindloos onheil storten?
Ach! wilt gy roekeloos uw' dierbren leeftyd korten,
Die ik te rekken dacht door trouwen onderstand?
Waar wilt gy heen, myn Prins! gy zyt in 's vyands hand
Zo ras gy buitenshuis bestaat uzelv' te waagen.
Ach! zo ge uw Michol ooit hebt liefde toegedraagen,
Zo zy in haare elende aan u nog dierbaar is,
Vergun aan haar dan de eer van uw behoudenis!
Verlaat u op haar trouw, zy zal u niet begeeven.
Zo berge ik myn' Gemaal, en red myn' Vader 't leven.
   Prins David richt haar op: myn dierbre Gemaalin!
Hoe waard is my dees blyk van uw standvaste min!
Maar, schoon myn dankbaar hart uw eedle trouw moet looven,
Uw liefde streeft, dit uur, uw krachten ver te boven.
   Ach! schreit ze, hoor naar my! laat u die liefde raên!
't Is alles vruchtloos wat uw moed u doe bestaan.
Verzwaar myn onheil niet door 't waagen van uw leven!
Hoor wat de Hemel-zelf uw Gaê heeft ingegeeven.

Gy weet dat dit verblyf, voor ons ter goeder uur,
Ten zuiden zich bepaalt en uitstrekt tot den muur
Die Gibea omvangt: laat ons, uit één der zaalen,
U met een sterke koord terstond doen nederdaalen.
Gaa dan in vrede, Prins! daar u Gods gunst geleid',
En stel myn hart gerust door uwe veiligheid.
Wat zou, zegt hy, die vlucht, hoe wel belegd, my baaten,
Als ik myn Michol aan de wraak ten prooij' moest laaten?
Neen: zo ik op uw' raad dit onheil zoude ontvliên,
Moest ik myne Echtgenoote aan myne zyde zien.
Myn David! roept zy uit, laat u myn smart beweegen!
Myn heil hangt af van 't uwe. Ontzegt ge my den zegen
Dat ik u 't leven berge, als ik u redden kan?
Dreigt my het minste leed by broeder Jonathan?
Zal hy om u, en om my-zelf, niet voor my waaken?
Geen ramp, geen onheil zal uw Michol hier genaaken.
Duld dat ik Doëgs woede en boosheid paalen zett'!
Dat ik myn' Vader zelf, zo veel ik kan, belett'!
Het byzyn van een vrouw belemmert slechts in 't vluchten.
Geef my gehoor, myn Prins! my staat geen leed te duchten.
Indien de Almagtige myn' yver bystand bied,
En met een gunstig oog myn heete traanen ziet,

Zal ik, op 's Vorsten last aan u haast weêrgegeeven,
In schaduw van zyn' troon met u gelukkig leeven:
Doch zo de staatstorm groeit en onophoudelyk woed,
En zo myn' vaders hart geen medelyden voed,
Maar door verbystering verblind blyft en verbolgen,
Zal ik, zelfs eer gy 't waant, in uwe vlucht u volgen.
Wat vraage ik naar dit oord, zo gy dit oord ontvlied?
'k Geef, zonder u, om 't hof, om al de waereld niet!
Sints gy my, voor Gods oog, uw trouw hebt opgedraagen
Zyt gy my meerder dan myn Vader en myn Maagen.
De diepste bergspelonk, de naarste woesteny
Is, als ik u daar vinde, een paradys voor my.
Myn Broeder zal my stil waar ge u onthoud geleiden.
Vaarwel, myn Echtgenoot! vaarwel! 't is tyd van scheiden.
Omhels my voor het laatst', ten troost in myn verdriet,
En wreek u, hoe 't zich wende, op mynen Vader niet.
   De ontroerde David, in verrukking opgetoogen
Door haar verheven deugd, slaat zyn verwonderde oogen
Nu naar den hemel, dan op Michols bittre smart,
En barst, in 't eind', dus uit, met een bewoogen hart:
   ô Wellust van myn ziel! ô Pronkjuweel der vrouwen!
Wie kan u zien en van verrukking zich weêrhouên?

'k Heb u voorheen bemind, maar thans zie ik eerst regt
Hoe groot een heil my God verleende in mynen echt.
Uw trouw behoud het veld. 'k Zal u niet meer weêrstreeven,
Maar my gewillig aan uw leiding overgeeven.
Vrees myne gramschap niet voor uwen Vader; neen,
Neen, dierbaare Echtgenoote! om uwe tederheên
Zal ik, hoe ook zyn haat my drukken mooge of hoonen,
Hem nimmer haaten, hem in eeuwigheid verschoonen.
Gedenk aan uw' Gemaal, daar hy als balling vlucht,
Zich met uw liefde troost, en om uw afzyn zucht.
De God van Israël, die ons te saam veréénde,
En my in u een' schat van zuivre deugd verleende,
Heréénige ons eerlang, ten troost in onzen druk;
Want buiten Michol ken ik blydschap noch geluk!
    Zo spreekt hy, daar hy haar omärmd houd, en in 't scheijen,
't Welk beider hart beroert, en beider oog doet schreijen,
Vertoont de trouw haar kracht in 't spraakeloos geween,
En smelt hun traanen, als hun beider ziel, tot één.
    De Voedster en haar zoon, die op het scheiden dringen,
En reeds de sterke koorde aan 't ruime venster hingen,
Vermaanen David vast tot spoed in zyne vlucht.
Daar vat zyn hand de koord, en, hangende in de lucht,

Houd hy zyn minnend oog nog op zyn Gaê geslagen,
Die hem al weenend groet: vaarwel, myn Welbehaagen!
De Godheid blyve u by! Hy daalt, met vluggen vaart,
Gelukkig, onbezeerd, voor haar gezicht, op de aard',
En wykt van Gibea, langs schaars betreeden wegen,
Om stil met Samuël, in Rama, raad te pleegen.
   De trouwe Michol zag haar' teêrgeliefden Held
Dus verr' door haare zorg in veiligheid gesteld.
Nog rust de liefde niet, die haar met reên doet duchten
Dat hy, hoe snel hy vliê, den Vorst niet zal ontvluchten.
Ik heb vergeefsch de trouw, die myn gemoed bewoont,
ô Jozabeth! dus spreekt ze, aan mynen Prins betoond,
Indien ik thans den tyd niet door beleid kan rekken,
En zyne vlucht een' poos voor 't moordziek hof bedekken;
Eer Doëg, op den last myns Vaders, myn' Gemaal
Bloedgierig volge, en hem, helaas! ligt achterhaal'.
Ach! mogt myn liefde van zyn wreedheid triomfeeren.
   De Voedster moedigt haar om dit gevaar te weeren,
En Michol maakt een beeld, geholpen door haar hand,
En plaatst het, toegesteld, op Davids ledekant.
Ze omwind, om minder erg in 's Vorsten wacht te baaren,
Het breinloos hoofd, in 't bed, met blonde geitenhairen,

En dekt het zielloos lyf zorgvuldig met een kleed.
De nacht, getuige van haar zorg en harteleed,
Verdween allengs, en zag zyn fakkels reeds verbleeken;
De morgenstond begon in 't oosten aan te breeken,
Als Doëg, die het licht met ongeduld verwacht,
De huispoort intreed, en by Michol word gebragt.
Hy meld haar, veinzend, hoe de Vorst hem heeft gebooden
Zo ras de dag genaakt den Prins aan 't hof te nooden.
Zy, die by 't rustbed om haar' Davids afzyn schreit,
Verblind den Edomyt door haar teêrhartigheid.
Ach! zegt ze, zo myn Prins in Vaders hof kon komen
Hoe bly wierd dit bevel door hem niet aangenomen;
Maar hy, te hevig door ontsteltnisse aangedaan,
Is krank, en buiten staat, om naar 't paleis te gaan.
Hy, die haar niet mistrouwt en David waant te aanschouwen,
Keert ylings naar het hof, om dit den Vorst te ontvouwen.
De Koning was nog van zyn woede niet hersteld
Als Doëg hem de maar' van Davids krankheid meld.
Hy zal die weigering, dus spreekt hy, duur betaalen:
Een die niet willig komt zie met geweld zich haalen.
Men voer' met bedde en al hem straks voor myn gezicht,
Opdat zyn dood in 't eind' myn boezemsmart verligt'.

De onëedle Doëg keert ter vlucht met dees bevelen,
En durft ze in trotsche taal aan Michol mededeelen.
Zy, die, zo veel zy kon, voor haaren Held zich kweet,
Vertoont hem eindlyk 't beeld dat Davids plaats bekleed.
Myn Echtgenoot behoeft uw' moordlust niet te schroomen,
Hy is, ter goeder uur, zyn ongeval ontkomen.
Zo spreekt ze tegen hem, wiens oog van woede brand.
Straks rukt hy, toornig, kleed en beeld van 't ledekant;
Werpt alles overhoop, en loopt in alle hoeken
En zaalen vruchtloos den gevluchten David zoeken,
Die vast den Hemel dankt, en vordert op zyn' togt.
De heillooze Edomyt, die al het huis doorzocht,
En al den dienstbren stoet, door 't woest rumoer verlegen,
Vergeefsch naar David vroeg, had geen bericht gekregen.
Dit voert zyn woede in top, en doet hem onderstaan,
Zelfs buiten last, de hand aan 's Prinsen Gaê te slaan.
Hy voert haar, met geweld, naar 't hof van haaren Vader.
Zy volgt, al weenend, dien lafhartigen verraader;
Terwyl gantsch Gibea, dat toeschiet op die daad,
Op haar en haar gevolg verwonderde oogen slaat.
't Gerust geweeten spreid, in 't midden van den rouwe,
Een kalmte op 't schoon gelaat der vorstelyke Vrouwe,

En blinkt met heldren glans door haare traanen heen.
De trouwe Burgery, geraakt door haar geween,
En mooglyk in 't geheim tot Jesses spruit genegen,
Wenscht dat zy Saüls ziel tot deernis moog' beweegen.
De maar' van Davids vlucht, terstond den Vorst gemeld,
Vergrimt hem meer en meer. Hy graauwt, in 't harte ontsteld,
Zyn Dochter driftig toe: Is dit uw' pligt betrachten?
Uw Vaders ongeval gelyk 't betaamt verzachten?
Ontäarde telg, die met myn' vyand saamenspant,
En, welk een spyt! hem laat ontvluchten uit myn hand!
Zoekt ge ook, als hy, de kroon en 't leven my te ontrooven?
Ondankbre! kon myn hart dit ooit van u gelooven?
Heeft uw geveinsde ziel, in uw' gevloekten echt,
De trouw, de deernis met ons-allen, afgelegd?
Wilt gy uwe Ouders voor uwe oogen om zien brengen?
Hun beider bloed in 't bloed van uwe broeders mengen,
En al het Vorstlyk Huis ten gronde zien gesloopt,
Als David gruweldaên op gruweldaaden hoopt?
De ontroerde Michol smeekt, op de aarde neêrgeboogen,
Haar' Vader om gehoor, en tracht zyn mededoogen
Te wekken door dees taal, in 't nypen van den nood:
Ach Vader! wyt ge aan my dat David u ontvlood?

Kon ik hem, reeds vervuld met schrik en misvertrouwen
Door uw' geduchten toorn, in 't vlieden wederhouên?
Helaas! indien ik hem gestuit had met geweld,
Hy had my zekerlyk tot zyn behoud geveld.
Ondankbre! schreeuwt de Vorst, wat moogt ge uw schuld bedekken?
Had ge ons zyn vlucht gemeld toen gy hem zaagt vertrekken,
Men had onfeilbaar hem in 't vlieden achterhaald.
Nu heeft, door uwe list, myn wacht te lang gedraald.
Gy, gy, rampzalige, tot myn verdriet gebooren!
Stelt my te leur, door in uw hart zyn vlucht te smooren.
Waan echter niet dat hy myn gramschap zal ontvliên:
Gy zult, ik zweer 't u, hem nooit levend weder zien.
Ach! roept zy weenende uit: wat heeft myn Held misdreven,
Dat ik dus eindeloos moet siddren voor zyn leven?
Myn Vorst! myn Vader! duld dat ik uw oog verlicht'.
Gy word op 't snoodst misleid; myn David mint zyn' pligt.
Hy, wien gy maalt als een' meineedigen verraader,
Bemint u als zyn' vriend, en eert u als zyn' Vader.
'k Ontdekte, zelfs in 't leed hem in deez' nacht bereid,
Zyn zuivre trouw voor u, en zyn teêrhartigheid.
Ik vond zyne eedle ziel geraakt door mededoogen.
Thans smeeke ik u voor hem, en gy blyft onbewoogen!

Myn Vader! 'k staa u voor myn' Davids onschuld in,
Ontferm u over my! verhoor zyn gemaalin!
Verhoor uw dochter! laat myn smeeken u beweegen!
  Des Konings razerny, ten hoogsten top gestegen,
Verstaagt de droeve Vrouw door deeze ontzinde taal:
Hy, hy uw David! hy uw Held! hy uw Gemaal!
Dat hem de Hemel straffe, en u met hem doe sneeven,
U, wier gevloekte list hem uitkomst heeft gegeeven!
Die, daar gy siddren moest op 't denkbeeld van uw schuld,
Ligt heimlyk overlegt waar gy hem vinden zult.
Gy, gy hem vinden; gy in zyne vlucht hem volgen!
Dat zal myn magt verhoên. Dus raast hy, gantsch verbolgen;
Slaat zyn vergramd gezicht op Michol dreigend neêr,
En stampvoet op den grond, en buldert meer en meer,
En word van oogenblik tot oogenblik verwoeder.
  Held Abner, telg van Ner, des Konings vaders broeder,
's Ryks dappre Veldheer, die met heimelyk verdriet
Des Vorsten wreede kwaal en rustloos woelen ziet;
Die wenscht dat hy de wond der bittre huiskrakeelen,
Tot heil van al 't geslacht, verzachten konde en heelen,
Beschut Prins Davids Gade in deezen hoogen nood.
  Uw gramschap is gegrond, en Michols schuld is groot;

Dus spreekt hy, om den Vorst tot aandacht aan te spooren.
Maar, vaart hy wyslyk voort, waartoe meer tyds verlooren
In vruchteloos gesprek? Geef aan uw wacht bevel
Dat hy den vluchteling door 't Land van Israël
Vervolge, en herwaart voer'; zo staat u niets te vreezen.
Hy, hy-alléén, ô Vorst! moet hier het offer weezen.
Stel Michol midlerwyl gerust in myne hand.
Ik geef myn woord, myn hoofd, by u voor haar te pand.
Dus hebt gy voor haar vlucht in 't minste niet te schroomen.
Ik zal op 't eerste ontbod haar voor uw oog doen komen.
    De Vorst, hoe woedend, geeft zyn' schrandren raad gehoor.
Gaa, zegt hy tot zyn wacht, volg David op het spoor.
Vervolg hem, op den last des Veldheers, zonder beiden,
En tracht, zo 't mooglyk zy, geboeid hem hier te leiden.
En gy, ô Abner, breng dees snoode uit myn gezicht,
'k Beveel haar aan uw zorg; bewaak haar naar uw' pligt.
    Trouwhartige Abner, zo grootmoedig in zyn poogen,
Heft Michol op van de aarde, en leid ze uit 's Konings oogen
Naar zyn gerust verblyf; daar zy, in haar verdriet
En hechtenis, ten minste een heusch onthaal geniet,
En ongehinderd om haar' Echtgenoot kan weenen;
Terwyl de vleijers van Vorst Saül zich veréénen

Om, nevens Doëg, die met ongeduld beschouwt
Dat dees vervolging word aan andren toebetrouwd,
En echter, om den toorn des Veldheers niet te wekken,
Zyn ongenoegen op 't zorgvuldigst tracht te dekken,
Te zorgen, dat de Vorst, verbysterd door 't geweld
Der dristen, door de rust in kalmte word' hersteld.

David.
Tweede boek.

Prins David, Gibea en Saüls woede ontweken,
Genaakte Rama, dat, omringd van vruchtbre streeken
En sombre bosschen, in wier kreits de rust gebied,
Op al de landstreek uit zyn wallen nederziet.
De Godstolk Samuël, in deeze stad gebooren,
Had, toen hy Richter wierd, daar zyn verblyf verkooren,
Sints hy ze ontzet had uit de magt der onbesneên.
Hier trok zyn wyze deugd een gantsche schaar byéén
Van vroome Nazireers, gewyde Jongelingen,
Die, afgezonderd tot godsdienstige oefeningen,
Met een leergierig oog Gods wetten gadeslaan,
Of, zynen naam ter eer', verheugd ten reije gaan;
Wanneer het Albestier, in 't eeuwig licht gezeten,
Hen aanblaast door zyn' Geest, hen uitzend als Profeeten,
Om, met gezag bekleed, het opperste bevel
Te ontvouwen aan den Vorst en aan gantsch Israël.
De nuchtre morgenzon rees met vernieuwde glanssen
In 't bloozend oosten aan de azuuren hemeltranssen,

t.o. 30

TWEEDE BOEK.

Toen David in het huis des gryzen Zienders trad,
Daar hy in 't midden van zyn leerelingen zat,
Aan wien hy 't heilgeheim van Mozes wet verklaarde,
En al de wondren van Gods almagt openbaarde.
  Hy ziet den jongen Held, welëer op Gods bevel
Door zyne hand gezalfd tot Vorst van Israël,
En blyft een oogenblik zyn eigen oog mistrouwen.
Zyt gy 't? vraagt hy, in 't eind', zyt gy 't, wien wy aanschouwen?
ò Prins, op wien de Staat met recht betrouwen grond!
Wat jaagt u herwaart, in den vroegen ochtendstond?
  'k Ben, antwoord David hem, deez' nacht het hof ontweken,
Om u, ô Samuël! in eenzaamheid te spreeken.
  De eerwaarde Godsgezant weet, door ervaarenis,
Van welk een' wreevlen aart Vorst Saüls inborst is;
Daar hy, reeds jaaren lang, om zyn gedrag verslagen,
Te Rama over hem in 't hart heeft rouw gedraagen.
Hy speurt in 's Prinsen oog een heimelyke smart,
En leest in zyn gelaat de ontroering van zyn hart.
Hy scheid terstond zich af, om hem gehoor te geeven,
En leid hem, uit de stad, naar Najoths stille dreeven.
  't Vermaaklyk Najoth, dat aan 't volkryk Rama paalt,
En met de westzy' van 't gebergte nederdaalt,

Verschuilt zich in een woud van palm- en cederboomen.
Het had welëer zyn' naam in Israël bekomen
Van al de hutten in die landstreek opgericht,
Die 't yvrig herdersvolk ter wooning had gesticht,
Alwaar het van naby het wollig vee zag weijen
Langs breede heuvels en in grazige valeijen,
In wier behaaglyk ruim geen oog zich vind bepaald.
De frissche waterstroom, van 't hoog gebergt' gedaald,
Een aantal beekjes, door natuur of vlyt gegraaven,
Verschaft 'er vochts genoeg om veld en vee te laaven.
In dit bekoorlyk oord door Samuël geleid,
Ontdekt hem Jesses telg al Saüls spoorloosheid;
Hoe hy, tot driewerf toe, hem dong naar 't schuldloos leven,
En welk een blyk van trouw hem Michol had gegeeven.
Hy vraagt Gods wyzen tolk om raad, in dit geval,
En hoe hy 's Konings haat ontgaan of stillen zal.
Ik ken, zegt Samuël, ik ken hem aan die trekken,
Die zyn' geveinsden aart zo duidlyk my ontdekken.
Vrees echter niet, en poog zyn woede een wyl te ontvliên:
Gy zult de Hoogste Magt uw recht verweeren zien;
Zy, die u gadeslaat, zal voor uw welzyn zorgen,
En scheppen uit deez' nacht een' liefelyken morgen;

Wacht met geduld dat uur, te vreden met uw lot;
Verdraag dit ongelyk; beveel uw zaak aan God.
Ligt zal des Konings drift door tusschenspraak bedaaren.
Ligt zal hy, als voorheen, u weêr voor vriend verklaaren.
Ik heb, dus vaart hy voort, na zynen jongsten stryd
Met Amaleks gedacht, zyn aangezicht gemyd.
De staat van 't hof kwam my in 't algemeen ter ooren;
Voldoe thans myn begeerte, om van uzelv' te hooren
Al 't geene u wedervoer, sints dien gewenschten stond
Toen ik u 't eerst in 't huis van uwen Vader vond.
Het voegt me op uw verzoek gehoorzaamheid te toonen,
'k Zou me anders, zegt de Prins, van dit verhaal verschoonen;
Nu onderwerp ik my, met schroom, aan uw bevel.
Aán God-alléén zy de eer van 't heil van Israël!
Uw deugd, hervat Gods Tolk, behaagt aan 't Alvermogen.
Kom, volg my, daar myn ziel, in aandacht opgetoogen,
Haar bede, dag aan dag, voor 't heil des Erfvolks stort:
Dat daar Gods groote naam door u verheerlykt word'!
Hy spreekt, en treed vooruit, langs schaduwryke streeken,
Naar 't digtst van 't lomrig woud, getuige van zyn smeeken.
Waar? in wat oord heeft ons de Godsgezant geleid?
Aandoenelyke stilte! ontroerende eenzaamheid!

Ontzagchlyk bosch, welks kruin de sterkste zonnestraalen
Te rug kaatst, 't licht belet in uwen kreits te daalen;
Waar telg noch blaadje word bewoogen van den wind;
Waar 't schoongevederd choor een stille schuilplaats vind!
Gewyde duisternis, die de aandacht op kunt wekken,
Om, knielend, haar geheim aan 't alziende Oog te ontdekken!
Gy hebt, als Davids ziel, ook onze ziel ontroerd,
Onz' eerbied aangespoord, ons hart zichzelv' ontvoerd.
ô Gryze Samuël! ô Eer van Jesses zoonen!
Wie kan in deezen stand u naar den eisch vertoonen?
Wie maalt u naar verdienste, ô eerbiedwaardig Paar!
U, Tolk van Gods verbond! u, Sions Harpenaar!
   Hier zal, zegt Samuël, ons geen verspieder stooren;
Hier kunt ge veilig my 't geen u betreft doen hooren.
Ik eisch niets zonder reên: ontdek my, 't is uw' pligt,
Den grond van uw gemoed voor Gods alziend gezicht.
   Ik zoek, hervat de Prins, het diepst van myn gepeinzen
Voor u zo min als voor de Alweetendheid te ontveinzen.
Hoor hoe Gods Almagt door myn zwakheid zegen wrocht,
En of ik reden gaf tot Saüls achterdocht.
   Na de overwinningen, in onderscheiden togten,
Door Jonathan op 't heir der onbesneên bevochten,

Waardoor het Vaderland in kalmte wierd gebragt,
En 't Ryk des Filistyns verminderde in zyn magt,
Had nog het oorlogsvuur zyn krachten niet verlooren.
De Filistyn rukte aan, zelfs sterker dan te vooren,
En zwoer gantsch Israël te vellen door 't geweer.
Hy sloeg by Pasdammim zyn talryk leger neêr,
Voorby Azekaas vest, en digt aan Sochoos wallen;
Vanächter door 't gebergt' gedekt voor 't overvallen.
Ons heir, op de eigen wyz' door heuvelen gedekt,
Stond tegen hem gekant, en had zich uitgestrekt
In 't lomrig eikendal, dat bei' de legers scheidde.
De zon had veertigwerf, sints elk zyn' kans verbeidde,
Haar dagreis afgelegd, en 's vyands overmagt
De schrik in al het land van Israël gebragt,
Wanneer myn Vader, die in 't leed des Erfvolks deelde,
En by 's Lands groot gevaar zich 't groot gevaar verbeelde
Waarïn zyn moedig kroost in 't leger zich bevond,
My, op het onverwachtst, naar myne broeders zond.
Gaa, sprak hy, gaa, myn Zoon beveel het vee den hoedren.
Verneem in 's Konings heir naar 't welzyn uwer broedren.
Breng hen deez' voorraad, door myn zorg voor hen bereid.
Breng dit geschenk, ten blyk van myn genegenheid,

Den dappren Hoofden der verscheiden Duizendtallen.
Ik boog my voor hem neêr, verliet en vee en stallen,
Aan myne zorg betrouwd in dien gewenschten tyd.
ô Zalige uuren, toen ik veilig, onbenyd,
De onnoozle lammers hoedde, en, in begraasde dreeven,
De zoetheid smaakte van 't eenvoudig herdersleven;
Toen 't veld te luistren scheen, als door myn' zang bekoord!
ô Zalige uuren, door geen hartewee gestoord!
'k Verloor u voor altoos! waar zyt gy heen gevaaren?
Ik spoedde my op weg naar Isrels legerschaaren,
Op 't vaderlyk bevel, by 't ryzen van het licht.
Hoe weinig weet de mensch waartoe hy iet verricht,
En welk een lot hem door den Hemel is beschooren!
De schelle krygstrompet had zich alreeds doen hooren,
Daar zy, tot tweewerf toe, en zonder tydverlies,
Met afgebroken klank, alom den optogt blies.
De hopliên hadden reeds ons Volk ten stryd vergaderd,
En 's vyands leger was kloekmoedig ons genaderd.
Men stond van wederzyde elk op zyn' hoefslag trotsch,
Terwyl valei en bosch en berg en dal en rots
Van 't veldgeschrei weêrgalmde; elk scheen getroost te stryden,
En op deez' dag zyn bloed aan 't Vaderland te wyden,

Toen ik in 't leg er trad, voor 't aangaan van 't gevecht.
Ik had myn gaaven ter bewaaringe afgelegd
By Saüls Helden, die den wagenburg bewaakten,
Als ik myn broeders vond, die naar den aanval haakten.
Ik bragt hen Vaders groet', toen een ontzagchlyk Held,
Voor 's vyands talryk heir, zich opdeed in het veld;
Zyn naam was Goliath: hy groeide in ooreloogen,
En trad met stoute schreên ons leger onder de oogen
Hy sproot uit Enaks stam, die stam zo wyd berucht
Door Helden wier gestalte en kracht gantsch Isrel ducht;
En was in Gath bekend als Rafaas eerstgebooren.
Hy stak, op al het volk, gelyk een hooge toren
Op laage daken, uit; zyn hoogmoed had de kracht
Van Samgars yzren knods en Samfons vuist verächt.
Door bloeddorst en geweld naar 't heetst des stryds gedreven,
Deed hy, door slag op slag, de braafste helden sneeven,
Wanneer hy aan het hoofd der benden ons besprong,
En Isrel, reis op reis, tot moedloos vluchten dwong.
Hy torste een' zwaaren helm, en scheen in 't schubbig wapen,
In 't koopren borstpansier, ten oorloge als geschaapen:
Zyn speer geleek een boom, in hoogte en in gewigt.
'k Geloof dat naauw' myn arm zyn schild had opgeligt.

Terwyl ik hem beschouwde en aanzag als een wonder,
Trof my zyn grove stem gelyk een schorre donder,
Die van het hoog gebergt', door de Echoos overäl
Beantwoord, romlend rolt en neêrstort in het dal.
Gy, Bloodaarts! riep hy uit, vond gy, sints veertig dagen,
Geen' krygsman onder u, die de oorlogskans durft waagen,
En toetsen, lyf om lyf, wie de opperheerschappy
Zal voeren in dit oord, of Israël, of wy?
Lafhartigen! indien ge uzelv' niet durft verweeren,
Buigt u dan onder ons en leert uw meesters eeren.
Wat draalt ge? of vleid gy u, dat uw gewaande God,
Door zyn verdichte magt, uit deernis met uw lot,
My, voor uw moedloos oog, in 't stof zal nederploffen?
Vermogt hy dit, zyn hand had my voorlang getroffen.
Zo sprak hy, daar hy ons vast na en nader kwam.
Geen felle regenvlaag dooft een geringe vlam
Zo schielyk, als zyn taal den moed van Isrel doofde.
Elk sloeg, al beevende en met halfgeboogen hoofde,
Zyn oogen neêr voor hem, dien niemand dorst weêrstaan.
'k Ontken 't niet, zyn gezicht-alléén joeg siddring aan.
Nochtans gevoelde ik my in eedlen toorne ontsteeken;
Ik blaakte om de eer van God en 't leed myns Volks te wreeken

Op dien hoogmoedigen en al zyn' snooden stoet!
Gewis de Hemel zelf vervulde my met moed.
Wie is dees Goliath, dees heillooze onbesneden,
Dat hy de hoogste Magt durft hoonen in zyn reden;
En 't heir van Israël, het heir des grooten Gods,
Dus riep ik overluid, versmaad met zo veel trots?
Dees taal behaagde al 't Volk, dat my met drift berichtte
Hoe Koning Saül zich met dieren eed verpligtte,
Dat de overwinnaar van deez' trotschen Filistyn
Gemaal der Rykspринsesse en zelf een Vorst zou zyn.
Wien zou zo schoon een prys, dus sprak ik, niet bekooren?
Myn broeder Eliab, myns Vaders eerstgebooren,
Onkundig door wiens magt myn yver wierd geleid,
Noemde, openlyk, dat uur, myn' moed vermetelheid;
En dreef my toornig toe: Wat deed u herwaart komen?
Gy hebt gewis deez' togt uit hoogmoed ondernomen;
Daar midlerwyl, misschien, in 't hart der wildernis,
Het vee, uw zorg betrouwd, een prooi der wreedheid is.
Ik ken uw' trotschen geest, uw' waan van vroeger tyden.
Gy moest in 't leger zyn, opdat gy ons zaagt stryden.
Terwyl ik door myn reên dit kwaad vermoeden weer',
Verbreid het vlug gerucht myn' yver meer en meer,

En baart een' straal van hoop in 't hart van Saüls Helden;
Die ylings aan dien Vorst in zyne veldtent meldden
Dat zich een Jongling tot den stryd gemoedigd vond,
'k Wierd by hem ingeleid; hy kende my terstond
Voor d'eigen herdersknaap, die, door den klank der snaaren,
Zyn' boezemstryd gestild, zyn zorg had doen bedaaren.
ô Vorst! dus groette ik hem, dat niemand in dit dal
Om deezen Filistyn voortaan de moed ontvall';
Ik zal hem, met Gods hulp, bestryden voor uwe oogen.
De Koning, schoon verblyd, scheen met myn jeugd bewoogen.
En sprak my minzaam toe: Waar dryft u de yver heen?
Schoon my uw moed bekoort, uw krachten zyn te kleen.
Gy zyt een Jongeling, gewoon op 't vee te passen:
Hy is, in tegendeel, in 't harnas opgewassen,
In oorlog opgevoed van zyne jeugd af aan.
Ik zal, door God gesterkt, hem echter nederslaan,
Dus sprak ik, 'k durfde my in meer gevaaren waagen.
'k Heb, daar ik 't vee bevrydde, een' fellen beer verslagen,
En een' verwoeden leeuw; dees trotsche Filistyn
Zal min voor my geducht dan deeze monsters zyn.
De Magt die my beschutte in hun bloeddorstig woeden
Zal my voor 't woest geweld van Goliath behoeden;

Ik vrees zyn krachten niet, Gods kracht is eindloos meer;
Hy lasterde Israël en Isrels Opperheer.
De Koning scheen, in 't eind', getroffen door myn reden.
Men gespte, op zyn bevel, zyn harnas om myn leden,
Den gulden helm om 't hoofd, en 't vorstlyk zwaard op zy'.
Dit ongewoon gewaad, hoe grootsch, mishaagde my:
Ik vond my door dien last belemmerd en verlegen.
Myn sterkte, riep ik uit, rust in des Hoogsten zegen.
'k Heb nimmer in 't gevecht myn krachten dus bezocht,
En wacht myn glori van geen wapens, op deez' togt.
'k Zal, zonder krygsgewaad, myn Vaderland bevryden,
En op eene andere wyz' den Filistyn bestryden.
Dus spreekend lag ik helm en zwaard en rusting neêr,
En nam myn' herdersstaf en eigen kleeders weêr;
En hield, ontvonkt door moed, die aangroeide onder 't spreeken,
Vyf gladde keiën, uit de naastgelegen beeken,
Met myne werpkoorde in myn herderstasch gereed.
'k Wierd door den Vorst, die zelf my uitgeleide deed,
Gebragt aan 't uiterste van Isrels legerwallen,
Door all' de benden heen, en toegejuicht van allen.
De groote Filistyn, die tweewerf 's daags verscheen,
Vertoonde zich, op nieuw, nog trotscher dan voorheen,

Toen my de Vorst omärmde en afzond, op myn bede.
Gaa, sprak hy, jonge Held! verwin, en keer in vrede!
  Een diepe stilte, alöm door Isrels heir verspreid,
Gaf klaare blyken van beangste oplettendheid;
Doch 's vyands leger juichte, en hief het hoofd naar boven,
En dorst zich, vóór den stryd, de zege reeds belooven.
  De ontzagchelyke Reus, verwaande Goliath,
Sloeg 't haatelyk gezicht, terwyl hy nader trad,
Verachtlyk op my neêr. Vermeetle! durft gy denken,
Dus riep hy, dat een stok de zege aan u zal schenken?
Acht gy 't een hond te zyn, dien gy bestryden zult?
Hy vloekte, by zyn Goôn, uit brandend ongeduld,
En schold en hoonde en dreigde; en zwoer me, in 't grimmig woeden,
Te slagten, als een prooi om 't wild gediert' te voeden.
  Eene eedle gramschap deed my bloozen, op deez' reên.
Verwaande! sprak ik, ligt de zege dan alleen
In harnas of in speer; en steunt ge op dat vermogen?
Ik wacht myn heil van God, van God, die in den hoogen
Voor 't heil des Erfvolks waakt en voor ons leger stryd;
Wiens naam gy lastren durft, wiens magt ons hart belyd.
Hy zal u, in dit uur, door myne hand doen sneeven,
En al uw Volk ten prooije aan 't wild gedierte geeven;

Opdat al de aarde erkenne en uit uw voorbeeld leer'
Dat Isrel word beschermd door aller goden Heer,
Die nimmer ongestraft zyn hoog gezag laat hoonen.
    Dus spreekend, smeekte ik God dit uur zyn magt te toonen.
'k Lag een der keiën in de werpkoorde, en beval,
Al slingrende, Isrels heil den Schepper van 't heeläl,
En dreef den steen hem toe, die, gonzende aangevloogen,
In 't reuzenvoorhoofd zonk, en de yslykgrimmende oogen
Deed puilen uit den kop. Daar stort het log gevaart',
Met spiets en helm en schild en harrenas en zwaard,
Al duislende op den grond: men hoort hem nederploffen,
Gelyk een cederboom, door 't blixemvuur getroffen,
Ter neêr stort, en 't gebergt' doet davren van den slag.
    'k Vloog ylings op hem aan, toen ik hem vallen zag,
En, loovende Isrels God, verhoorder van myn bede.
Rukte ik, met al myn kracht, zyn slagzwaard uit de schede,
En scheidde, daar ik hem op 't zwoegend ligchaam trad,
't Afschuwlyk hoofd, gekneusd, met brein en bloed bespat,
Straks van den loggen romp, en liet hem zonder leven.
    Fluks wierd dees lofgalm door al 't Erfvolk aangeheven,
Die in den hemel klonk: Gods naam zy eeuwige eer!
God lof! de zege is ons! God lof! daar stort hy neêr!

Straks doet de Vorst alom de krygstrompetten steeken,
En Jonathan valt uit, om Jakobs hoon te wreeken.
  Het heir des Filistyns, door 't vallen van zyn hoofd,
Waarïn zyn hoop bestond, van moed en kracht beroofd,
Beschreide zyn verlies, en vlood langs berg en dalen;
Daar dappre Jonathan, gewoon te zegepraalen,
Hen nastreefde, en, aan 't hoofd van zynen heldenstoet,
Den grond met lyken dekte, en baadde in 's vyands bloed.
  Terwyl hun jammerkreet de ruime lucht vervulde,
En Juda's moedig kroost van eedle gramschap brulde,
Gelyk een jonge leeuw die zynen roof beschouwt,
Genaakte ik 's Konings tent, die, in het diepst van 't woud,
In eenen digten drom van tenten lag beslooten,
Op 't handgeklap des volks, omringd van legergrooten.
'k Hield in de rechte vuist het zwaard van Goliath,
In de andre, by het hair, het reuzenhoofd gevat,
Dat, laauw, met bloed bemorst, met doodverf overtoogen,
Elks hart nog siddren doet daar 't gaapt met mond en oogen.
  ô Koning! riep ik uit, Gods magt, die door myn hand
Uw' trotschen vyand trof en nedervelde in 't zand,
Doe u en uw geslacht haar' bystand duurzaam blyken,
En al wie u weêrstreeft, als Goliath, bezwyken!

Dus spreekend bood ik hem myn' buit al knielende aan.
De Vorst omärmde my, scheen op het hoogst' voldaan,
Vernam naar myn geslacht, en zwoer, door vreugd gedreven,
Dat hy de Ryksprinsesse aan my ter bruid zou geeven.
Inmiddels viel de nacht, en 's Konings braave Zoon,
De Held van Israël, het hoofdjuweel der kroon,
Keerde uit den slag te rug, omstuwd van zyne helden,
Terwyl bazuin en stem zyne overwinning meldden,
Met een gevangen schaare en een' onschatbren roof,
Bekranst, om zynen helm, met jeugdig eikenloof.
God, onzer vadren God, zy eindlooze eer gegeeven!
Dus sprak hy tot den Vorst, de zege is ons gebleeven!
De trotsche vyand vlucht, vernesteld overal,
In 't woud, op 't hoog gebergte, en in 't moerassig dal.
Uw Helden deeden hem zyn' ydlen trots bezuuren,
Door Saraïm, tot Gath, en zelfs tot Akkrons muuren.
Terwyl de Vorst den moed der dappre benden prees,
En zyn' geliefden Zoon zyn tederheid bewees,
Zag Jonathan op my; hy trad my vriendlyk nader
En greep my de hand. Niet ons, niet ons, myn Vader!
Maar deezen Held behoort de lof van dit gevecht.
Hy heeft, door eenen slag, dit oorlogspleit beslecht.

Dus sprak hy, en hy sloeg zyne armen om my heenen.
ô Jonge Held, in 't heir tot ons geluk verschenen;
Voor wien, dus voer hy voort, voor wien de Hemel stryd!
Denk niet dat Jonathan uw glori u benyd;
Zy kan my ruim zo sterk als myn geluk behaagen.
Verwerp myn vriendschap niet, die u word opgedraagen,
En gun my de uwe, daar myn hart met drift naar tracht.
    Daar ik den Prins omhelze, en dank, naar myne magt,
En wensch dat my zyn gunst aanhoudend moog' belonken,
Vind ik my onverwacht door zyne hand beschonken.
Hy bied my, met zyn kleed, zyn rusting, ryk in glans;
Zyn zwaard, zyn schild, zyn boog; en kroont my met zyn' krans;
En roept, daar hy bespeurt hoe sterk die eer my streelde,
Ach! dat gy in myn heil als in dees kleeding deelde!
't Juichte alles, op dit blyk van 's Prinsen eedle deugd.
De Vorst-alléén scheen meer verwonderd dan verheugd,
'k Wierd echter aangesteld tot hoofd der oorlogsschaaren.
De Hemel bleef my by in alle krygsgevaaren,
En Isrel zag alom des vyands magt geveld.
    Nadat ik, van myn' vriend, Prins Jonathan, verzeld,
De steden, door 't geweld des vyands ingenomen,
Zyn' wederstand ten spyt, voor ons had weêr bekomen,

Keerde al ons heir te rug in volle zegepraal.
Hoe maale ik u de vreugd, 't gejuich en 't gul onthaal
Des volks, dat nu, getroost, blymoedig ons ontmoette,
En 't overwinnend heir met zegezangen groette.
Het prachtig Gibea, 't welk Saüls hof besluit,
Muntte, in der Steden kring, door zyne blydschap uit.
    't Was ochtend, als de Vorst, op zyn verheven wagen,
Door een beschreide schaare, in ketenen geslagen,
Met neêrgeboogen hoofde, al zuchtend, voorgetreên,
En van zyn wacht omringd, voor Gibea verscheen.
Myn Halsvriend, nevens my, en 't puik van Isrels Helden,
Die Koning Saül in zyn zegepraal verzelden,
Elk naar zyn' staat gedost, vermeerderden de pracht,
Niet minder dan de roof, die ons wierd nagebragt;
Terwyl door 't gantsche heir deeze optogt wierd beslooten.
De blydschap groeide in 't hart van kleenen en van grooten,
Op 't saamgemengd geluid van krygstrom en trompet.
    Zo ras de blyde stad haar poorten openzet,
Verschynen voor ons oog verheugde Maagdeschaaren,
Met harpen in de hand, en kranssen om de hairen:
Het eêl gesteente en 't goud van 't hals- en armsieraad
Stak glansryk af op 't wit van 't sleepend feestgewaad;

Haar houding, haar gestalte en lieflyk zangvermogen
Verrukt ons, streelt ons hart, en houd ons opgetoogen,
Daar zy, in snaarenspel en zangkunde uitgeleerd,
Dus Saül groeten, die verwinnaar wederkeert:
    Trek in, trek in aan 't hoofd van uwe togtgenooten,
ô Vorst, tot Isrels heil, met oli overgooten!
Trek in, ô Koning, die, tot vreugd van Jakobs Staat,
By duizendtallen zyn verdrukkers nederslaat!
    Hier hief al 't speeltuig aan, op 't eindigen der zangen;
Doch 't zweeg terstond, op nieuw door deezen toon vervangen:
    ô David! Jesses telg, die, door Gods magt gesterkt,
Den trotschen reus versloegt, 's Lands heil hebt uitgewerkt!
Hoe is des vyands waan door uwen moed gevallen!
Gy velt tienduizenden by 's Konings duizendtallen.
Wie roemt u naar waardy, ô David! Jesses zoon!
Gy praalt als 't hoofdjuweel aan Isrels glorikroon!
    De Vorst, in 't hart door spyt tot gramschap aangedreeven,
Beval terstond het heir de vesten in te streeven,
Op 't hooren van dien galm, die 't argwaankweekend hart
Doorwondde, als met een' schicht, en zwoegen deed van smart.
Nochtans wierd deeze dag door 't volk met vreugd beslooten,
Terwyl de Koning klaagde, aan zyne huisgenooten,

Dat Isrels maagdenrei, in haare vrolykheên,
My boven hem verhief, en tien schonk tegen één'.
Men zocht vergeefsch, door reên, zyn' toorn te doen bedaaren;
Dees ingebeelde hoon bleef voor zyn zinnen waaren,
Verkreeg op 't woelziek brein in 't einde de overhand:
Een onverzoenbre nyd stak 't wrokkend hart in brand.
De morgenstond verscheen, en trok de ontwaakte Grooten
Naar 't hof: de ontruste Vorst had nog geen rust genooten.
De spyt en geemlykheid, tot op 't gelaat gevoerd,
Getuigden hoe zyn hart inwendig wierd beroerd.
Ik zocht door harpmuzyk zyn ziel in rust te stellen.
Hy poogde, welk een loon! my door zyn speer te vellen.
Verschrikt door dit gezicht, 't welk my met siddring trof,
Ontweek ik Gibea en 't al te ondankbaar Hof,
En trok naar Efratha en vader Jesses wooning.
's Ryks Erfprins zag met smarte op welk een wyz' de Koning
Myn' yver had beloond; en zond my gunstig blyk
Hoe sterk zyn vriendschap deelde in al myn ongelyk;
En hoe hy, schoon hy thans deez' Staatstorm moest gehengen,
Zich vleide my eerlang op nieuw in gunst te brengen.
's Lands wreevle vyand greep inmiddels nieuwen moed,
Kwam met meer magts te velde, en eischte wraak van 't bloed

Door Jakobs heldenheir vergooten in het stryden.
Terwyl hy roofde en blaakte en woedde aan allen zyden,
Vertoonde Jonathan den Vorst, met heusche taal,
Hoe ik, indien men my, door averegts onthaal
En aaklig lyfsgevaar, niet had van 't hof doen vlieden,
't Geweld des Filistyns thans moedig 't hoofd zou bieden.
Stond David, sprak de Held, gelyk voorheen, ons by,
Streed hy voor 't Land aan de eene en ik aan de andre zy',
Hoe groot een heldenmoed zou dit in 't Erfvolk wekken,
En tot hoe groot een schrik voor 's Vyands benden strekken!
De Vorst, die, door 't beleid van mynen Vriend verzacht,
Met minder afkeer aan myn oorlogszege dacht,
Ontbood my aan het hof, daar hy my dus begroette:
ô David! denk niet meer aan 't leed dat u ontmoette:
Myn kwaal, maar niet myn hart, vervoerde myne hand.
Trek op, red anderwerf het zuchtend Vaderland.
Verweer ons wettig erf, aan 't hoofd der oorlogsschaaren.
Belet den Filistyn in 't woeden voort te vaaren.
Gaa, stryd des Heeren stryd, zyt my een dappre Zoon,
En wacht by uw triomf de Rykprinses ten loon.
    Een ongeveinsde ziel kan nimmer wraakzucht voeden.
'k Verbande, op 's Vorsten taal, allengs myn kwaad vermoeden,

En trok, aan 't hoofd van 't heir, op 's vyands benden aan.
Niets stuitte ons op dien togt, niets kon ons tegenstaan.
De Godheid streed voor ons, en deed 's Lands haaters vluchten.
Maar, ach! die zege gaf op nieuw my stof tot zuchten.
De ondankbre Koning had, terwyl ik voor hem streed,
De aan my beloofde Bruid, in spyt van eer en eed,
Gehuwd aan Adriël, in Mehola gebooren.
    Prins Jonathan kon naauw' zyn ongenoegen smooren
By 't sluiten van dien echt: zyn deugd, aan my verknocht,
Liet niets tot weering van dit onheil onbezocht;
En, schoon zyn zorg voor my den Koning bleef mishaagen,
Zyn yver schroomde niet zich voor myn zaak te waagen;
Zyn vriendschap groeide zelfs by 't groeijen van myn' druk.
Myn Halsvriend, sprak hy, wyt uw treffend ongeluk
Niet aan uw' Jonathan, die 't vruchtloos zocht te weeren.
Gy blyst myn broeder; 'k zal als broeder u waardeeren;
En, worde ik ooit begroet als Heerscher van dit Ryk,
U een vergoeding doen voor al dit ongelyk,
Waarvan gantsch Israël met blydschap zal gewaagen.
Zo u myn vriendschap, als my de uwe, kan behaagen,
Zo ge een gevoelig hart in uwe borst Besluit,
En, munt ge in teêrheid als in heldendeugden uit,

Dan zal myn blyde ziel haar' liefsten wensch verwerven,
Dan zal nooit Jonathan zyn' waarden David derven.
Vergeet dit leed om my; verzekerd, dat uw vrind
U, welk een lot u treff', met de eigen teêrheid mint.
   Des Prinsen dierbre trouw verminderde myn smarte:
De vriendschap maakte zich meestresse van myn harte:
Haar zachte neiging, die geen drift, geen onrust voed,
Verleende eerlang de kalmte aan myn ontroerd gemoed.
Wy smaakten al 't geluk dat ze immer doet erlangen
Aan zuivre zielen, die, door eerzucht noch belangen
Geslingerd, haar geboôn zorgvuldig gadeslaan.
ô Welk een zaligheid bragt my die vriendschap aan!
Hoe groot een vreugd my de echt of maagschaps liefde geeven,
Myn Jonathan volmaakt de blydschap van myn leven.
   Ik ken, zegt Samuël, geraakt door dit verhaal,
Ik ken Prins Jonathan; ik sprak hem menigmaal.
'k Vond hem Godvreezend, heusch, grootmoedig en rechtvaardig;
Die nooitvolpreezen Prins was beter Vader waardig.
Al baart zyn deugd hem haat, al baart zyn trouw hem hoon,
Hy wacht', hoe 't lot ook wende, een allerheerlykst loon!
   Held David vangt weêr aan: Ik trachtte myn gepeinzen,
Op Jonathans verzoek, zo veel ik kon, te ontveinzen;

En, zelfs, toen my de Vorst bericht gaf van dien echt,
Toonde ik, gelyk voorheen, my aan zyn' dienst gehecht.
Wat heeft myn hand verricht dat my zou kunnen noopen,
Dus sprak ik, op den naam van 's Konings zoon te hoopen?
Wat is myns Vaders huis, dat ik my met de trouw
Der schoone Ryksprinses vermetel vleijen zou?
Dus poogde ik, kon 't geschiên, zyn afgunst neêr te zetten,
Schoon hy zyn woord verbrak, en, met zyn woord, de wetten
Aan goede trouw verknocht, aan billykheid gepaard.
Vergeef dees ronde taal; gy kent Vorst Saüls aart.
De schoone Michol, die, in 't prilste van haar dagen,
Zich aller Grooten hart om stryd zag opgedraagen,
Wier luister elk ontstak in ongeveinsden gloed,
En die nog grooter glans bezit in 't rein gemoed,
Wierd, als myn Jonathan, met mynen ramp bewoogen,
En zuchtte om myne smart, uit minzaam mededoogen.
Haare ongeveinsde ziel verborg den hofstoet niet
Hoe sterk haar vriendschap deelde in al myn zielverdriet.
De wreede Doëg, die een Staatstorm dacht te wekken,
Vloog heen om aan den Vorst haar gunst voor my te ontdekken.
Doch, 't geen zyn nydig hart onmooglyk had vermoed,
De Koning vond, dat uur, haar teedre neiging goed;

En zond my Abner toe, om uit myn' mond te hooren
Of my de Vorstlyke echt met Michol kon bekooren.
    Ik kende nu den Vorst, en vreesde dat hy my
Op nieuw misleidde door bedrog en veinzery,
Om weder, als voorheen, de goede trouw te krenken,
En aan een' andren haar ter Echtgenoot te schenken.
ô Abner! borst ik uit, waartoe myn ziel gevleid?
Te haaken naar dien echt ware onbedachtzaamheid.
Hoe groot een blyk van gunst uw heuschheid my wil geeven,
't Voegt niemand dan een' Prins naar zulk eene eer te streeven.
Waartoe my aangezet tot die verbindtenis?
Ik kan geen bruidschat biên die haarer waardig is.
    De Veldheer deed myn zorg straks door dees taal verdwynen:
Ze is de uwe, voor het bloed van honderd Filistynen.
Hy deed breedvoerig my des Konings eisch verstaan.
Ik nam, door vreugd verrukt, zyn' voorslag willig aan;
Schoon my bericht wierd dat de ondankbre Vorst bleef trachten
My, langs dien weg, door 't zwaard des Filistyns te slagten.
Hoe 't zy, de Hemel-zelf verdadigde myn recht.
De zege bleef alöm aan Judaas vaân gehecht.
Ik bragt hem 't bloedig loon voor 't Pronkjuweel der Vrouwen,
En mogt haar, in het einde, als myne Bruid aanschouwen.

Nu waande ik, door de trouw aan Saüls telg verknocht,
In veiligheid te zyn voor al zyn achterdocht:
Vergeefsche hoop, helaas! Hy dong me, op nieuw, naar 't leven.
Myn trouwe Jonathan, door vriendschap aangedreven,
Was de eenige die my hiervan de tyding bragt;
Die my tot wyken drong in 't holste van den nacht.
Hoe heeft die braave Prins, met smeeken en gebeden,
Voor zyn' oprechten vriend niet by den Vorst gestreden;
Myn onschuld voorgestaan; myn' oorlogsroem verbreid;
Zich voor myn trouw verpand; tot hy de ondankbaarheid
Des Konings door zyn taal, naar 't scheen, van magt beroofde;
Tot hem Vorst Saül zelf, met dieren eed, beloofde
Dat hy; in 't eind' voldaan, verzekerd van myn trouw,
My nimmer, voor zyn oog, naar 't leven dingen zou.
Hy hield zyn woord, en heeft, om tot zyn wit te komen,
Deez' nacht, het afzyn van myn' Halsvriend waargenomen.
Zie nu, ô Godstolk! hoe aan 't hof de zaaken staan.
Zie of ik ooit myn' pligt te buiten ben gegaan.
God-zelf, voor wien ik my in 't stof ter neder buige
In dit belommerd oord, verstrekk' my ten getuige,
Of ik, in al het leed dat my is toegebragt,
Den Koning ooit misdeed, ook heb naar wraak getracht.

Neen, schoon de wreede Vorst niet afliet my te hoonen,
Myn hart ontschuldigt hem en zal hem steeds verschoonen;
Hem heilig achten, uit een teedre eerbiedenis,
Hem, die van Jonathan en Michol Vader is;
Schoon zyn geduchte haat my eindeloos deed beeven.
  Schep moed, zegt Samuël, en zorg niet voor uw leven;
Een Hooger zorgt voor u; gy word door hem bewaakt.
'k Heb, ik ontken het niet, naar uw verhaal gehaakt;
Ik wenschte uw hart te zien en 't diepst van uw gepeinzen.
Een ziel als de uwe, Prins! is onbekwaam tot veinzen.
Ik wist wat u betrof, en wat aan 't Hof geschied;
Maar wat ge in 't hart verborgt of voedde wist ik niet.
Gods alziend oog-alléén kan 's menschen ziel doorgronden.
'k Heb u als goud beproefd, en heb u rein bevonden.
De nyd, de wraaklust, die in Saüls boezem woed,
Vergunt gy geen verblyf in uw oprecht gemoed.
Dus voegt het hem te zyn, die, in den kring der Grooten,
De heilige oli op zyn kruin zag uitgegooten.
  Ik heb dien blyden stond nog dikwerf overdacht,
Hervat de jonge Held; de Algoedheid geev' my kracht,
Om 't luistrend Israël eens als Profeet te stichten,
Gehoorzaam aan Gods last, verbonden aan myn pligten!

De vroome Samuël heft zyn verwonderd oog
En handen, op die taal, naar 's hemels breeden boog:
Geloofd, geloofd zy God, de toeverlaat der vroomen,
Die myn oprecht gebed voor u heeft aangenomen!
Leen my uwe aandacht, Prins! 't is eindlyk spreekens tyd.
Denk niet dat gy alleen Profeet des Heeren zyt;
De Godheid heeft aan u een hooger lot beschooren,
En u tot Koning van haar Erfvolk uitverkooren.
Ik bragt, in Jesses huis, welëer, op haar bevel,
U, by 't Profeetisch ampt, de Kroon van Israël.
Gy schrikt! hervat uw' moed; gy hebt geen stof tot vreezen.
Wien, my! herneemt de Prins, zal ik hier Koning weezen?
Ben ik ten troon gezalfd? Ik beeve op uwe reên.
Waar zal 't met mynen Vriend, myn' Jonathan, dan heen?
Hy moet, door erfrecht, eens de kroon van Isrel draagen.
Hy kan, met zo veel deugds, Gods oogen niet mishaagen.
Ach! denkt gy, dat ik ooit zyn kroonrecht schenden zou?
Ik heerschen! welk een loon voor zyne oprechte trouw!
Het enkel denkbeeld doet myn ziel van smart bezwyken.
Of toetst ge my op nieuw? doe dan uw' argwaan wyken.
Dat my de Hemel straffe, indien ik ooit de kroon
Zyn dierbaar hoofd ontrukke, en dus zyn vriendschap loon'!

Vrees niet dat ge ooit u met dien gruwel zult besmetten,
Zegt Samuël, zo gy getrouw blyft aan Gods wetten;
De Godheid schept geen' lust in heillooze euveldaên:
Laat uw belang gerust op haare voorzorg staan.
Schoon ons verstand alsnog haar' weg niet kan beseffen,
't Ontbreekt haar aan geen magt om u ten troon te heffen.
'k Voel, antwoord David, schoon my 's Hemels gunst verrukt,
Myn ziel, om 't nadrend lot van Jonathan, bedrukt.
Och! mogt ik op den troon by God genade vinden!
Mogt ik dien deelen met den waardsten myner Vrinden!
ô God! die my bevryd van Saüls wreede hand,
Spaar, spaar myn' Jonathan, om my, om 't Vaderland!
Geef dat ik, door uw magt ten zetel opgestegen,
Myn' Vriend zie deelen in uw gunst en in myn' zegen!
Van 't lot van Jonathan ben ik nog onbewust,
Hervat de Heilheraut, stel uw gemoed gerust.
Beveel uw' dierbren Vriend aan 't gunstryk Alvermogen.
De Godheid leeft: zy doe wat recht is in haare oogen!
Hier stoorde een kleen gerucht den Godstolk in zyn reên.
Prins David wend, als hy, zyne oogen derwaart heen,
En ziet, met spoed, van verre een' Jongling nader treeden.
't Was Nathan, reeds zo vroeg, door onbesmette zeden

En yver voor Gods eer, in Israël bekend.
'k Heb, spreekt hy, my in haast naar deeze plaats gewend,
ô Wyze Samuël! om u iets vreemds te ontdekken:
Misschien zal myn verhaal deez' Prins tot voordeel strekken.
Nadat gy afscheid naamt en Ramaas vest verliet,
Dreef ons de godvrucht aan, om, buiten, onbespied,
Den Schepper van 't Heeläl in eenzaamheid te pryzen.
Doch een geheiligd vuur deed onze zangdrift ryzen,
Zo ras uw jonge Stoet, in 't wenden derwaart heen,
Langs Ramaas straaten trad en op de markt verscheen.
Wy hieven aan tot eer van 't eindloos Alvermogen,
Wanneer een drang van volk zich opdeed voor onze oogen;
Ze omringden eene schaar van booden, aangesneld
Op 's Konings hoogen last, om deezen jongen Held
Uit Ramaas sterken wal geboeid naar 't hof te brengen;
Doch 't schynt de Hemel wil den toeleg niet gehengen;
Want naauwlyks had hun oor ons lofgeschal gevat,
Als zy, zelfs in 't gezicht der 't saamgeschoolde stad,
Door heilig vuur bestraald, den grooten naam des Heeren
Verheffen nevens ons, en met ons profeteeren.
Geen één van hen heeft, tot dit oogenblik, gedacht
Om 's Konings last, noch wat hen herwaart had gebragt.

De Steêvoogd doet terstond den Vorst dit voorval weeten,
Terwyl uw Nazireêrs, verzeld van die Profeeten,
Aan gindschen heuveltop genaderd, berg en dal
Doen wedergalmen van hun juichen en geschal.
Myn yver heeft terstond my naar dit oord gedreeven,
Om u en deezen Held hiervan bericht te geeven;
Zo kan hy zich met u in dit gevaar beraên.
Gy hebt, ô Nathan! ons geen' kleenen dienst gedaan,
Zegt Samuël; ik durf me op uw beleid betrouwen;
Keer spoedig weder; gaa den uitslag voorts beschouwen
Van dees gebeurtenis, die al myn aandacht wekt.
Hy richt zich op, terwyl de Jongeling vertrekt,
En spreekt tot Jesses Zoon: Gy kunt hier niet verbeiden.
Hoe noode ik u ook derve, ô Prins! wy moeten scheiden.
De ontzinde Vorst zal, door dit voorval meer gestoord,
Ligt 'zelf in zyne drift u volgen naar dit oord.
Schoon u de Hemel thans door wondren schynt te bergen,
't Waar' roekloos, van uw zy', hem wondren af te vergen.
Bedien u van den tyd dien u zyn gunst verleent.
'k Voel dat myn hart in my by deeze scheiding weent.
'k Zal nooit u wederzien. Het uur begint te nadren,
Dat my, in stille rust, zal plaatsen by myn Vadren.

Omhels my, waarde Prins! Ontfang, by 't jongst vaarwel,
Den laatsten trouwen raad van gryzen Samuël.
  Laat nimmer u door zucht tot heerschappy vervoeren,
Om 's Heeren Erfdeel, om uw Vaderland, te ontroeren.
De Almagtige, die u geschikt heeft tot den troon,
Zal u, als 't hem behaagt, beschenken met de kroon.
Wacht zyne roeping af. Beraad u met uw' Vader;
Hy weet dit groot geheim: wie is op aarde u nader?
Betracht getrouw Gods wet: vermyd alle euveldaên,
Die op den Vorst en 't Volk des Hemels gramschap laën.
Laat Saüls dwaaling u ten spreekend voorbeeld strekken,
Opdat gy nooit uw ziel door gruwlen moogt bevlekken.
Vaarwel, geliefde Held! de Godheid blyve u by!
'k Omhelze u voor het laatst. Vaarwel! gedenk aan my.
  Zo spreekt de groote Man, in 't vroom gemoed bewoogen;
Zyn teedre ontroering perst de traanen hem uit de oogen;
Zy vloeijen, daar hun loop 't benepen hart verligt,
Langs diepe kreuken van 't eerwaardig aangezicht,
Tot in den breeden baard. De Prins, door smart bevangen,
Blyft Isrels Leeraar vast aan hals en schouders hangen;
Groet telkens hem vaarwel, en houd hem echter vast,
En kust de handen die hem zalfden op Gods last.

Hy scheid, in 't einde, van dien Godstolk, dien getrouwen;
Doch wend gestadig 't hoofd om hem nog eens te aanschouwen.
ô God! dus zucht zyn hart, ô God, myn Toeverlaat!
Waar berge ik veilig my voor Saüls fellen haat!
Fluks word zyn geest verlicht. Hy spoed, met vlugge schreden,
Te rug naar Gibea, door hoop en vrees bedreden.
De ruime holen, in 't gebergte, daar omtrent,
Myn oude schuilplaats, zyn aan Jonathan bekend;
Dus spreekt hy by zichzelv'; ligt zal hy zich verkloeken,
Om, in die holen, zyn' gevluchten Vriend te zoeken;
Wanneer ik my met hem in stilte kan beraên.
Het blinkend licht des daags was reeds aan 't ondergaan,
En David mogt nu in zyn schuilplaats adem haalen,
Toen hy een' jeugdig' Held van 't hoog gebergt' zag daalen,
In luchtig jachtgewaad, voorzien van pyl en boog.
Zyn hart herkent zyn' Vriend nog vroeger dan zyn oog.
Hy vliegt hem te gemoet': ô Waardste myner Vrinden!
Komt gy uw' David in zyn stille wykplaats vinden;
Het leed beschouwen daar uw Vader my in bragt?
Weet gy myn lyfsgevaar, myn vluchten in deez' nacht?
Helaas! myn Jonathan! Wat heeft uw Vriend misdreeven
Dat Saül dingen doet naar zyn rampzalig leven?

Myn Vriend! zegt Jonathan, stel uw gemoed: gerust.
Van all' wat u weêrvoer aan 't hof ben ik bewust;
Zelfs dat myn Vader, door het vreemdst geval bewoogen,
Om u te kluistren zelf naar Rama is getoogen;
En dat uw Michol in bewaaringe is gesteld.
Zo ras ik 't hof genaakte is alles my gemeld.
De Vorst naar Rama! en de Wellust van myn harte
In ketens! Hemel! welk een overmaat van smarte!
Geliefde Michol! hebt ge uw trouw zo duur betaald!
Heeft de afgunst ook op u, op u gezegepraald!
ô Saül! wierd uw ziel niet door haar deugd bewoogen?
Wekte u haar droefheid niet tot vriendlyk mededoogen,
Dan leeft op de aard' geen mensch die u beweegen kan,
Dan is myn vlucht vergeefsch... Bedaar, zegt Jonathan,
Bedaar, ô David! maak, om 't lot van myne Zuster,
Aan Abners wacht betrouwd, uzelv' niet ongeruster.
Zo lang haar Broeder waakt voor haar behoudenis
Kunt gy. verzekerd zyn dat Michol veilig is.
Gy-zelf, myn Boezemvriend! hebt geen gevaar te vreezen.
Zo ras myn' Vaders geest tot rust gebragt zal weezen,
Zyt ge in zyn gunst hersteld. De Vorst verbergt voor my
Geen zaak, die hy ontwerpt, hoe groot of kleen ze zy;

En zou hy, buiten my, zo wreed een daad besluiten;
Uw vonnis vellen, en dat vonnis my niet uiten?
ô Neen, myn David! neen, uw argwaan ryst te hoog.
   Uw Vader weet dat ik genaê vinde in uw oog,
Hervat de Telg van Jesse, en dat uw medelyden
Myne onschuld voor zou staan, my van zyn' haat bevryden:
Hy heelt voor u, met list, myn vastgesteld bederf.
Bedrieg u niet, myn Vriend! hy, die my menigwerf
Belaagde door bedrog, heeft nu 't geweld verkooren.
Met hoe veel drifts zoekt hy myn schuilplaats op te spooren!
Zo zeker als myn ziel uw vriendschap ooit genoot,
Voert my een enkle stap op d' oever van den dood.
Zo my myn Halsvriend in 't gevaar niet heeft begeeven,
Zo my myn Jonathan nog ovrig is gebleeven,
Hy neem' dan zelf een proef hoe fel de Vorst my haat.
   Denk niet dat Jonathan zyn' Vriend in nood verlaat,
Hervat des Vorsten zoon: zeg wat ik moet verrichten.
'k Verpligt myzelv' als ik myn' David kan verpligten.
All' wat myn Vriend begeert word straks door my volbragt.
   Ik eisch niets of het staat volkomen aan uw magt.
Dus antwoord David hem; Hoor dan, ô Prins! myn reden:
Het Feest der Nieuwe Maan, met al zyn plegtigheden,

Valt morgen in; en word, twee dagen achteréén,
Door 't Hof, door al het Land, gevierd met vrolykheên.
Als ge op het feestmaal naast den Koning zyt gezeten,
En hem de vrolykheid zyn gramschap doet vergeeten,
Slaa dan naauwkeurig op zyn oog en houding acht;
Merk op of hy my mist; of hy my had verwacht;
En, vraagt hy u naar my, schroom dan niet hem te ontdekken
Dat ik verlof eischte om naar Efratha te trekken;
Dat in myn' Vaders huis, tot eene erkentenis
Van 's Hemels dierbre gunst, een jaarlyks offer is,
Op't welk uw David, met al 't maagschap, moet verschynen.
Vemoegt hem dit, dan zal deeze onweêrwolk verdwynen;
Dan houde ik, nevens u, zyn daad voor suffery.
Doch stuift de Koning op, en scheld en vloekt hy my,
Dan heeft hy mynen val en wis bederf beslooten.
    Maar gy, zult gy dan uw weldaadigheid vergrooten?
Zult gy 't my melden, zo uw' Vaders bittre haat
Myn bloed, myn leven eischt, en weêr aan't woeden slaat?
Zult gy uw trouw voor my tot zulk een' top doen ryzen?
Zult gy uw' dienaar die goedgunstigheid bewyzen?
Gy-zelf hebt my met u in een verbond gebragt,
't Verbond van vriendschap, dat myn ziel onschendbaar acht.

God zy getuige of 't ooit door David wierd geschonden.
Zo gy nochtans my ooit misdaadig hebt gevonden,
Maak dan een einde van myn schuld en uw verdriet,
Doch lever me aan 't geweld van uwen Vader niet.
Laat my dan, in myn' ramp, van u die gunst verwerven
Dat David door de hand van Jonathan moog' sterven!
De dood, hoe wreed, strekt my een zegen door uw zwaard.
Gy schreit, myn Jonathan! ben ik uw traanen waard?
Ja, 'k ben die waardig, daar ge, ô tederste aller vrinden!
In myn doorstoken hart uw dierbaar beeld zult vinden.
Zo spreekt hy, daar zyn oog een' vloed van traanen schreit.
Prins Jonathan, vervuld van tederhartigheid,
Omhelst zyn' Boezemvriend, en klemt hem in zyne armen.
Ik, ik u slagten? Ik myn' David niet beschermen?
Ik u niet melden wat myn Vader zeggen zal?
Dat weet, die alles weet, de Heerscher van 't heeläl.
Myn Vriend! myn Broeder! zoud gy sterven en ik leeven?
'k Zal alles, hoe 't ook zy, aan u te kennen geeven.
En door wat middel, Prins! erlange ik 't recht bescheid?
Hoor my, zegt Jonathan, houd u in de eenzaamheid
Van Gibeaas gebergte een korte poos verborgen,
Terwyl ik, op het feest, om voor uw heil te zorgen,

Het hart myns Vaders en zyn oogmerk gaê zal slaan.
Gy zult, zo ras de zon na 't feest is opgegaan,
U naar de steenrots, die deez' weg verdeelt, begeeven;
Daar ik naar eenig wit myn schichten zal doen streeven.
Wanneer ik tot den knaap, die myne schreên verzelt,
Zal roepen: gy zyt reeds den pyl voorby gesneld,
Kom herwaart, neem hem op: dan staat u niets te duchten.
Maar zo ik zeg: vlieg heen, voorkom den pyl in 't vluchten,
Haast, spoed u, staa niet stil: dan is het vliedens tyd;
Spoor dan een schuilplaats op waarïn gy veilig zyt.
De God van Jacob, die myn' Vaders hoofd voordeezen
De kroon schonk, blyve u by, en wille uw schutsheer weezen!
Ik ga, vaarwel, myn Vriend! verlaat u op myn trouw.
Vaarwel! roept Jesses telg: waar ik my ooit onthou',
Of welk een lot my treff', gedenk uw' Vriend ten goede,
Die onöphoudlyk wenscht dat de Almagt u behoede!
Dus scheid dit Vriendenpaar, met bitter zielsverdriet;
En schoon Prins Jonathan het groot gevaar voorziet
Dat hem de razerny des Konings zal verwekken,
Hy schroomt niet zich de zaak van David aan te trekken.

David.
Derde boek.

De Maan, die; op haar beurt, den donkren aardbol licht,
Haar eene helft altoos verbergt voor ons gezicht,
Dat vrolyk haar om de aarde en om haar' as ziet wenden,
En, in die wenteling, haar' ruimen loop volënden
Eer achtëntwintigwerf de zon, die haar bestraalt,
In 't bloozend oosten ryst, in 't scheemrend westen daalt;
De Maan, die ebbe en vloed verwekt door haar vermogen,
Had de aarde thans geheel haar' bleeken glans onttoogen,
Nadien zy, tusschen haar en 't licht des daags geplaatst,
D'ontleenden zonneglans op haar niet wederkaatst.
De Alwyze Schepper, die 't heeläl zo schoon verlichtte,
In 't morgenbaarend oost' den gouden vuurbol stichtte,
En op zyn' enklen wenk de wisselende maan
Met al het starrenheir zo grootsch ten rei deed gaan,
Had Abrahams geslacht bevoolen, in zyn wetten,
Op de eerste schemering der Nieuwe Maan te letten,
Waardoor de juiste stond der feesten wierd bepaald.
De hooge kundigheid, die 't menschdom thans bestraalt,

t.o. 68

DERDE BOEK.

Hen d'afstand van 't gestarnte in 't hemelruim leert meeten,
Hen door den loop van de aard' den kreits des jaars doet weeten,
Door duizend waerelden ons duizend blyken geeft
Van de onbeperkte Magt die haar geschapen heeft,
En nog haar onderhoud; was, in die vroegere eeuwen,
Zo klaar nog niet ontdekt aan de oogen der Hebreeuwen.
Om zich te kwyten van den pligt door God geboôn,
En 't maanlicht gaê te slaan, was Israël gewoon
Twee dienaars, niet verdacht van woord of eed te schenden,
Omtrent haare eerste komst naar 't hoog gebergt' te zenden.
Zo ras hun wakkre vlyt door 't onbeneveld oog
Iets van 't verschynsel vond aan 's hemels breeden boog,
En't smalgehoorend licht zag flaauwlyk opwaarts streeven,
Wierd schielyk aan den Raad hiervan bericht gegeeven:
Zy steegen, op zyn' last, op nieuw ter bergkruine op,
En zwaaiden 't brandend hout, op zynen hoogen top,
Al juichende, oost- en west- en zuid- en noordwaart heenen.
Fluks riep de gantsche stad: de Maan is ons verschenen!
De naaste plaats kreeg door de vlam hiervan bericht;
Straks wierd de heuvel daar op de eigen wyz' verlicht.
Dus vloog de blymaar' voort in weinig oogenblikken,
En noodigde al het volk om zich tot vreugd te schikken.

De naaste morgen ziet de blydschap overäl
Met luit en fluit en harp en schel bazuingeschal
Gewekt in 't hart des volks, van alle kunne en staaten.
Het offerüur genaakt; de onnoozle lammers blaaten,
By 't jeugdig geitenbokje en jonge varre en ram,
Ten offer aangevoerd; en Levies nyvre stam
Mengt meel en oli 't saam, tot elk der offerhanden,
Die hy in 't heiligdom op Gods altaar doet branden,
En stort den reinen wyn by gantsche stroomen uit.
Zo ras het priesterdom de plegtigheên besluit
Bereid de gastvryheid alom de ruime zaalen,
Om vriend en maag, verheugd, op 't hooge feest te onthaalen.
De duisternis genaakte, en 't zonlicht scheen alreê,
Ten einde van zyn reis, te daalen in de zee,
Toen 't prachtig Gibea de blydschap zag vergrooten,
En 't vorstelyk paleis vervuld met feestgenooten.
De grootsche hofzaal is aan allen kant verlicht
Door gouden lampen, die een aangenaam gezicht,
Een heldre flikkring, op de hostapyten geeven,
Op hunnen purpren grond met zilvren loof doorweeven.
Vorst Saül zelfs, hoe norsch, hoe gémelyk van aart,
Schynt thans tot rust gebragt, en van zyn drift bedaard.

Vorstin Ahinoa, aan hem door d' echt verbonden,
En Rispe, in wie zyn hart behaagen heeft gevonden,
Verzeld van Merab, eerst aan David toegezegd,
En door den trouwknoop thans aan Adriël gehecht,
Vermeerderen de pracht, omstuwd van Juffrenschaaren;
Ook 's Konings Zoonen, die, als sterke steunpilaaren,
Zyn' zetel schraagenen beroemd zyn door hun deugd.
Men zag 'er Jonathan, 's Volks hoop en liefde en vreugd,
Aan wien het ryksgebied van Isrel scheen beschooren;
En Prins Abinadab, naast hem in rang gebooren;
Met Malchizua, en de jeugdige Isbozeth;
Alle eedle telgen van vorst Saüls huwlyksbed.
Naast hunne zyde praalt een tweetal wakkre looten,
Mefibozeth, en jonge Armoni, voortgesprooten
Uit 's Konings min tot Rispe: op hen volgt Adriël,
Die Merabs hand ontfing op 't vorstelyk bevel.
Wie kan den breeden rei der feestgenooten tellen,
Die in de ruime zaal de vrolykheid verzellen?
Held Abner, Doëg, en een talleloozen stoet
Van Isrels strydbaar kroost, beroemd door oorlogsmoed.
De schoone Michol, korts naar Abners huis verzonden,
Is de eenige die by de vreugd niet word gevonden:

Haar minnend hart, dat zich om Davids onheil kwelt,
Betreurt, in eenzaamheid, het afzyn van haar' Held.
De Koning stoort zich niet aan 't lyden der Prinsesse,
En durft zelfs denken dat de wakkre zoon van Jesse
Op 't feest verschynen zal, als ware 'er niets geschied
Dat hem beledigd had, en stof gaf tot verdriet,
Ja zelfs, tot lyfsbehoud, hem dwong het hof te ontwyken.
Hy, die den vroomen Held steeds blyft verongelyken,
Vermoed dat hy iets heeft gezien of aangeraakt
't Welk thans hem onbevoegd tot de offermaaltyd maakt,
Naar uitspraak van de wet door Mozes 't volk gegeeven.
Hy is besmet, en om die smet van 't hof gebleeven;
Dit is 't dat hem weêrhoud; op morgen zal hy ligt
Verschynen op het feest en voor myn aangezicht:
Dus denkt hy by zichzelv', en toont een gul genoegen.
De grooten, steeds gewoon zich naar den Vorst te voegen,
Zyn vrolyk op zyn spoor; de blydschap ryst in top.
De dienaars woelen vast; men draagt de spyzen op;
Daar kunstig snaarenspel en zuivre maatgezangen
't Gejuich der gasten door hunn' schellen klank vervangen.
Dus snelt die dag ten einde, en elk toont zich bereid
Om 't feest te sluiten met dezelfde plegtigheid.

De lieflyke ochtendzon rees aan de azuuren kimmen,
En deed op 't malsche groen de heldre dropjes glimmen;
Het juichend Isrel voegt, als gistren, zich byéén.
Men offert Gode, op nieuw, naar de ouderlyke zeên.
De gulle gastvryheid, die zich tot vreugd voelt noopen,
Zet voor de vriendenrei de zaalen weder open;
En 't Vorstlyk Hof ontfangt, op zang en snaarenspel,
De bloem der Grooten van 't godsdienstig Israël,
Die, weêr verschenen met dezelfde prachtvertooning,
Op de eigen blydschap hoopt, in 't byzyn van den Koning.
Vorst Saül, die in 't rond zyn gasten overziet,
Vind, waar hy 't oog wend', zyn' gehaaten Schoonzoon niet:
Dit afzyn is in staat zyn' argwaan op te wekken.
Nog veinst zyn loos gemoed, en tracht door list te ontdekken
Wat Davids komste aan 't Hof op 't feestmaal wederhoud.
Hy vraagt aan Jonathan, daar hy hem sterk aanschouwt:
Waarom heeft Jesses zoon noch gisteren noch heden
De plaats vervuld die hy op 't feestmaal moest bekleeden?
Prins Jonathan, bezorgd voor 't welzyn van zyn' Vrind,
Beseft terstond waartoe de vriendschap hem verbind.
Laat, zegt hy, u, ô Vorst! zyn afzyn niet mishaagen;
Hy heeft my, met veel ernst, daartoe verlof doen vraagen;

Ik heb 't aan hem, toen gy te Rama waart, verleend.
Hy houd, naar 't oud gebruik, met al 't geslacht veréénd,
Een jaarlyks offermaal in Bethlehems landdouwen:
Gy zult hem, na dat feest, weêr in uw hof aanschouwen.
Geen fulfergloed, te lang in 't hart der aard' gesmoord,
Barst uit met grooter kracht, slaat met meer woede voort,
Dan Saüls razerny, te sterk in 't hart beslooten.
Zyn vlammend oog wekt schrik in al de Feestgenooten.
Het bloed, ontsteld, bruischt hem door de adren als een vloed,
En verwt het aanschyn met een' purperrooden gloed.
De hartpols slaat in 't wilde, en al de leden beeven.
Hy recht zich schichtig op; hy poogt geluid te geeven,
En driewerf word zyn spraak door zyne drift gestuit.
Hy knarsetand, door woede, en barst in 't eind' dus uit:
Ontäarde! spant ge altoos met dien gevloekten't saamen,
En roemt ge nog op 't geen ge u in uw ziel moest schaamen?
Waant gy, Weêrspanneling! waant gy, dat ik niet weet
Wat snoode ontwerpen die vermeetle Herder smeed?
Toen gy uw dwaaze drift den lossen teugel vierde,
Dien trotschen met uw kleed en wapenrusting sierde,
En voor myn aangezicht, myn majesteit ten hoon,
In 't leger met uw' krans hem kroonde, snoode Zoon!

Toen hebt ge, van den geest, die Ezau dreef, bezeten,
Uw erfrecht, Isrels kroon, verachtlyk weggesmeten.
Verbasterde, geheel van deugd en pligt ontäard!
Heeft dan uw moeder u tot haaren smaad gebaard,
Opdat zy door uw hand zich van den troon zag' stooten,
En zich en al 't geslacht door u van eer ontblooten?
Ja, David is 't, die hier moet heerschen! David is 't,
Die u en elk verschalkt door zyn gevloekte list.
Het blykt, aan 's volks gejuich, wie hier de kroon moet draagen;
Ik heb slechts duizend, hy tien duizenden verslagen.
ô Vorst! zegt Jonathan, wyt gy aan Jesses zoon
De taal van 't juichend volk? verdient zyn trouw dit loon?
Doog hy naar uw gezag? ach! zet uw gramschap paalen.
Vergun uw' zoon gehoor. Doe mynen vyand haalen,
Dus roept de woênde Vorst, vlieg heen, volbreng uw' pligt;
Hy zy dan waar hy zy, voer hem voor myn gezicht,
Opdat ik hem terstond van 't levenslicht beroove;
En in zyn heilloos bloed misschien myn gramschap doove.
Myn Vader, zegt de Prins, daar hy zich nederbuigt;
Daar zyn ontroerd gelaat de smart der ziel betuigt;
Daar hy, door zachte taal, de deernis tracht te wekken,
En, kon 't geschiên, den Vorst zyn misverstand te ontdekken;

ô Vader! ach! waarïn heeft David u misdaan?
Wie heeft hem zynen pligt ooit zien te buiten gaan?
Bleek u zyn dapperheid en trouw niet menigvuldig?
Zyn wy, naast God, aan hem niet zege op zege schuldig?
Heeft hy één oogenblik zichzelv' misnoegd getoond,
Schoon hy zich menigwerf verachtlyk vond gehoond?
Zaagt ge ooit een' held, hoe groot, in 't bloeijen zyner jaaren,
Zo veel ootmoedigheid aan zo veel godvrucht paaren?
Wie maalt naar eisch zyn deugd, zyn wysheid, zyn geduld?
Waarïn misdeed hy u? waarïn bestaat zyn schuld,
Dat gy in toornigheid hem 't leven wilt doen derven?
Waarom, myn Vader! ach! waarom moet David sterven?
  Ontzinde! schreeuwt de Vorst met een ontstelde stem,
Roemt gy dien snooden nog? sterf, sterf dan nevens hem.
Hy hield, op deeze taal, de speer reeds opgeheven,
En had ze ontwyfelbaar den Prins door 't hart gedreeven,
Waar' zulk een onheil niet door Abners zorg gestuit.
  Straks barst al 't Hofgezin in eene moordkreet uit.
Vorstin Ahinoa slaat bitterlyk aan 't weenen;
Elk stuit den woênden Vorst; 't vliegt alles om hem heenen;
Daar hy, ter naauwernood weêrhouden, vloekt en raast,
En all' wat hem omringt door 't woest geschreeuw verbaast

Van Rustverstoorder! van meineedige Verraader!
De vroome Prins verlaat de kniên van zynen Vader,
En, allermeest om 't lot van zynen Vriend begaan,
Trekt hy zyn eigen smaad en leed zich naauwlyks aan.
Hy slaat, door 's Konings taal tot eedlen toorn bewoogen,
Maar door zyn vadermin geraakt van mededoogen,
Zyn oog, 't welk beurtlings drift en beurtlings deernis toont,
Op Saül, die hem nog gestadig scheld en hoont.
Hy wykt, vertrekt, en zegt: Hoe doet uw lot my beeven,
Myn Boezemvriend! wat raad! hoe bergt uw vriend u 't leven!
Hy spoed zich naar zyn huis, daar hy in eenzaamheid
Het groeijend ongeluk van Jesses zoon beschreit;
En wil, hoe sterk gebeên, noch drank noch voedsel smaaken.
Hy slyt den langen nacht met hartverscheurend waaken,
En uitzien naar den dag, geprangd door zielverdriet.
Wat wentlen de uuren traag! nog scheid de nanacht niet.
ô Vriendschap, die ons hart met zo veel troost kunt streelen!
Hoe diep leert ge ons in 't lot van waare Vrienden deelen!
Uw invloed, die ons heil door hun geluk vergroot,
Maakt ook hun ongeluk ons wreeder dan de dood.
De langverwachte dag heeft naauw den nacht verdreeven,
Of de erfprins Jonathan, bezorgd voor Davids leven,

Gelaat zich of hy, verre uit elks bespiedend oog,
De kracht wil toetsen van een' nieuwgespannen boog.
Een dienaar volgt zyn schreên, tot aan de sombre holen
Van 't hoog gebergt', waarïn zich David houd verschoolen.
Hier neemt de hoop des Volks, de dappre Jonathan,
Een proef, hoe ver de boog de schichten voeren kan.
Hy schiet, met kracht, een' pyl naar een der naaste dalen,
En roept zyn' dienaar toe: Vlieg om ze weêr te haalen,
Ze is u reeds ver vooruit. De knaap volgt, blyde en vlug,
Den schicht en brengt hem straks aan zynen heer te rug,
Die van verlangen brand om, in die stille streeken,
Den strengvervolgden Zoon van Izaï te spreeken:
Waarom hy zynen knaap, die van 't geheim niets vat,
Het wapentuig beveelt, en wegzend naar de stad.
  Godvruchte David ziet den Jongling naauw vertrekken
Of nadert Jonathan, om uit zyn' mond te ontdekken
Wat hem te duchten staat van 's Konings hevigheid.
Hy ziet zyn' halsvriend aan; hy ziet hem rood beschreid,
En buigt zich voor hem neêr, en noemt hem zyn' Behoeder,
Zyn' trouwen Jonathan, zyn' Boezemvriend, zyn' Broeder.
  Prins Jonathan, op nieuw door deeze groete ontsteld,
Valt plotsling neder by den neêrgeboogen Held;

Omärmt hem spraakeloos, en schynt in rouw te smooren.
Bedaar, zegt Jesses zoon, wat lot me ook zy beschooren,
De God van Jacob leeft, wiens toevoorzicht my hoed.
Bedaar, myn Jonathan! waar is uw heldenmoed?
Het leed, dat u verwond, doorgrieft myn schreijend harte:
Verzwaar myn lyden niet door uwe ondraagbre smarte.
Ik vraage u niet hoe zich de Vorst op 't feest gedroeg;
Uw traanen spreeken; ach! zy spreeken klaar genoeg!
God weet hoe diep ik deele in uwe tegenspoeden,
God weet, myn David! dat myn trouw u zocht te hoeden.
Wyt my het onheil niet dat u beschooren is.
Ik heb myn' pligt betracht, tot uw behoudenis.....!
Tot welk een' gruwel wierd myn Vader niet gedreeven...!
Vlucht, waardste Boezemvriend! vlucht, red uw dierbaar leven.
Gy ziet dat myn beleid u niet bevryden kan.
Omhels my; vlied den Vorst, en denk aan Jonathan!
ô Prins, roept David uit, tot mynen troost gebooren!
Mogt uw verheven deugd Gods oog als my bekooren!
Zoude ik vergeeten hoe uw trouw voor my zich kweet?
'k Vergeet myzelv' eer ik myn' Jonathan vergeet.
Hoe zal myn dankbaarheid uw vriendschap ooit vergelden?
Maar meld me, eer ik vertrek, ô roem van Isrels helden!

Meld my wat nader hoe aan 't Hof de zaaken staan.
't Is vroeg; de dageraad is naauwlyks opgegaan,
En niemand buiten u weet waar ik ben verborgen.
De Prins, voor zynen Vriend geheel vervuld met zorgen,
Zegt: Dit gebergte is hoog en word alreê verlicht:
Men wyk' naar 't gindsche woud, als meer uit elks gezicht;
Zo kan ik op uw vraag omstandig antwoord geeven.
Hy spreekt, en daalt alreê; door zyne trouw gedreven,
Ten berge af, naar dat oord, 't welk, door 't geboomt' gedekt,
Hen beiden in dit uur ter stille schuilplaats strekt;
En Jonathan voldoet dus aan zyn' Vriends verlangen:
Myn Vader had nog naauw het vreemd bericht ontfangen
Hoe al de boden, die hy korts naar Rama zond,
Door heilig vuur bezield, die landstreek in het rond
Weêrgalmen deeden van den lof van 't Alvermogen,
Of hy begaf zich zelf, te sterk door drift bewoogen,
Naar Ramaas vest, om u te ontdekken in uw vlucht.
Gy kent de milde Bron in Sechus dal, berucht
In 't omgelegen land door altooszuivre stroomen.
De Vorst is naauwelyks aan deeze bron gekomen,
Als 't zelfde heillicht, op zyn boden neêrgedaald,
Inwendig hem ontvonkt, daar 't zynen geest bestraalt.

't Gerucht verzuimt geenszins dit wonder uit te meeten.
Elk roept: De Zoon van Kis is onder Gods profeeten!
Dus treed de Vorst in 't einde, op 't juichen en geschal
Des saamgevloeiden Volks, in Ramaas vasten wal,
Voor 't oog van Samuël; daar hy, in 't hart bewoogen,
De hooge wondren roemt van 't eindloos Alvermogen,
Terwyl hy 't opperkleed, zyn vorstelyk gewaad,
Van 't ligchaam werpt, en zich ontbloot van zyn sieraad.
Dus heeft hy by dien dag den gantschen nacht gesleeten,
En 't oogmerk van zyn komste, ô wonder! zelf vergeeten.
Ik sloeg op weg, zo ras ik deeze maar' verstond:
'k Bewoog myn' Vader, dien ik nog te Rama vond,
Om met my naar het hof in Gibea te keeren,
En, met gantsch Israël, op 't feest, de Godheid te eeren.
Vraag niet, myn Broeder! hoe dat feest voltrokken is;
Myn smart geeft door myn oog u des getuigenis.
Laat my dat doodlyk feest in eenzaamheid beklaagen,
En troost myn ziel door zorg voor uw behoud te draagen.
Ge omärmt myn kniên! ach! rys, omhels my, waarde Vrind!
Denk aan myn vriendschap, in wat oord ge u ook bevind.
God, onzer vadren God, wil, waar gy heen moogt trekken,
U met de vleuglen van zyn trouwe voorzorg dekken!

Zyn arm verdadige u in 't groeijen van 't gevaar!
Hy blyve, in allen nood, uw schild en beukelaar!
Doe u eerlang verheugd in Isrel wederkeeren;
En, na myn' Vaders dood, op zynen troon regeeren!
Al moest ik dat geluk betaalen met myn bloed,
Zyn gunst verhoor nochtans deez' wensch van myn gemoed!
Deeze ongeveinsde beê, der Godheid opgedraagen,
Zo vry van zelfbelang, kan haar op 't hoogst behaagen.
Een zachte kalmte daalt in 's Prinsen teder hart,
Versterkt zyn vroom gemoed, en mindert zyne smart.
Doch David voelt zich met zyn' Vriend op 't sterkst bewogen.
Hy stelt zich hem, ontzet van troon en kroon, voor oogen.
Ach! zegt hy, daar hy hem omärmt, met een gelaat
Waarïn de deernis op het klaarst geteekend staat:
Ach! Edelmoedige! wenscht gy om my te sterven?
Om my het ryksgebied van Israël te derven?
Waant gy dat Davids ziel dien wensch verdraagen kan?
Dat ze ongevoelig is voor 't leed van Jonathan?
Hoe! zou ik leeven, ik uw Vaders Ryk regeeren,
En zou myn Jonathan het levenslicht ontbeeren?
Ach! doe myn vriendschap recht: geen troon, geen kroon op de aard'
Is my uw kostlyk bloed, uw dierbaar leven waard.

Myn vriend! hervat de Prins, myn wensh moet God behaagen.
Myn hart verzekert my dat ge eens de kroon zult draagen.
Maar, als gy Koning zyt in deeze Heerschappy,
Myn David! zult gy dan gedachtig zyn aan my?
Zult ge aan uw' Jonathan, indien hy nog mogt leeven,
De zelfde blyken van oprechte vriendschap geeven?
Zult gy hem spaaren als gy heerscht op Isrels troon?
Gy schrikt: gy scheurt uw kleed: verschoon, myn Vriend! verschoon
Myn onbedachte vraag..! Ik Jonathan doen sterven!
Wat wreede twyfeling! 'k zal zelv' eêr 't leven derven!
Roept Jesses telg: Ik zweer by Hem die alles weet,
Zo ooit, door zyn bestier, myn voet den troon betreed',
Dat niets, indien gy leeft, uw' David meer zal streelen,
Dan dat hy aan uw zy' 't gebied met u moog' deelen.
'k Voel, antwoord Jonathan, dat my uw eed vertroost.
Maar zo ik vroeger stierf; zult gy myn teder kroost,
Myn huis, myn nageslacht uw weldaên nooit onttrekken?
Zult gy 't een' toeverlaat, een' Vriend, een' Vader strekken?
De ontroerde David heft zyn handen naar omhoog:
ô Wachter Israëls, wiens nimmerfluimrend oog
Den stervling gadeslaat! wees van myn' eed getuige,
Daar ik my voor uw' troon eerbiedig nederbuige!

Dat ik aan Jonathan, zyn dierbaar kroost, en al
Zyn vorstlyk nageslacht, myn gunst bewyzen zal,
Zo lang uw goedheid my het leven zal vergunnen.
Ach! zou, na deezen eed, uw hart nog twyflen kunnen,
Myn Vriend! Neen, zegt de Prins, gy hebt myn hoop voldaan:
God-zelf doe ons verbond in eeuwigheid bestaan!
Hy wil u, naar myn' wensch, op Isrels zetel heffen!
De straf der eedbreuk zal myn' David nimmer treffen.
Maar, vaart by voort, de smart bedwelmde myn gezicht:
Ik zie dit gantsche dal reeds door de zon verlicht;
Vlucht, vlucht, myn Vriend! eer hier verspieders komen loeren;
Niets kan my sterker dan uw lyfsgevaar ontroeren.
Dan, ach! myn Broeder! naar welke oorden zult gy vliên?
Wie zal myn' David in zyn onheil schuilplaats biên?
Wat vraage ik! meld my niets. God-zelf zal u behoeden.
Vergun me alleen, ten troost in zo veel tegenspoeden,
Dat ik u een geleide uit myne dienaars zend';
Opdat het u verzell' waar ge uwe schreden wend.
Staa aan myn vriendschap toe voor uw behoud te zorgen;
Dit blyk van trouw blyft ligt aan 't vorstlyk Hof verborgen;
Aanvaard het, als een hulp die u de Hemel bied,
En weiger deezen troost aan myne droefheid niet!

ô Woud, getuige van de trouw dier Rampgenooten,
Getuige van 't verbond in uwen kreits geslooten!
Maal, daar dit Vriendenpaar elkander teêr beschreit,
Welspreekender dan ik, hier hun stilzwygenheid!
's Ryks Erfprins laat niet af zyn' Halsvriend aan te maanen
Tot vlieden, doch weêrhoud hem telkens door zyn traanen:
En David voelt door niets hem sterker treffen dan
Door 't aaklig scheiden van zyn dierbren Jonathan.
Hy werpt zich neêr op de aarde en aan zyn' Halsvriends voeten,
En poogt vergeefsch den Prins, voor 't laatst, vaarwel te groeten.
Vaar wel! myn Broeder! troost myn Michol in haar smart;
Zeg dat zy nevens u 't gebied voert in myn hart.
Maal haar, myn Boezemvriend! wat David heeft te lyden,
Maal haar al de angsten die myn ziel zo fel bestryden.
Vaar wel! roept Jonathan, de God van Israël
Bevestige ons verbond! vaar wel! myn Vriend! vaar wel!
Dus spreekt hy, en vertrekt; maar, naauw een voetstap verder,
Ziet hy al zuchtende om naar Bethlems grooten Herder,
Wiens oog zyn oog ontmoet. Fluks keert hy schichtig weêr;
Ziet teêr zyn' Halsvriend aan, slaat yllings de oogen neêr;
Ze omärmen spraakeloos, terwyl zy bitter weenen,
Elkandren voor het laatst; gaan beiden zuchtend heenen;

Held David naar 't gebergt', daar hy zyn wacht verbeid,
En Jonathan naar huis, daar zyn trouwhartigheid
't Gevaar van David maalt aan tien van zyne vrinden,
Die willig zich ten dienst' van Jesses zoon verbinden.
Dit Tiental, dat terstond zich naar 't gebergte spoed,
Vertroost, door hunne trouw, Prins Davids droef gemoed.
De Held, die reeds besloot bedekt naar Nob te trekken,
Wil dat ze aan niemand zich, voor nadren last, ontdekken.
Vertoeft hier in 't gebergt', dus spreekt hy, tot ik keer'.
Ik gaa alleen naar Nob, om God, den Opperheer,
Den nood die my beklemt eerbiedig op te draagen.
Indien myn Zuchten, myn gebeden hem behaagen,
Zal hy my mooglyk by het outer doen verstaan
Wat weg ons oorbaarst zy tot redding in te slaan.
    Niet ver van Gibeaas gebergt' ryst, in 't zuidwesten,
Het Priesterlyke Nob, dat binnen zyne vesten
Aärons nageslachte een stille wooning gaf.
Het kroost van Ithamar beweende hier de straf
Aan Elies huis voorheen in Silo wedervaaren:
Schoon dat geslacht nog praalde aan 't hoofd der Priesterschaaren,
't Was in dien luister, in die pracht niet als welëer.
De gouden Godsärk rustte in 't heiligdom niet meer,

Sints 't heir des Filistyns de zege mogt behaalen,
En Israël zyn' roem by Afek had zien daalen,
Toen priester Elies kroost by 't outer wierd geslagt,
En de ark van Gods verbond in Dagons kerk gebragt
Met woeste plegtigheên en reiën en gezangen;
Terwyl 't Hebreeuwsche Volk, van hartewee bevangen,
Om 't aaklig onheil van dien doodelyken dag,
Zyn hart en kleeders scheurde, en uitborst in geklag:
't Is uit met Isrels Staat! ons heil is omgekomen!
Gods priesters zyn geveld! Gods ark is weggenomen!
Tot de Opperpriester-zelf, geraakt tot in de ziel,
Van zynen zetel plofte, en dood ter aarde viel,
    De God van Israël, in grimmigheid ontstoken,
Had de eer zyns Heiligdoms op 's Vyands hoofd gewroken;
Zyn' snooden Afgod zelf verplet voor zyn gezicht.
Een folterende kwaal, door raad noch hulp verligt,
Had, op Gods last, zo fel den Filistyn besprongen,
Dat hy, uit hoogen nood, tot diep ontzag gedwongen,
Aan de Almagt hulde deed; en de ark van Gods verbond,
Uit vrees voor zwaarder straffe, aan Isrel wederzond.
Maar welk een vreugd die komst 't Hebreeuwsche volk kon baaren,
Het kroost van Eli mogt dien schat niet meer bewaaren;

De vroome Abinadab, een telg van Levi, zag
Dat pand aan zyne zorg bevolen sints dien dag;
Terwyl de Godstent, die steeds de Offerkist bleef derven,
Door Israëls gebied, van oord tot oord moest zwerven;
Zy stond niet ver van Nob geplaatst in deezen tyd.
De Aartspriester, tot den dienst des Heiligdoms gewyd,
Een zoon van Ahitub, in Elies Huis gebooren,
Die, met al 't maagschap, Nob ter wooning had verkooren,
Verrichtte d' outerdienst; en droeg des Volks gebeên
Der Godheid daaglyks op, voor 't welzyn van 't gemeen.
Hy, Abimelech, was al verre op zyne dagen,
En wierd reeds, door zyn' Zoon, door Abjathar, ontslagen
Van 't moeilykst werk 't geen tot den offerdienst behoort.
  Prins David nam de wyk naar dit geheiligd oord,
Om daar zich, onbekend, voor Gods altaar te buigen.
Hy wenscht thans op zyn' weg noch trooster noch getuigen
Dan 't eeuwigwaakend Oog, dat alles weet en ziet.
Maar wie, in Israël, wie kent Prins David niet?
Hy ziet, nog naauwelyks de vesting ingetreeden,
Den Hoogepriester naar de plaats treên der gebeden.
Dit onverwacht gezicht baart Davids moedig hart,
Dat de ongeveindsheid mint, een heimelyke smart.

Zal ik, onmagtig my aan Saüls haat te onttrekken,
't Geheim van myne vlucht hier openlyk ontdekken?
Voorzichtigheid gebied, in 't nypen van den nood,
Zichzelv' te veiligen van een' gedreigden dood.
De Aartspriester mogt me, uit vreeze, aan Saül overgeeven.
Maar zo hy my, door trouw en deernis aangedreven,
Beklaagde in mynen ramp, en niet weêrhield in 't vliên,
Met welk een grimmig oog zou dit de Koning zien!
Hy zou myn vlucht ligt op de onschuldigen verhaalen,
En zyn gestrenge wraak op 't Priesterdom doen daalen.
    Dus peinzend word hy door den Priester reeds ontmoet,
Die, door zyn komst verzet, hem met ontroering groet.
Prins! zegt hy, gy in Nob! kan ik myn oog betrouwen!
Wat is toch de oorzaak dat we u dus alleen beschouwen?
De Held neemt op dees vraag, na kort beraad, besluit.
De Vorst, dus antwoord hy, zond in 't geheim my uit
Tot een verrichting, die 't niet vry staat te openbaaren;
't Gevolg zoude op een' togt als deeze is slechts bezwaaren;
Myn jongelingen zyn verwittigd van 't geval,
De plaats is vastgesteld waar ik hen vinden zal.
Ik wenschte, ô Godstolk! dat uw gunst my, in 't verborgen,
Van eenig brood ter spys wilde op den togt verzorgen.

De Hoogepriester hoort aandachtig naar 's Helds reên,
En antwoord hem bedaard: Het brood is niet gemeen
Dat onder my berust. Als wy, naar Mozes wetten,
Op Gods gewyden disch het versche toonbrood zetten,
Dan word het uitgediende aan ons ter spys vergund.
Doch, zo gy my, ô Prins! oprecht verzekren kunt
Dat al uw bende voor besmetting bleef geveiligd,
En tegen 's Hoogsten wet zichzelv' niet heeft ontheiligd,
Dan ben ik vaardig u met voorraad by te staan.
Gy kunt u, op myn woord, van alle zorg ontslaan,
Zo dit, zegt David, in dees gunste u zou beletten.
Myn Volk is, nevens my, bevryd van alle smetten,
Die ons, naar Mozes wet, het heilig brood verbiên;
Dus kunt ge ons, naar myn' wensch, gerust daarvan voorzien.
Al spreekend waren zy de Godstent reeds genaderd,
Daar 't yvrig Isrel om te aanbidden was vergaderd.
De Held vernedert zich eerbiedig by 't altaar;
Smeekt de Almagt vuurig om bescherming in 't gevaar,
En voelt, door haar verhoord, allengs zyn' moed verryzen.
De Aartspriester, die den Prins zyn' bystand wil bewyzen,
Vergunt gewillig hem den inhoud van zyn beê;
Als David vraagt: Word ook op dees gewyde steê

Een speer of wapentuig tot myn gebruik gevonden?
Ik wierd, in deezen nacht, zo spoedig afgezonden,
Dat ik noch om geweer noch wapenrusting dacht.
Ik heb geen wapens, spreekt de Aartspriester, in myn magt
Dan 't zwaard van Goliath, wien gy, in vroeger dagen,
In 't lomrig eikendal hebt tot 's Lands heil verslagen;
Dat zwaard, 't welk door den Vorst, tot een gedachtenis
Dier overwinning, naar dit oord gezonden is.
  Held David voelt zyn ziel tot dankbaarheid bewoogen.
Dat zwaard herïnnert hem de hulp van 't Alvermogen,
Dat tegen allen schyn 't vertrouwen bystand bied.
Gun, roept hy, my dat zwaard; het heeft zyn weêrgaê niet.
  De ontmenschte Doëg, die geen vroomheid kan gehengen,
Haar zonder eind' vervolgt, om haar ten val te brengen,
Had, toen het plegtig feest den jongstvoorleden nacht
Door Saüls woede was in rep en roer gebragt,
Zich sterk gevleid dat hy, hoe Jonathan mogt zorgen,
De plaats ontdekken zou waar David was verborgen.
Hy kent des Prinsen deugd, die in het ongeval
Waarschynlyk by 't altaar een toevlucht zoeken zal.
Dit deed hem, vóór den dag, in haast, naar Nob vertrekken,
Of 't hem gelukken mogt hem in die stad te ontdekken.

Hy had geen' mensch aldaar iets van zyn komst gemeld,
En hield zich loos ter zyde in 't gaêslaan van den Held.
Hy nam met afgunst waar hoe David wierd ontfangen;
Hoe Abimelech hem voldeed op zyn verlangen,
En had gewis den Prins dat oogenblik gevat,
Ten waar' hem uit de vreugd der priesterlyke stad
's Volks ongeveinsde zucht voor David waar' gebleeken;
Een vreugde, die hy zwoer eerlang op 't felst te wreeken.
Des wacht hy d' uitslag af, tot Judaas Held vertrekt;
Door wien hy onverwacht in 't uitgaan word ontdekt.
    Geen schriklyk onweêr, dat uit zwarte en zwangre wolken
Dreigt los te barsten, en in 't angstig hart der volken
Vóór d' eersten blixemstraal en d' eersten donderslag
Reeds 't aaklig denkbeeld wekt van 's aardryks jongsten dag,
Kan hun verlegen ziel meer schrik, meer doodsängst baaren
Dan Davids ziel gevoelt, nu hy by Gods altaaren
Den snooden Edomyt op 't onvoorzienst beschouwt.
Wat baat het dat ik niets den Priester heb betrouwd,
Dus peinst hy by zichzelv', dat hem kan doen verdenken,
Als of hy 't ryksgezag des Konings zocht te krenken.
Bescherm hem, goede God! weer, weer het ongeval
Dat Doëg hem aan 't Hof gewis beroknen zal!

Hy dankt het waardig Hoofd der priestertyke reiën,
En wenscht hem 's Hemels gunst, en word, in 't plegtig scheiên,
Door 't bly Levietendom, en 't juichend Volk verzeld,
Tot daar de heide een perk verstrekt aan 't vruchtbaar veld.
De zoon van Jesse, thans 't eenvoudig Nob ontweken,
Beducht voor Saüls haat en Doëgs valsche treeken,
Peinst waar het raadzaamst zy dat hy zyn schreden wend'.
'k Ben by gantsch Juda, en gantsch Benjamin bekend;
't Zou my onmooglyk zyn hier ongemerkt te woonen;
'k Zie my door 't Volk bemind; elk tracht my gunst te toonen;
Des vyands Land zal me een bedekte schuilplaats zyn.
Maar durf ik hoopen dat de wreede Filistyn
My niet herkennen zal na zo veel oorlogstogten?
Heb echter nimmer dan gewapend hem bevochten,
Behalven in 't geval van Goliath-alléén:
Toen stond ik bloot voor 't oog van 't heir der onbesneên.
Maar kent dat oog my nog? ben ik na zo veel jaaren
Niet merkelyk veröud door arbeid en gevaaren?
'k Was toen een Jongeling in herderlyk gewaad....
Ik steun op 's Hemels hulp al ben ik t'einde raad.
Weläan; getroosten we ons naar 't vorstlyk Gath te streeven,
Daar Achis zacht bestier zyn volk vernoegd doet leeven.

Hy keert naar zyn gevolg, dat hem verlangend wacht.
Gy hebt, dus groet hy hen, gy hebt uw' pligt betracht
Aan Jonathan en my: God wille uw trouw vergelden!
'k Eere uw wilvaardigheid, ik ben voldaan, ô Helden!
Keert weêr naar Gibea, keert tot myn' Halsvriend weêr,
En waagt uw huisbelang om Davids wil niet meer.
'k Heb Doëg, Saüls vriend, by Gods altaar vernomen,
En ben van hem gezien. 'k Heb reden om te schroomen
Dat hy een' fellen storm aan Nob verwekken zal.
ô Stad! ô Priesterdom! hoe deert me uw ongeval!
Die wreede zal gewis myn schuilplaats op doen spooren;
En, vond hy u by my, dan waart ge, als ik, verlooren.
Uw grootsch besluit om my te hoeden in de elend'
Is, buiten Jonathan, geen' sterveling bekend.
Gods gunst verhoede dat myn onheil u zou deeren!
Zegt aan myn' Boezemvriend dat ik u weêr deed keeren.
Ik zoek den Zoon van Kis geen' wederstand te biên,
Maar tracht alleen zyn wrok en myn gevaar te ontvliên.
Zegt aan myn' Broeder dat me uw byzyn niet kan baaten;
Dat ik myn Vaderland, hoe noode, ga verlaaten;
Of deeze maar', in tyds den Koning aangebragt,
Tot nut verstrekken mogt aan Ithamars geslacht.

Dus uit zich Jesses Zoon: en schoon de Helden zweeren
Dat zy, om zyn behoud, het grootst gevaar braveeren,
Hy houd zich aan zyn' eisch; en vergt van hen alleen
Volstandigheid van trouwe en van genegenheên,
En dringt, grootmoedig, hen zyn ongeval te ontwyken.
De Prins, nu gantsch alleen, trekt naar vorst Achis Ryken.
Maar ach! hoe hevig is de bange boezemstryd
Die David op den weg naar zyne wykplaats lyd!
Hy durft, hoe sterk hy wenscht zyne Ouders nog te aanschouwen,
Uit zorg voor hen zich niet in Bethlehem betrouwen:
Hy derft hunn' trouwen raad, hunn' troost in zyn verdriet;
Maar och! wat derft de Held in zyne rampspoed niet!
Zyn Gaê, zyn Boezemvriend, 't is alles hem onttoogen.
Dan, wat hy achterlaat', 't beschermend Alvermogen
Slaat al zyn schreden gaê, behoed hem in 't gevaar.
Hy word van verre alreê het volkryk Gath gewaar,
Dat Akkron zuidwaarts groet, en Lydda in het noorden,
De ruime zee in 't west', en Judaas lustryke oorden
In 't morgenbaarend oost': nu acht de vroome Held
Zich tegen 't woên van 't hof in veiligheid gesteld.
Hy treed de vesting in, en ziet, niet zonder smarte,
Hoe al 't afgodisch volk, ter eere van Astarte,

In Achis Ryk, gelyk in Sidon, aangebeên,
Een offerhoogtyd viert, vol buitensporigheên.
De dartelheid vervoert hier alle kunne en staaten.
't Zingt al Astartes lof; de vreugd is uitgelaaten.
Prins David staat verbaasd op 't zien der spoorloosheid
Van 't bygeloovig volk, door 's wichlaars list misleid.
    Terwyl hy 't feest ontwykt der heillooze Afgodesse,
Roept iemand uit het volk: zie daar den Zoon van Jesse,
Die Goliath welëer stoutmoedig heeft bestreên!
Hy is 't; 't is David; 't is de Koning der Hebreên,
Van wien hun maagdenrei in beurtgezangen meldde,
Dat hy tienduizenden van de onzen nedervelde!
Hy is 't; men twyfel' niet; ik-zelf heb, sints dien tyd,
Hem vruchtloos 't hoofd geboôn in meer dan éénen stryd.
    Geen zeeman, die in 't woên der ongestuime baaren
Het dreigende verderf des afgronds is ontvaaren,
En, op geen' ramp bedacht, gered uit zulk een' nood,
By 't naadren tot de reê zyn kiel te berfle Root;
Is meer in 't harte ontsteld dan David op dees woorden.
't Valt alles op hem aan; men knevelt hem met koorden,
Mishandelt hem om stryd, uit onverzoenbren haat,
En sleept en sleurt hem voort in deerniswaarden staat.

Men hoort hem om zyn' ramp noch hunne woede klaagen;
Hy houd naar 's Hemels troon het treurig oog geslagen;
Beveelt zyn zaak aan God, die al zyn lyden ziet,
En magtig is zyn Volk te troosten in 't verdriet.
De maar' van Davids komste, en hoe hy was gegrepen,
Vliegt, daar zy bezig zyn hem naar 't paleis te sleepen,
Op 's volks gejuich, vooruit, en word den Vorst gemeld.
De Koning, die op 't feest, van 't Hofgezin verzeld,
Den moeden geest verpoost by hoofsche Juffrenschaaren,
Wil thans zich niet met zorg of onderzoek bezwaaren,
Te meer daar hy 't bericht van 't wuft gemeen mistrouwt,
En's Prinssen komste in 't Ryk schier voor onmooglyk houd.
Zou David, roept hy uit, zyn Land en Volk verlaaten
Om zich zo onbedacht te waagen in myn Staaten!
Het heeft in 't minst' geen' schyn. Stelt hem in hechtenis,
Opdat ik 't stuk doorgronde als 't feest verloopen is.
Dus word de vroome Prins, naar 't koningklyk behaagen,
Op 't schimpgejuich des volks, in ketenen geslagen,
In 't aaklig kerkerhol daar zon- noch maanlicht blinkt.
De Held, terwyl 's volks vreugd door alle wyken klinkt,
Terwyl zyn deerlyk lot de blydschap nog doet groeijen,
Verheft alleen zyn hart, nu 't klemmen van de boeijen

Zyn handen wederhoud, tot God, zyn' toeverlaat:
ô God van Abraham! beschouw myn' jammerstaat!
Bewys my uwe hulp! zet myn' bestryders paalen,
Eer my hun bittre haat in 't gaapend graf doe daalen!
Dat hun boosäartig hart vry juiche in mynen rouw,
Terwyl ik in myn' ramp op uwe hulp betrouw.
ô God! myn eenig heil! zoud gy hunn' trots gedoogen?
Stort, stort hen neder die vermetel zich verhoogen!
Gy ziet, uit uwen troon, myn zwerven op deeze aard'.
Gy hebt myn traanen ter gedachtenis vergaêrd.
Ik zal, in u getroost, uw heilbeloste pryzen.
Gy kunt myn heilzon uit een' nacht van ramp doen ryzen.
Door uw genaê beschermd, vrees ik hun woede niet.
Wat dreigt ge, ô Stervling! hem, wien de Almagt bystand bied.
De God myns heils zal my op Isrels troon doen praalen.
Ik zal hem de offers van myn dankbaarheid betaalen,
Wanneer ik door zyn hulp dees moordspelonk ontvliên,
En 't blinkend zonnelicht in vryheid weêr zal zien.
    Dus zucht de Held tot God, en slyt den nacht met waaken
En peinzen, hoe hy 't best zyn kluisters zal doen slaaken.
't Gerucht van Achis, door gantsch Israël verbreid,
Dus denkt hy, roemt alom zyn goedertierenheid.

Zal deeze deugd zo veel op zyn gemoed vermoogen
Dat hy zelfs met den ramp eens vyands word' bewoogen?
Dat hy zyns Volks verlies en oorlogs ongeval,
Ten koste van myn bloed, my niet vergelden zal?
Maar, schoon zyn grootsch gemoed my wilde in 't leven spaaren,
Hy zal gewis my tot zyn veiligheid bewaaren.
Wanneer, helaas! zie ik een einde aan myne elend'.
En, word myn hechtenis in Israël bekend,
Hoe zal vorst Saül in myn onheil zich beroemen!
Hy eischt my mooglyk op, om my ter dood te doemen.
Zoude Achis my aan hem ontzeggen? neen, ô neen!
Maar welk een licht bestraalt me in deeze duisterheên?
Zo ik voor Achis my als zinloos kon vertoonen,
Wie weet, misschien zou hy, uit deernis, my verschoonen!
De morgenzon verlichtte al 't Filistynsch gebied,
Toen Achis, en al 't Hof, het logge dons verliet.
De Vorst herïnnert zich allengs zyn Staatsbelangen,
En denkt, met blydschap, aan zyn' dapperen Gevangen;
Die, daar hy heimlyk met dit vreemd ontwerp zich vleid,
Op 's Konings hoog bevel word voor zyn' troon geleid.
Held David, die zich reeds door blyde hoop voelt streelen,
Doet fluks het schrandre brein de rol der dwaasheid speelen;

En veinst zo kunstig zich van zyn verstand beroofd,
Dat Koning Achis-zelf dees veinzery gelooft.
Ach! spreekt de Vorst, in 't hart tot deerenis bewoogen,
Ach! heeft dit voorwerp van ontfermend mededoogen,
Heeft dit onzinnig mensch den allerminsten schyn
Van Isrels grootsten Held? zou deeze David zyn,
Wiens onvertsaagde moed ons allen kon verbaazen?
Of brengt gy my dien dwaas, om in myn Hof te raazen,
Om my te kwellen door zyn zielverbystering?
Hy zy dan wie by zy, men slaak' den Jongeling.
Zoude ik de onzinnigen van Israël bewaaren?
Laat Isrels Koning-zelf zich met dien last bezwaaren.
Myn gramschap kiest zo laag een voorwerp niet; ô neen,
Geleidt hem veilig naar de grenzen der Hebreên.
   Schoon 't volk met spyt deez' prooi ziet aan zyn woede onttrekken,
Het koningklyk bevel moet hen ten wet verstrekken.
En David snelt, zo ras hy zich ontslagen ziet
Van 't volk dat hem geleid, naar Isrels Ryksgebied.
   De Prins, wiens hart zich nu met 's Hemels gunst durft troosten,
Wendde, onbewust waar heen, zyn schreden naar 't zuidöosten
En zag Adullam reeds, dat, in een welig dal
Gelegen, door natuur zich met een' wyden wal

Van steile bergen vind van allen kant beslooten;
Beplant met bosschen, tot den hemel opgeschooten;
Als hem, op 't onverwachtst, een Jongling tegentreed.
Hy, die de menschen schuwt, en thans, geleerd door 't leed,
In elk die hem ontmoet een' vyand vreest te ontdekken,
Zoekt achter 't hoog geboomt' zich 't oog des knaaps te onttrekken
Die hem alreê beschouwde, en ernstig gadesloeg.
De Jongling trad vast aan, en kwam al na genoeg,
Toen David, die het oog schroomvallig tot hem wendde,
Hem voor den oudsten zoon van zyne zuster kende.
Hy treed op dit gezicht hem spoedig te gemoet.
De jonge Abizaï barst, op 's Helds blyde groet,
In deeze woorden uit: De Algoedheid zy geprezen,
Die my op myn gebed uw' weg heeft aangewezen!
Al ons geslacht is op het hoogste om u bevreesd;
'k Zocht u, op aller last, met een' bedrukten geest.
Maar, ach! hoe durft gy u in deeze landstreek waagen,
Daar u de Vorst alöm zo woedend na doet jaagen?
Zyn dolle razerny beroert het gantsche Land.
Hy heeft Prins Jonathan alreê, met eigen hand,
Op 't Feest der Nieuwe Maan, onmenschlyk willen slagten.
Besef dan wat u van zyn woede staat te wachten.

Wat zegt ge, Abizaï! roept David: die tiran!
Zyn' eigen' Zoon! ik beef.... getrouwe Jonathan!
Gy hebt voor 't leven van uw' Halsvriend niet te schroomen,
Hervat Abizaï, hy is 't gevaar ontkomen.
Dan och! dit is het eind' van al de rampen niet.
Na dat gy binnen Nob door Doëg wierd bespied,
Heeft hy 't, naar allen schyn, den Koning niet verborgen;
Dewyl de Priesterschaar, alrede deezen morgen,
Op 's Dwinglands strikten last, verschenen is aan 't hof.
Dees maar', die ons Geslacht met felle ontroering trof,
En blyken geeft wat ons van Saül staat te duchten,
Verpligt ons om, in tyds, uit Bethlehem te vluchten.
Grootvader Jesse-zelf zal, in de duisternis,
Deez' nacht, met Gade en Kroost en wat hen dierbaar is,
Verzeld door al den sleep van maagden en van knaapen,
En alle tilbre have, en runderen en schaapen,
Vertrekken uit die streek, en wyken elders heen:
Maar onze grootste zorg is over u-alléén.
Ach! moest myn ongeval, in 't afgaan uwer jaaren,
Roept David, weenende, u, myne Ouders! nog bezwaaren!
Waar zult ge Saüls haat, waar uw gevaar ontgaan!
Adullams hoog gebergt' bied hen een schuilplaats aan,

Hervat Abizaï, in zyn verborgen holen,
Waarïn de Kananyt zich voormaals hield verschoolen,
Toen Jacobs juichend Kroost hem uit dit Land verjoeg.
Die plaats is stil, en die spelonk is groot genoeg
Om duizenden, des noods, ten ruim verblyf te strekken.
   Vaar wel, zegt Jesses zoon, ik zal straks derwaart trekken.
Keer, waarde Abizaï! terug, met allen spoed;
Streef, streef myne Ouders, streef al 't maagschap te gemoet,
Vertroost hen met de maar' dat gy my hebt gevonden.
Zeg hen dat zich myn hoop aan de Almagt houd verbonden;
Dat God ons redden zal van 's Konings wreed geweld.
Zeg dat ik reeds vooruit ben naar 't gebergt' gesneld,
En in Adullams rots hunne aankomst zal verbeiden:
De gunst des Hemels will' hen veilig derwaart leiden!
   De Jongling is bereid op 't geen de Held hem vergt;
Hy snelt naar Vader Jesse, en David naar 't gebergt'.

David.
Vierde boek.

Natuur, wier werksaamheid zo veele schouwtooneelen
Van grootsche wondren vormt in alle waerelddeelen;
Die 't oog alom bekoort door haar verscheidenheid,
En tot in 't eenzaamste oord der aard' haar kracht verspreid,
Had Kanaäns gebergte een vreemd sieraad geschonken;
Zyn rotsen uitgehoold tot duistre schuilspelonken,
Wier wonderbaare vorm de opmerkende aandacht trekt,
Die 's Maakers magt terstond in 't vreemd gewrocht ontdekt.
Adullams rotsen, die, bestaande uit brooze steenen,
Aan kruiden en geboomte een' milden groei verleenen,
Dat op hun toppen praalt, zo hoog de steengeit rent,
Zyn door hun holen by gantsch Israël bekend.
Dees breiden in 't gebergt' zich uit aan alle zyên,'
En vormen zaalen, of gewelfde galleryen,
Waarïn en hier en daar een flaauwe lichtstraal dwaalt,
Die door de klooven van 't gebergte nederdaalt,
En de aakligheid verdryft dier schaarsbezochte streeken.
De klaare bergstroom, die, in kronkelende beeken,

t.o. 104

VIERDE BOEK.

Lucretia Wilhelmina van Merken, *David*

De heuvels omdwaalt, en naar laage dalen vliet,
Onthield die holen-zelf zyn lieflykheden niet;
Daar hier en ginds een tak, die, door verborgen wegen,
Door heimlyke aadren, zich een' doortogt had verkregen,
Van steilte op steilte, laag en laager, nederstort;
Terwyl door elken val 't geruisch vermeerderd word,
En 't hol gebergt' dien vloed, al klaatrend neêrgeschooten,
Gestadig nabaauwt op den galm der waternooten.
In een dier grotten, door dit bergnat mild besproeid,
Zet Jesses braave Zoon, van zynen togt vermoeid,
Zich neêr, en overdenkt hoe de Almagt hem behoedde
In 't hof des Filistyns, en voor Vorst Saüls woede.
Door dit verblyf bekoord, heft hy zyn hart en oog,
Door dankbaarheid vervuld, blymoedig naar omhoog;
Terwyl de starren, die alom in 't luchtruim praalen,
In deezen schoonen nacht de bergspelonk bestraalen;
Daar zyn gewyde galm door kluis en holen dringt,
En de echo van 't gebergte op zyne klanken zingt.
Waak op, myn ziel! waak op! verhef den naam des Heeren!
Verhoog zyn majesteit! zing, om zyn goedheid te eeren!
Dat al 't zachtmoedig Volk zich in myn heil verbly';
De Godheid juichend pryz', haar' lof zing' nevens my!

Ik schreide, in myne elend', haar aan om mededoogen:
Zy schonk my straks haar hulp, op myne klagt bewoogen.
Gods heilige englenwacht slaat om der vroomen schaar'
Een hemelsch leger neêr, beschermt haar in 't gevaar.
Gelukkig stervling, die uw hoop op God moogt bouwen!
Zyne onwaardeerbre gunst beantwoord uw betrouwen;
Zyn albewaakend oog slaat alle uw schreden gaê;
Gy leeft in veiligheid, behoed door zyn genaê.
Hy wil 't verbroken hart zyn' trouwen bystand toonen;
Met zyn bescherming by verslagen geesten woonen:
Al zucht de vroomheid door den last der tegenspoên,
Geen nood, geen nood, God leeft, wiens magt haar zal behoên.
    Dus tracht de dankbre Prins, op welgepaste wyzen,
De hoogste Majesteit, den God zyns heils, te pryzen.
Zyn liefelyke stem, in 't berghol niet gesmoord,
Word zelf van Ithaï in 't ruim gebergt' gehoord;
Van Ithaï, die, 't Hof vol doodschen schrik ontweken,
Verbysterd omdoolt in dees schaarsbezochte streeken.
Hy hoort den galm, treed toe, en twyfelt aan de stem
Van Jesses vroomen Zoon, zo deerniswaard by hem.
Ach! zucht hy, durf ik my op myn gehoor betrouwen?
Zou Michols Echtgenoot zich in dees grot onthouên?

Wat onverwachte troost, na zo veel zielverdriet!
Maar is 't myn Prins wel zelf? bedriegt myn hoop my niet?
Men pooge, is 't mooglyk, hem tot spreeken aan te dryven,
En, zo ik my misgryp', hem onbekend te blyven.
Dus peinst hy, en vangt aan: Gelukkig, die, als gy,
In duistre holen, in het hart der woesteny,
Den nooitvolprezen naam van Isrels God mag pryzen,
En eene onwrikbre trouw aan zynen dienst bewyzen.
Rampzalig Dwingeland, die God baldaadig hoont,
Wiens onmeêdoogend staal de vroomheid niet verschoont,
Maar zelfs haar in uw Hof, voor uw gezicht, doet sneeven!
Gun haar ten minsten in de bergspelonken 't leven.
De Prins bemerkt, vol schrik, in 't holste van den nacht,
Een menschelyke spraak waar hy geen' mensch verwacht.
Al luistrend waant hy een bekende stem te hooren.
Hy keert naar d' ingang, om den spreeker op te spooren.
Wie, vraagt hy, stoort ons hier door zyne klagten? wie
Ontrust deeze eenzaamheid? zyt gy 't, ô Ithaï?
Hoe is 't met Jonathan? hoe met myn dierbre Gade?
Ach! staan ze op nieuw ten doele aan Saüls ongenade?
De jongling, door dees taal geheel gerust gesteld,
Werpt zich, al weenende, aan de voeten van den Held;

Die hem van de aarde heft, en, om zyn smart verslagen,
Niet aflaat naar zyn Gade en Jonathan te vraagen.
ô Prins! zegt Ithaï, ô Prins, al 't Land zo waard!
Ontschuilt gy 's Konings woede in holen onder de aard'!
Wie dacht de Hoop des Volks in een spelonk te groeten!
Dan, de Almagt zy geloofd dat ik u mogt ontmoeten!
Held Abner hoed uw Gaê, daar ze om uw afzyn zucht,
En de Erfprins Jonathan is 't moordziek Hof ontvlucht.
Een ander ongeval wekt al myn medelyden:
Moet ik door dit bericht, helaas! u 't hart doorsnyden!
Hoor welk een ongeluk myn oog met recht beschreit,
En wapen meer dan ooit u met kloekmoedigheid.
De Vorst zocht, na het feest, vermindring van zyn kommer
Op Gibeaas gebergte, in 't oogverrukkend lommer
Van 't weelig eikenbosch, dat, hoog en uitgestrekt,
Gelyk een groene kroon, den top der heuvlen dekt.
De Hofstoet, meer door vrees dan eerbied voortgedreven,
Had zich in groot getal met hem daar heen begeeven.
Hy zette, in diep gepeins, zich op zyn' zetel neêr;
Sloeg de oogen in het rond, al leenende op zyn speer:
De Wacht bleef achter hem, en al de drom der Grooten
Stond, in een' halven kring, tot aan de Wacht, geslooten,

Als hy op deeze wyz' hen aansprak: Braaf Geslacht
Van Vader Benjamin, 't welk ik myn broeders acht',
Als met my uit één stam en 't zelfde bloed gebooren!
Wat ziet ge in David dat uw harten kan bekooren?
Kan hy, gelyk uw Vorst, met onbekrompen hand
Uw' schat vermeerderen? kan hy u akkerland
En bergen, overlaên van wyn en oli, geeven?
Kunt gy, door hem, aan 't hoofd der benden zyn verheven?
Kan hy u vordren doen in roem en heerschappy,
Dat gy, gy-allen, hem begunstigt boven my?
Dat niemand my den ramp bericht aan my beschooren,
Daar zelfs myn eigen Zoon met hem heeft t'saamgezworen,
En heimlyk tegen my is in verbond getreên?
Trekt ge u myn smaad niet aan, of myn rampzaligheên?
Zyt gy in nood niet meer tot uwen Vorst genegen?
Kan u het onheil van een' Vader niet beweegen,
Die door zyn eigen kroost zich snood verraaden vind?
Want Jonathan, myn zoon, heeft, door zyn drift verblind,
Myn' vyand aangezet om naar myn kroon te dingen,
En, door gevloekte list, my 't hoog gezag te ontwringen.
Zo sprak hy, doch ontfing geen antwoord op zyn réén,
Die elk voor blyken hield van zyne spoorloosheên.

In 't eind' trad Doëg, die arglistige verraader,
Met deernis loos vermomd, den wreeden Koning nader.
Hy boog tot driewerf toe zich voor vorst Saül neêr.
De pligt die my verbind aan u, myn' Opperheer,
Dus was zyn looze taal, doet me u te kennen geeven
't Geen voor myn oog, deez' dag, wierd binnen Nob bedreeven.
Het trouwloos Priesterdom is tegen u gekant;
Het schenkt, ô gruwel! aan uw' vyand onderstand
Van voorraad en geweer, voor hem en voor zyn vrinden.
Wat kan zich David met die hulp niet onderwinden?
Gelukkig, dat door my hun aanslag wierd ontdekt;
Gelukkig, dat in tyds uw voorzorg word gewekt!
Elk schrikte op dit bericht, dat ramp op ramp moest baaren.
De Vorst gaf ylings last om al de Priesterschaaren
Te daagen voor zyn' troon, na 't wyken van den nacht;
En, ach! dit wreed bevel wierd al te dra volbragt.
De duisternis was naauw' voor 't morgenlicht verdwenen,
Als die rampzaligen in 't Vorstlyk Hof verscheenen,
Op geen gevaar verdacht, elk, naar zyn orde en staat,
Op 't staatlykst uitgedost in zuiver wit gewaad.
De Hoogepriester-zelf, geheiligd aan de altaaren,
Eerwaardig door zyn ampt, eerwaardig door zyn jaaren,

Eerwaardig door zyn deugd, en van al 't Volk bemind,
Met heilige oli tot het priesterlyk bewint,
Op 's Allerhoogsten wil, gezalfd en overgooten,
Bevond zich aan het hoofd van zyne altaargenootem.
Hy trad de hofzaal in, gevolgd van al zyn' stoet,
Daar hy op deeze wyz' den Koning heusch begroet:
De God van Israël blyv' voor Vorst Saül waaken,
En will' zyn heerschappy, zyn' troon bestendig maaken!
Wat, roept de Vorst, die naauw zyn rede heeft verstaan,
Wat gaat myn welstand, wat myn Staatsbestier, u aan?
ô Zoon van Ahitub, die uwen pligt geschonden,
En u met Jesses telg hebt tegen my verbonden;
Met voorraad en geweer myn' vyand onderschraagt,
En zelfs in 't heiligdom voor hem hebt raad gevraagd,
Terwyl hy tegen my zich schaamtloos dorst verheffen,
En door gevloekte list my zocht in 't hart te treffen!
De Aartspriester duld, bedaard, dit wrevlig onbescheid;
En antwoord, schoon ontroerd, met veel bezadigdheid:
Waarom mispryst ge, ô Vorst! een gulle gunstbetooning
Die ik verpligt ben aan den Zoon van mynen Koning?
Wie wierd in 't gantsche Ryk myn' eerbied waard geächt
Wanneer ik die ontzeide aan 't Vorstelyk geslacht?

Wie deed, als David, u zyn trouw en yver blyken?
Wie hoed, gelyk die Held, uw' zetel voor 't bezwyken?
Wie van uw Grooten toont u meer eerbiedenis?
Wie geeft elk klaarer blyk wat hy u schuldig is?
De Vorst slaat, op die taal, vast meer en meer aan 't woeden.
Uw voorspraak, huichelaar! bevestigt myn vermoeden,
En geeft my blyks genoeg van 't heilloos vloekverbond,
Waardoor het priesterdom 't gewyde kroonrecht schond.
De Hoogepriester tracht dien storm te doen bedaaren.
De Prins is menigwerf verschenen by de altaaren,
En, zegt hy, 't heeft, ô Vorst! voorheen u nooit mishaagd;
Dat ik der Vadren God voor hem heb raad gevraagd.
't Zy verr' van my dat ik uw' haatren hulp zou leenen;
Veel minder tegen u my ooit met hen veréénen;
Ik, die by 't heiligdom een stil verblyf geniet,
Ben onbewust, ô Vorst! van 't geene aan 't Hof geschied.
Heeft David u misdaan, heeft hy zyn' pligt vergeeten,
Ik heb, geef my geloof, niets van dit kwaad geweeten.
De Koning wyte aan ons geen misdaad die 't gemoed
Van al de Priesterschaar', Gods dienaars, gruwen doet!
'k Zal zorgen dat ge my de kroon niet zult doen derven,
Roept Saül woedende uit. 'k Doem u al t' saam tot sterven.

Dit vonnis baart al 't Hof een doodelyke smart,
En valt al 't Priesterdom gelyk een steen op 't hart.
De Hoogepriester staat bestorven en verlegen;
Terwyl zyn stoet, door angst op de aarde neêrgezegen,
De handen uitbreid, en vergeefs om deernis smeekt.
Vergeef 't my, Prins! 't is of op nieuw my 't harte breekt.
Ik hoor hun jamren nog! 'k zie nog hunn' vloed van traanen,
Die zich in 't hardste hart een' weg had moeten baanen!
ô Dristen! roept de Prins, door dit verhaal ontroerd,
ô Driften, die den mensch der menschlykheid ontvoert!
Wie kan u dulden? wie u in zyn' boezem voeden,
Daar gy u niet ontziet op 't heilige te woeden?
ô Welk een kalmte schenkt een schuldeloos gemoed,
Dat zynen pligt bemint, dat niemand ooit misdoet!
Rampzalig Priesterdom! ik deele in uwe elende.
Dan, ach! myn Ithaï! hoe liep 't nog af, in 't ende?
Elk zag, zegt Ithaï, vol deerenis hen aan,
Toen Doëg, die dit Land ten vloek strekt, dorst bestaan
Des Konings razerny nog sterker aan te zetten.
Zo moet gy, riep hy uit, hunn' trotschen waan verpletten.
Verdelg dit vloekgespan, ô Koning! wreek uw' hoon,
En vestig in hun bloed uw' ondermynden troon.

Al 't Hof geeft, op dees taal, de hoop geheel verlooren.
De woênde Dwingeland behoeft geen scherpe spooren.
Val aan! val aan! verderf dit huichelend geslacht!
Verdedig uwen Vorst! dus schreeuwt hy tot zyn' Wacht.
De gantsche bende, met dit schouwspel reeds bewoogen,
Word wederhouden door het werkend mededoogen.
Geen één van allen strekt de hand uit naar 't geweer.
Hun wakkre hoofdman-zelf slaat, zuchtend, de oogen neêr,
Als of hy sprak: Hoe! wy in 't bloed der Priestren baaden?
Wy door zo snood een daad Gods gramschap op ons laaden?
De Vorst geeve andren, zo 't hem lust', dit wreed gebod:
Ons leven slaat aan hem, ons hart staat onder God.
De Vorst roept, woedende om 't versmaên van zyn bevelen,
ô Doëg, zo gereed om in myn' ramp te deelen!
Val aan! verdelg hen! wreek de smaad die my geschied!
Dit yslyk moordbevel verheugt den Edomiet.
Hy doet, op zynen wenk, zyn vloekrot ylings nadren
Met uitgetoogen zwaard'; straks ryzen al de Vadren
Van de aarde, en schaaren zich om Abimelech heen,
Die zich tot Doëg wend: Weêrhoud, weêrhoud uw schreên,
Bloeddorstig Jongeling! wat is door ons misdreven?
God zal die gruweldaad, geloof me, u nooit vergeeven,

Zo weinig als aan hem, voor wien gy die volvoert,
En die door 't snoodst geweld gantsch Israël beroert.
Hy, die het leven van onnoozlen durft verkorten,
Die schuldloos bloed vergiet, zal ook zyn bloed zien storten;
Dus luid des Hoogsten wet, op 't heilig recht gebouwd.
'k Betuig, by Jakobs God, op wien myn ziel betrouwt,
Dat niemand onzer dacht des Vorsten recht te krenken,
Of iemand tegen hem ooit onderstand te schenken.
En, zo de Koning, na dien eed, my nog verwyst,
Omdat ik zonder erg zyn' Schoonzoon heb gespysd,
Ik kan, in 't sterven zelfs tot haat noch wraak gedreven,
Blyft Levies kroost verschoond, myn vonnis hem vergeeven:
Maar zo hy, na myn' val, den moordlust verder strekt,
Al 't heilig Priesterdom in mynen ramp betrekt,
Zal hy zichzelv' te meer van 't heilloos woên beklaagen.
Maar och! 't is al vergeefs; Tiran! God zal u daagen
Voor zynen rechterstoel, daar ons onschuldig bloed
De felste wroeging in uw spade ontwaakt gemoed
Zal baaren, en Gods wraak voor eeuwig op u laaden.
Ontfang, Alweetend God, getuige myner daaden!
Ontfang myn ziel, die u... och! in dat oogenblik,
Nog ryst my 't hair te berg van deernis en van schrik,

Valt Doëg op hem aan; sleept hem voor 's Konings voeten;
En schreeuwt hem schimpend toe: Gaa onze schuld nu boeten.
Metéén stoot hy hem 't zwaard tot driewerf in de borst,
En trapt hem op het harte, in 't aanzien van den Vorst,
Dat hem het laauwe bloed, ten monde als uitgevloogen,
Het gryze hair misverwt. Hy slaat zyn scheemrende oogen
Naar Hooger Vierschaar, daar de vroomheid recht verwerft,
En slaakt een diepe zucht, zyn laatste zucht, en sterft.
Helaas! roept David uit, wiens ziel zou niet bezwyken!
Verbeeld u dan, ô Prins! nog vierëntagtig lyken,
By 's Hoogepriesters lyk, gewenteld in hun bloed,
Dat hun gewaad besmet met eenen rooden gloed.
Hier ligt 'er een gestrekt met open monde en oogen:
Die heeft het aangezicht op zyne borst geboogen:
Een ander roert zich nog in 't uiterste oogenblik:
Dees sluit het pynlyk oog: die geeft den jongsten snik.
ô Saül! zucht de Prins, is niets by u meer veilig?
Ziet gy, in uwe woede, onheilig aan noch heilig?
Durft gy uw handen slaan aan Gods gewyd Altaar?
Ach! Abimelech! ach! gemoorde Priesterschaar!
Word uw gulhartigheid op zulk een wyz' vergolden?
Word ooit die wreedheid wel aan Isrel kwyt gescholden?

Bevryd me, ô Hemel! van dit schuldelooze bloed!
Nog heeft, zegt Ithaï, de wraak niet uitgewoed.
Men mompelde aan het Hof dat Doëg met zyn benden,
Op 's Konings last, deez' nacht zich stil naar Nob zou wenden.
God weet alléén wat lot zyn woeste grimmigheid
Der Priesterlyke Stad en 't weerloos Volk bereid.
Ik heb, vervuld met schrik, my uit zyn' dienst begeeven,
Getroost met u voortaan in ballingschap te leeven.
De zoon van Jesse, die zyn' yver hoog waardeert,
Zyne ongekreukte trouw, zyn deugd en Godvrucht eert,
Zegt, daar hy hem omärmt: 't Kan in myn' ramp my streelen,
Grootmoedige Ithaï! dat ge in myn lot wilt deelen.
Ik ken uw' heldenmoed, die geen gevaar ontziet.
Weêrhoud, ô Prins! weêrhoud dan mynen yver niet,
Hervat de jongeling, laat my aan uwe Magen
Van 't Priesterlyke leed de tyding overdraagen,
Eer hen de wreede Vorst in Bethlem overvall':
'k Vrees dat zyn wrok zich niet aan Nob bepaalen zal.
Hy, die de hand durft slaan aan Gods gewyde altaaren,
Zal in zyn razerny uw Vaders Huis niet spaaren!
Myn maagschap, schoon tot nu onkundig van dien moord,
Zegt David, neemt alrede een wykplaats in dit oord;

En is, met have en vee, uit Bethlehem gevlooden,
Op 't hooren dat de Vorst de Priesters had ontbooden.
Maar ach! myn droeve ziel, met zorg en angst belaên,
Is met het lot van Nob op 't allerhoogst begaan.
Heeft Saül niet geschroomd de Priesters zelfs te slagten,
Wat staat hun weduwen, hunn' weezen dan te wachten!
Wat zal het lot zyn der onweerbre burgery,
Die zo veel blyken van haar liefde gaf aan my!
Myn Ithaï! voorkom het onheil dat wy duchten.
Raad all' wat vluchten kan naar deeze plaats te vluchten.
Maal hen het yslyk leed dat hen de Vorst bereid.
Zeg dat hen David in dees bergspelonk verbeid;
Opdat de onnoozle schaar', geleid door 's Hemels hoede,
By ons het leven berg' voor 's Konings felle woede.
Ach! antwoord Ithaï, gy zorgt niet zonder reên:
De nood eischt spoed, vaar wel, 'k streef ylings derwaart heen.
ô Hemel! mogt ik Nob aan 't nadrend leed onttrekken.
En 't ongelukkig Volk dit uur ten redder strekken!
Hy spreekt, en groet den Prins; verlaat dien oord, en snelt
Om Nobs onschuldig Volk te hoeden voor 't geweld.
    Verdrukte David wachtte inmiddels, vol verlangen,
Om al zyn Maagschap in Adullams grot te ontfangen.

Het dreigend kwaad maakt hem bezorgd voor hun behoud.
Hy treed hen te gemoet tot in het naaste woud,
En ziet, by 't ryzend licht, een kudde lamren weijen,
Verzeld van herdren, die hen bergwaart heen geleiên,
Die hy met blydschap voor het volk van Jesse kent.
Hy, die terstond zich tot die jongelingen wend,
Vraagt hen nog naauwlyks naar den welstand van zyn' Vader,
Of Jesse-zelf treed hem met al het Maagschap nader.
De Vader word gekend aan 't rustige gelaat,
Waarïn bezadigdheid en moed geteekend staat.
De kalmte van zyn ziel, die Saüls woest vermogen
Minst voor zichzelve vreest, blinkt lieflyk hem uit de oogen.
De ervaarnis had hem lang beschenen met haar' glans.
Elk toonde een diep ontzag op 't zien des achtbren Mans.
Een zestal Zoonen, die, op 't Vaderlyk behaagen,
Den togt geleiden, zich voor de oudren willig waagen,
Verzelt alöm zyn schreên. Stoutmoedige Eliab
Praalt aan zyn rechte zyde; aan de andre Abinadab;
Nathanaël geleid, met Simea, zyn' broeder,
Godvruchte Mirjam, Jesses Gaê, hun aller Moeder;
Een heldre flonkerstar van schrander huisbeleid,
Het vriendlyk beeld van liefde en van zachtmoedigheid,

Huns Vaders lotgenoote in alle vreugde en rouwe,
En 't waardig voorwerp van zyn nooitverdeelde trouwe.
De siere Radaï verzelt Abigaël,
Zyn Zuster, uitgehuwd in 't Huis van Ismaël,
En jonge Amaza, uit haar echtverbond gesprooten.
Seruja volgt op hen, met twee van haare looten,
De blonde Ahazaël en Joab, voortgeleid
Door Ozem, steeds gewoon zyn zucht en tederheid
Voor deeze Zuster in zyns Vaders huis te toonen.
Na dees beminde schaar' van Dochteren en Zoonen
Volgt al de have en 't vee, door trouwe wacht gehoed.
Voorts al de dienstbre sleep; terwyl een heldenstoet
Den achtertogt geleid. Men zag 'er de Echtgenooten
Van Jesses Dochtren, met nog één van haare looten,
Abizaï; gevolgd van een geheele schaar'
Van Vrienden, welker trouw niet wankelt in 't gevaar.
Men vond 'er Jazoban, en Sammoth, en Uzias, Naraï, Asmaveth, Sebechaï, Ahias;
Het kroost van Elnaäm, door dapperheid beroemd;
En Joël Nathans zoon, wien Nathan broeder noemt;
En andren, aangezet door edel medelyden,
Om Vader Jesses Huis in nood hun hulp te wyden.

De Prins krygt naauwelyks zyne Ouders in 't gezicht,
Of werpt, in 't harte ontroerd door trouw en kinderpligt,
En met een schreijend oog, zich neder aan hun voeten,
Daar zy op 't hartlykst hem omärmen onder 't groeten.
Hoe krachtig werkt in hen het teedre der natuur,
Haar vreugd, haar droefheid, haar verrukking, in dit uur!
Haar neiging smelt, vernoegd, de aandoenelykste naamen,
By elke omhelzing, in dit liefdryk Maagschap, t' saamen.
Hun blaakend hart uit zich nog sterker dan hun stem.
Zy zien, in Davids arm, niet om naar Bethlehem;
En David-zelf verliest, in blydschap opgetoogen,
By aller welkoomgroet, dit uur, zyn leed uit de oogen;
Doch, yllings weêr bedacht op hunne zekerheid,
Word al 't Geslacht door hem het berghol ingeleid.
Zyn zorg, die niet verzuimt op alles naauw te letten,
Besluit aan allen kant een' bergwacht uit te zetten,
Opdat geen onraad hem te schielyk overvall'.
Nog doet hy 't herders volk, langs heuveltop en dal,
Het vee verdeelen in de klaverrykste streeken,
Opdat, terwyl het weid langs kronkelende beeken,
Het saamgevoegd getal geen achterdocht verwekk',
En geen verspiedend oog naar deeze wykplaats trekk'.

Thans keert de wyze Prins naar zyn geliefde Vrinden,
Die om zyn onheil zich in deezen stand bevinden,
En maalt hen Saüls wrok en 't uitgestaan gevaar;
Zyn vlucht naar Achis Ryk, zyn hechtenis aldaar;
Hoe hy, dien ramp ontgaan, Abizaï ontmoette,
En hoe hem Ithaï, niet lang daarna, begroette
In 't berghol, dat hen thans voor Saüls wrevel dekt;
Hoe ver die wreede Vorst zyn' haat heeft uitgestrekt,
En 't Priesterlyk Geslacht onmenschlyk om doen brengen.
Terwyl ze op dit verhaal een' vloed van traanen plengen
Schynt reeds de gouden zon van haaren middagstand;
En Ithaï, getrouw aan Davids dienst verpand,
Genaakt het heuvlig oord van ver, met traage schreden.
Hy ondersteunt met vlyt de wankelende treden
Eens Priesters, die, vermoeid, bestorven, nat beschreid,
De Bergwacht-zelf ontroert door zyne treurigheid;
En, na hy door hun Hoofd verlof daartoe deed vraagen,
Leid hy hem 't berghol in, by David en zyn Magen.
De Prins, die uit dees komst een' nieuwen ramp voorspelt,
Ontdekt den Priester naauw, van Ithaï verzeld,
Of leest een nieuwe elende in beider weenende oogen.
Hoe, vraaagt de vroome Held, door dit gezicht bewoogen,

Hoe keert ge, ô Ithaï! tot ons, met zo veel spoeds?
Hoe staat het met de Stad? myn hart getuigt niets goeds.
    Ach! Prins! zegt Ithaï, ik ben te spaê gekomen,
't Is uit met Nob, helaas! de stad is ingenomen.
Beween, beween, met ons, haar deerlyk ongeval,
Welks denkbeeld eeuwig my het hart verscheuren zal.
'k Heb echter, door Gods gunst, niet zonder moeite en zorgen,
Aartspriester Abjathar voor 't woest geweld geborgen.
Hy, 't eenig overschot van zyn beroemd Geslacht,
Zoekt hoede en heul by u voor 's vyands overmagt.
    De Spruit van Jesse omhelst, vol deernis op dees rede,
Den droeven Abjathar. Stel, stel uw ziel te vrede,
Eerwaarde Godstolk! dus begroet hy hem, gy ziet
Hoe diep wy deelen in uw treffend zielverdriet.
Myn ongeluk, helaas! heeft my naar Nob gedreeven,
En oorzaak tot den ramp van uw Geslacht gegeeven.
Het moordziek Hof, belust op myn onschuldig bloed,
Heeft, ach! om my-alléén, op uwen Stam gewoed.
Myn hart voorspelde my, toen ik voor weinig dagen
De Hooge Godheid, door uw' Vader, raad deed vraagen,
En by het heiligdom den wreeden Doëg vond,
Dat uw gewyd Geslacht een' ramp te wachten stond:

Ontschuil een poos by ons des Konings wreed vermogen.
Hy, die noch u noch ons in 't leven wil gedoogen,
Mooge ons vervolgen, doch Gods gunst zal u en my
Beschermen voor zyn magt en woeste razerny.
Maar door wat groot geluk zyt gy 't gevaar ontvlooden?
    Wanneer het Priesterdom wierd by den Vorst ontbooden,
Beval myn Vader my, die in zyn plaats moet treên,
Zegt Abjathar, zyn ampt, de zorg der plegtigheên.
't Verwonderde al de Stad, dat niemand van hun-allen
Te rug keerde uit het Hof, toen de avond reeds aan 't vallen,
De nacht aanstaande was. Helaas! wie kon vermoên
Dat Saüls moordlust ooit op 't Priesterdom zou woên?
ô God van Israël! versterk my in myn smarte!
Hun achterblyven viel me als lood op 't angstig harte.
Men had in Arons hut, by 't daalen van het licht,
Al de offers reeds geslagt, den outerdienst verricht;
Al 't volk was weêrgekeerd, terwyl ik, in het midden
Van myn Levieten, nog d' Almagtigen bleef bidden
Om 't heil van Israël en 't Koningklyk Geslacht,
Wanneer een naar geschrei, een moordkreet, onverwacht
Ons allen ryzen deed; te spaê, helaas! te spade!
Ach! Nob stond reeds ten prooije aan Saüls ongenade!

All' wat omtrent my was vloog, met een woest gedruis,
Al gillend, naar de Stad, om zyn rampzalig huis,
Zyn stervende echtgenoote of teedre zuigelingen
In 't uiterst by te staan, of aan den moord te ontwringen.
'k Zag hoe die beulen reeds den vroomen Sabulon,
Eer dat hy, grys en stram, de vest bereiken kon,
Met Ruben, Jered, Nun en Jojada ontzielden;
Daar al de vlakten om de stad van krygsliên krielden.
Alleen, en buiten staat dien wreedaarts weer te biên,
Gelukte 't my nochtans hun woeste vuist te ontvliên.
Ik greep, in Arons hut, de heilige gewaaden,
't Aartspriesterlyke kleed, de kostbre borstsieraaden,
Den Efod, 't voorhoofdspan, en wat, in deezen nood,
My onder de oogen viel, en borg het in myn? schoot;
En vlood naar 't eenzaam woud,... Vergun my aêm te haalen:
Myn trouwe leidsman zal u 't ovrige onheil maalen.
    Elk, door dit naar bericht reeds in de ziel ontsteld,
Sloeg straks zyne oogen op dien onvermoeiden held.
Ach! roept hy, kan myn tong al de aakligheên ontvouwen,
Die ik, in deezen nacht, moest binnen Nob aanschouwen!
Ik snelde derwaart heen, of, mooglyk, door myn' spoed
De droeve burgery voor onheil wierd' behoed,

Eer Doëg met zyn volk de vest kon overheeren;
Dan ach! ik kwam te spade om 't ongeval te weeren.
De heillooze Edomiet was met zyn helsche schaar'
Reeds midden in de stad; en 't jammerlyk misbaar
Van teedre maagden, van verschrikte zuigelingen,
Van droeve moeders, scheen door 't luchtgewelf te dringen.
Zy zochten deernis, in het nypen van de elend',
By wreedaarts, wier gemoed nooit deernis heeft gekend.
De moord vloog overäl, als dol en uitgelaaten,
En vond geen onderscheid in ouderdom of staaten.
Ik zag een moeder, die, alrede in stervensnood,
Haar teder telgje dacht te redden van den dood;
De stem van 't schreijend wicht verraad haar trouwe zorgen;
Het moederlyk gewaad hield vruchtloos 't kind verborgen;
Men slacht het in haar' arm, daar haar de spraak begeeft,
En zy by 't stervend kroost in wreeden doodängst sneeft.
Eene andre vliegt, uit schrik, haar' eigen moorder tegen,
En zoekt ootmoedig hem door smeeken te beweegen;
Maar smeeken noch geween heeft vat op zyn gemoed:
Hy treed, met woest gejuich, tot de enkels toe in 't bloed,
En stuit haar jamren, door haar levenslicht te dooven.
Eene andre, die haar kind ziet uit haar armen rooven,

Vliegt, als wanhoopende, den beul in 't aangezicht,
En sterft, door hem geveld, by 't snood-mishandeld wicht.
De straaten zyn bedekt met wreedgeschonden lyken:
Een handvol weerbaar volk wil nog zyn' moed doen blyken,
En schaart zich t' saamen, om den moordren 't hoofd te biên.
Men stryd, van zwaard noch speer noch boog noch pyl voorzien,
Door wanhoop aangevoerd, met stokken en met steenen;
Met alles wat men denkt dat bystand kan verleenen.
Vergeefsche stryd, helaas! die niemand uitkomst geeft.
Een deel, dat, binnens huis zich nog verborgen heeft,
En alles in 't gevaar voor 't leven op wil zetten,
Tracht van de daken-zelf hun moorders 't hoofd te pletten,
Vernielt zyn eigen huis, rukt styl en bint omveer,
En stort ze, al schreeuwende, op den kop dier wreedaarts neêr.
Hierdoor zag zich de moord in zynen vaart vertraagen;
Maar Doëg, wiens gezicht den stoutsten zou versaagen,
Schiet toe: hy zwaait het zwaard in de eene, in de andre hand
Een vlammend fakkellicht, en sticht een' fellen brand.
De krygsliên, op die leus met toortsen aangevloogen,
Ontsteeken 't vuur alom; het akelig vermogen
Der vlammen wint vast veld, en slaat in huis by huis:
Eerlang stort alles neêr, met schrikkelyk gedruis.

Geen wyk blyft meer verschoond, bewoond of reeds verlaaten.
Thans kan geen tegenweer, geen kracht of stoutheid baaten,
Daar 't ongelukkig volk zich onderling verdringt,
En, om het vuur te ontgaan, zichzelv' te barsten springt;
Of aan 't bloeddorstig zwaard ten roof moet overgeeven;
Aan 't woedend zwaard, dat zelfs 't onnoozel vee deed sneeven.
By 't stichten van den brand ontweek ik reeds de Stad,
En wendde allengs myn schreên naar een bewossen pad,
Dat zich al kronklend naar de ruime vlakte strekte,
En daar ik Abjathar op 't onverwachtste ontdekte,
Die nevens my besloot te wyken naar dit oord.
Geen schipbreuk, die al 't volk in 't woedend pekel smoort,
Terwyl 't verbryzeld wrak vast wegzinkt in de baaren,
Kan 't hart, tot hulp gereed, met meer verdriets bezwaaren
Dan Davids Maagschap drukt, op Ithaïs bericht.
Elk woord doorgrieft hun ziel, gelyk een scherpe schicht.
De Helden staan verbaasd op de enkele gedachten
Wat lot aan Jesses Huis en Vrienden staat te wachten.
Het stoutste hart bezwykt op 't hooren van dit leed,
Waarvan gantsch Israël tot nu geen voorbeeld weet.
Elk waant met eigen oog den brand van Nob te aanschouwen.
De rouw toont sterkst zyn magt op 't hart der zwakke vrouwen;

Zy zien in Nobs elend' haar eigen doodsgevaar,
En zoeken vruchtloos heul aan jamren en misbaar;
Aan 't kloppen op de borst, en zielöntroerend kermen.
De holle rots schynt zich dier droefheid zelf te erbermen,
En kaatst den klank weeröm van haaren jammertoon.
De vroome Jesse vest zyne oogen op zyn' Zoon,
Op David, die, hoe teêr met aller smart bewoogen,
Den droeven Abjathar vertroost uit mededoogen.
De gryze Vader vat hen beiden by de hand.
Treed nevens my ter zyde; ik heb in deezen stand
Aan u, dus uit hy zich, iet ongemeens te ontdekken.
De Godheid weet alléén wat tot 's Lands heil kan strekken.
Hy leid, daar alles nog in 't ruime berghol klaagt,
En Ithaï omringt en vraagt en wedervraagt,
Hen beiden in het veld; en, 't herdersvolk ontweken,
Begint de Grysäart met bedaardheid dus te spreeken:
Schep moed, ô Abjathar! hoe zwaar dit onheil zy,
De Hemel waakt voor ons; zyn bystand is naby:
Ik zie den Zoon van Kis reeds ten verderve snellen;
Ik zie een' andren Vorst op Isrels zetel Hellen;
Die Heerscher is alreê gezalfd voor zynen troon.
Duld dat ik 't eerst u als dien Koning groet', myn Zoon!

Myn David! u-alléén is dat geluk beschooren.
Gy zyt, door Jakobs God, tot Jakobs Vorst verkooren.
Hy spreekt, en buigt zich neêr: doch David vangt terstond
Hem in zyn armen, eer hy neêrstort op den grond.
Myn Vader! roept hy uit, waartoe deeze eerbetooning?
Beschouw my als uw' Zoon, en vóór en na myn krooning.
Ik wist alreê dat ik, op 't Goddelyk bevel,
Tot Heerscher ben gezalfd door gryzen Samuël.
Hy heeft my dit geheim ontdekt voor weinig dagen;
Doch wilde dat ik niets door ongeduld zou waagen;
Dat ik vooräl met u my nader zou beraên.
    Nadien de Godstolk-zelf dit heil u deed verstaan,
Is 't meer dan tyd, zegt Jesse, om 't uw' getrouwen Helden,
En 't schreijend Maagschap, in de bergspelonk te melden;
Opdat hun treurig hart, door deezen troost verkwikt,
Den Koning huldig', hen door de Almagt toegeschikt.
Vorst Saül, woedende op zyn schuldlooze onderzaaten,
Word door het Volk gehaat, en zelfs door God verlaaten.
Men melde aan al den stoet, die voor zyn woede beeft,
Wien God in zyne plaats de kroon beschooren heeft.
Zo moog' hun hart allengs zich aan dien Vorst gewennen.
    't Voegt my, zegt Abjathar, als Koning u te erkennen.

Hoe zwaar myn leed my drukk', myn afgefolterd hart
Gevoelt, door dit bericht, verligting in zyn smart.
ô Held, door Abrams God tot Heerscher uitverkooren!
ô Koning, tot geluk van Israël gebooren!
De Hemel vestige u in de Opperheerschappy,
En geev' dat ze altoos in uw huis bestendig zy!
De erkende Vorst omärmt den Priester op dees rede.
Zo haast ik, door Gods hulp, op Isrels zetel treede,
Zal ik, ô Abjathar! dus spreekt hy, naar myn magt,
Het leed verzachten door myn' ramp u toegebragt.
Ik steun op uwen raad, naast dien van mynen Vader.
Men overweeg' dan, met bedaardheid, eerst wat nader,
Of 't, in dit tydgewricht, niet best verzwegen zy
Dat ik verkooren ben tot de Opperheerschappy.
Zal 't aan myn' Broedren, die veel ouder zyn in jaaren,
Aan al de Helden, die zich voor ons Huis verklaaren,
Geen stoornis geeven, dat de jongste van 't Geslacht
Het hoogst verheven worde in waardigheid en magt?
Zy zullen 's Hemels last ontkennen of weêrstreeven,
Zo 't hen mishaagt my tot den troon te zien verheven.
Wie weet of iemand my niet heimelyk benyd'?
Wie weet of de Almagt zelf deez' hagchelyken tyd

Gevoeglyk keurt dat wy dit groot geheim verklaaren?
De Godheid, vind zy 't goed, zal 't zelf hen openbaaren.
Myn Zoon! dus vangt op nieuw de gryze Vader aan,
Gy laat met recht uw lot op 's Hemels schikking staan;
Maar 't voegt aan't vroom gemoed,'t welk God zyn' wil deed hooren,
Met een opmerkend oog zyn leiding naar te spooren.
De middlen, die hy-zelf ons schenkt door zyn beleid,
Te aanvaarden; overtuigd dat zyn Voorzienigheid
Die tot bereiking van haar oogmerk kan doen strekken.
Gantsch Israël heeft u der schaapskooi zien onttrekken;
Al uwe Broeders, al 't Geslacht ziet, welgemoed,
U reeds, door uwen Echt, als Prins van 't Ryk begroet:
Hebt ge immer u door hen die glori zien benyden?
Schreit niet hun ziel voor u van teder medelyden?
Zo één van allen snood zyn voordeel had gezocht,
Het waar', door Saüls aart en rustlooze achterdocht,
Hem ligt geweest zyn heil op uw verderf te bouwen.
Verban, geliefde Zoon! verban een misvertrouwen
Dat hun grootmoedigheid noch vroom gedrag verdient.
Elk van uw Broeders is een trouwbevonden vriend.
  Weläanan! roept David uit, weläan! laat ons dien Helden,
Zo waardig aan myn ziel, dan Gods verkiezing melden,

Opdat hun deugdzaam hart zich in myn heil verbly',
En ik hen toon' hoe waard my hunne vriendschap zy.
'k Geloof, zegt Abjathar, dat al uw naaste Magen
Met onbezweeken moed uw' zetel zullen schraagen,
En juichen om de gunst door God u toegedacht:
Maar schoon gy veilig steunt op uw bemind Geslacht,
Wie staat u in, ô Prins! voor al de Bondgenooten,
Thans tot bescherming van uw Stamhuis toegeschooten?
't Is veiligst dat gy hier den uitslag stil verbeid;
Terwyl uw Vader hen, met vriendelyk beleid,
Dit groot geheim ontvouw': dus staat ons niets te schroomen.
Want, word de ontdekking met genoegen aangenomen,
En buigt de Godheid-zelf hun harten tot haar' wil,
Dan loopt gy geen gevaar; zo niet, ontwyk dan stil,
Met my, een wyl, dit oord; 'k zal u getrouw verzellen
Tot ik u op den troon van Israël zie stellen.
Dees raad vind ingang by den Vader en den Zoon.
Men stemt eenpaarig, dat de Prins zich niet vertoon'
Voor hy verzekerd word' dat zyn Geslacht en Vrinden
Het Goddelyk bestier in zyn verkiezing vinden.

David.
Vyfde boek.

Godvruchte Jesse, die, bezadigd van gemoed,
Zich van den jongen Vorst naar 't ruime berghol spoed,
Genaakt het stil verblyf van zyn bedrukte Magen.
De galm ontmoet hem reeds van hun ontroerend klaagen.
Hy troost de droeve schaare, en spreekt hen minzaam aan;
Zoekt hun beklemde ziel door reden te ondergaan;
En, ziende dat ze allengs hem meer gehoors vergunnen,
Vervolgt hy: 'k Zou misschien u iet ontdekken kunnen,
Waaruit u blyken zou dat de Almagt voor ons is,
Zo ik gerust kon zyn dat die gebeurtenis,
Hoe wonderbaar ze ook schyn', hoe vreemd ze ook voor moog' komen,
Voor waarheid, op myn woord, zou worden aangenomen.
Terwyl hy aanvangt straalt een overtuigend licht,
Iet meer dan menschlyks, hem van 't achtbaar aangezicht.
De Godheid spreekt door hem, en boeit met zachte koorden
Elks voorbereiden geest aan zyn gepaste woorden.
Elks hart gelooft vooräf reeds zyn getuigenis,
Ten blyk' hoe hoog 's Mans woord by hen in achting is.

t.o. 134

VYFDE BOEK.

't Is, spreekt hy, ons bekend, die thans in 't Erfland leeven,
Hoe God den Zoon van Kis tot Koning heeft verheven,
Toen Isrels woelziek Kroost het Richterlyk Gebied
Versmaadde, een' Vorst begeerde, en Gods Profeet verliet;
Hoe de Almagt deeze keus tot 's Volks geluk bestierde;
Hoe Saül, reis op reis, verwon en zegevierde;
Den trots van Asdod, Gaze en Akkron nedersloeg,
En Gath en Askalon een' schrik in 't harte joeg,
En Nahas, Ammons Vorst, verdreef van Jabes muuren.
De Hemel streed voor hem, tot schrik der nagebuuren,
En wekte in aller ziel voor Israël ontzag;
Tot Saül Hagag, na den zegenryken slag
Die ons de Landen schonk die Amalek bewoonde,
In spyt van 's Hoogsten last, begunstigde en verschoonde.
Dit wanbedryf, ten hoon van Gods rechtvaardigheid,
Vermoeide 't groot geduld der Oppermajesteit
Niet minder dan een reeks van woedende euveldaaden,
Waardoor die trotsche Vorst Gods wetten bleef versmaaden;
Nu door een offer, dat, naar 't Goddelyk bevel,
Alleen geslagt moest zyn door achtbren Samuël;
Dan door ligtvaardiglyk gantsch Isrel te bezweeren
Met eenen eed, bekwaam het kroonrecht om te keeren,

En die Prins Jonathan het leven had gekost
Zo 's Volks genegen hart dien Held niet had verlost.
Maar schoon die Prins nog leeft, door Isrels mededoogen,
Het Erfvolk zal hem nooit zien tot den troon verhoogen.
Sints Saül, altoos woest in voorspoed en in druk,
Des Hemels gunst verbeurde, en tevens zyn geluk;
Sints hy het leven van den Erfprins had verzworen,
Heeft God een' Koning uit een' andren stam verkooren.
Toen Hagag, die zichzelv' alreê behouden dacht,
Door Samuëls bevel te Gilgal was geslagt,
Week Gods Profeet van't Hof, dat 's Hemels wet verzaakte,
En meer dan eens zichzelv' aan misdaên schuldig maakte.
Hy treurde, in eenzaamheid, te Rama, om 't gedrag
Des Konings, die zyn' raad noch Gods bevel ontzag.
Terwyl 's Lands zaaken dus verward, dus aaklig stonden,
Wierd Samuël door God naar Bethlehem gezonden.
De tyding van zyn komst, door al de Stad verspreid,
Baarde ons, niet zonder reên, in 't eerst verlegenheid.
Sints Samuël, misnoegd, was uit het Hof geweken,
Leefde elk in vrees dat God op Saül zich zou wreeken.
Al de Edelsten der Stad veréënden zich met spoed,
En traden Gods Profeet al siddrend te gemoet;

Zy smeekten hem, dat hy hen 't oogmerk wilde ontdekken
't Welk hem bewoogen had naar Efratha te trekken.
    Myn komst, dus sprak hy, spelt noch ramp noch ongeval;
Ik kome in vrede, om aan den Schepper van 't Heeläl,
Van wiens weldaadigheid wy ons geluk verwachten,
Een offer in uw Stad, tot heil des Volks, te slagten:
Dat elk, geheiligd, zich ten feest begeev' met my,
Opdat dees plegtigheid aan God behaaglyk zy.
Ik wierd door Gods Profeet verzocht, met myne Zoonen
Den staatelyken dienst des outers by te woonen;
En noodigde, verheugd, den Godsheld wederom,
Na 't offer, aan myn huis, met Bethlems Adeldom.
    De volgende ochtend zag de toegeruste reijen
De reine jonge vaars naar 't heilig outer leijen;
Het offerdier geslagt, en op het brandältaar
Aan God geheiligd door den vroomen Offeraar;
Terwyl gantsch Bethlehem, verheugd deeze eer te erlangen,
Den God van Isrel prees met blyde lofgezangen,
En, juichend, Samuël omsingelde als voorheen,
Toen hy als Rechter van het gantsche Volk verscheen.
Hy dankt de Burgery voor haare gunstbetooning,
En treed met al de bloem der Grooten in myn wooning,

Daar hem een gul onthaal op myn bevel verbeid.
De wakkre Godsheld slaat met naauwe oplettendheid
Terstond myn Zoonen gaê, die hem verwellekomen.
Zyn vriendlyk hart schynt met ben allen ingenomen.
Hy spreekt hen minzaam toe, begroet hen één voor één;
Verneemt naar elks beroep; toetst aller zinlykheên.
Zyn scherpziend oog schynt in elks hart te willen dringen.
Zyn deeze, vraagt hy my, alle uwe Jongelingen?
De jongste, antwoordde ik hem, als hoeder aangesteld
Van myne lamrenkudde, onthoud zich op het veld.
Hy toont, op dit bericht, naar Davids komst te haaken,
En zegt: 'k Zal zonder hem den feestdisch niet genaaken.
Ik zend, op deeze taal, om David, die, verëerd
Door dit ontbod, fluks met den bode t' huiswaart keert.
Gods Tolk schynt, op zyn komst, van blydschap opgetoogen.
ô Jonge Gunstling van 't onëindig Alvermogen!
Zyt welkom, roept hy uit, op dit gezegend feest!
't Genoegen zonder u waare onvolmaakt geweest.
Hy spreekt; en kan, vernoegd, ten feestdisch aangezeten,
Den wrevlen Zoon van Kis en 't rustloos Hof vergeeten.
Elk volgt zyn voorbeeld na; de vreugd word algemeen;
De vreugd van Gods Profeet wekt aller vrolykheên.

Het feest liep reeds ten einde als hy zich dus liet hooren:
ô Jesse! de Almagt heeft uw Huis iets groots beschooren.
Zy, die my 't offren hier in Bethlem heeft geboôn,
Bemint uw gantsch Geslacht, en wil dat deeze Zoon
Gezalfd zy door myn hand. Ik ben reeds verre in jaaren:
Hy mooge als ik, aan 't Volk Gods wetten openbaaren.
Als my de Hemel van dien moeijelyken post,
Dus lang door my bekleed, zal hebben afgelost,
En ik in 't zwygend graf vergaêrd ben by myn Magen,
Dan strekk' zyn stem de tolk van 's Hoogsten welbehaagen.
Hy zwygt; straks zien wy dat zich David nederbuigt,
En God en Samuël zyn dankbaarheid betuigt;
Waaröp hy door dien Held, voor 't oog van Bethlems Grooten,
Met heilige oli word gezalfd en overgooten.
Elk wenscht hem zegen toe, en groet hem als Profeet.
Myn waarde Telgen, die uws Broeders zalving weet!
ô Heldenkroost aan my vermaagschapt! dierbre Vrinden,
Wier harten zich zo vast aan ons belang verbinden!
'k Herïnnerde u dus verre een huisgebeurtenis,
Waarvan elk uwer of getuige of kundig is.
Hoort nu wat Samuël my verder openbaarde,
En hoe hy my 't geheim van 's Hemels Raad verklaarde:

Zo blyke u allen dat Gods zorg ons gadeslaat,
En om des Vorsten schuld haar Erfvolk niet verlaat.
  Toen 't feest volëind was en de Vriendenrei gescheiden,
Behaagde 't Gods Profeet my in het veld te leiden,
En my te ontdekken dat dees zalving niet alleen
't Profeetisch Ampt betrof, maar 't Koningklyk metéén.
Ik heb, dus sprak hy, van God-zelv' dien last gekregen.
Hy zal, indien uw Zoon blyft wandlen in zyn wegen,
Zyn Ryk bevestigen, hem zeegnen in 't Gebied;
Maar meld dit groot geheim als nog den Jongling niet.
De luister van den troon mogt hem te sterk bekooren.
De Heerschappy is hem zo haast nog niet beschooren.
Al tergt de Zoon van Kis Gods langgerekt geduld,
Hy heeft tot nog de maat der misdaên niet vervuld.
Verberg dan, 't is uw pligt en 's Hemels welbehaagen,
Voor David dat zyn hoofd de gouden kroon zal draagen,
Totdat ik zelf aan hem dat voorrecht doe verstaan.
Dit strekke u een bewys waaröp gy vast kunt gaan;
Wanneer de Jongeling, door mynen last, zal hooren
Dat hem de Hoogste Magt tot Heerscher heeft verkooren,
Maak dan dit groot geheim aan Israël bekend.
  Die dag, ô Vriendenrei! die dag verschynt in 't end'.

't Is aan myn' Zoon gemeld dat hy ten troon zal treeden.
De wyze Samuël heeft, weinig tyds geleden,
Door Hooger Geest bestierd, aan David-zelv' ontvouwd
Dat Isrels Ryksgebied zyn zorg is toebetrouwd.
Gy hoort dus wie door God tot Koning is verheven.
    Hier stuit de gantsche schaare, als door één' geest gedreven,
Den Vader in zyn reên. Elk roemt Gods Majesteit,
En eert den jongen Vorst, gezalfd door haar beleid.
't Roept all': De Koning leeve en heersche en triomfeere
Op al wie hem belaag'! Hy heersch', Gods naam ter eere!
Hy leev' tot Isrels heil! en 't Koningklyk Gezag
Blyve aan zyn Huis gehecht tot 's aardryks jongsten dag!
God heeft dien jongen Held in zyne gunst verkooren!
Hy is den scepter waard, en tot den troon gebooren!
Heeft hy in 't oorlogsveld niet voor ons heil gestreên?
Heeft hy ons niet bevryd van 't woên der onbesnoên?
Kon zyn verheven deugd zelfs Saül niet behaagen?
Zag die zich niet geperst hem achting toe te draagen?
Waartoe gewacht, waartoe naar meer bewys gestaan?
Waar is de Vorst? laat ons hem zoeken! laat ons gaan!
Vertoeft, zegt Jesse, ik ga uw blydschap hem ontvouwen.
Gy zult met Abjathar terstond hem hier aanschouwen.

De jonge Koning keert, door Abjathar verzeld,
Door Jesses hand geleid, en in het harte ontsteld,
In de onderäardsche grot, daar hem zyn Vrienden wachten.
Zyn moeder Mirjam vliegt, als met vernieuwde krachten,
Door zyn geluk ontroerd, door tederheid verrukt,
Hem blyde in de armen, die haar aan zyn' boezem drukt,
En trouw omhelst, geraakt door haare vreugdbetooning.
Myn David! roept Zy uit, myn waarde Zoon! myn Koning!
Gedoog...! Haar blydschap, die haar kracht te boven streeft,
Beroert haar ziel zo sterk dat haar de spraak begeeft.
De stem wil vruchtloos zich op nieuw een' doortogt baanen.
Het moederlyke hart spreekt sterkst door stomme traanen.
De ontroerde David, die haar steeds in de armen houd,
Haar met een mengeling van vreugde en smart aanschouwt,
Vangt, daar hy uit zyn' arm haar ziet door Jesse slaaken,
Haar traanen op zyn borst, of kust die van haar kaaken.
Zo ras zy hem verlaat schoolt alles om hem heen.
De Broeders, Zusters, al 't Geslacht, 't woelt all' dooréén;
De onnoozle Kinders zelfs, en al de rei der Helden
Die Jesses Maagschap naar de bergspelonk verzelden.
De een valt den Vorst te voet, een ander kust zyn kleed;
Dees, die, door vreugd verrukt naauw van zichzelven weet,

Omämt hem, als welëer in Vader Jesses wooning,
En mengt, verbysterd, nog den Broeder met den Koning.
Elks hart wenscht, ongeveinsd, hem met de Kroon geluk.
Elk roept: De Koning leev', bevryd van allen druk!
Dat 's Hemels gunst hem nooit in 't Hoog Gezag begeeve!
En 't ruime berghol galmt hen na: De Koning leeve!
De Vorst bejegent elk met vriendelyk bescheid;
Drukt d' een' de hand, ontfangt met gulle minzaamheid
Den ander; richt hem op die neder ligt geboogen;
Dankt deez' met heusche taal, dien met welspreekende oogen;
En geeft aan allen blyk, door zyn vernoegd gelaat,
Hoe sterk hun vreugd en trouw hem aan het harte gaat.
Hy vangt, zo ras 't gejuich zyn stem gunt door te breeken,
Met eene ontroerde ziel, dus aan tot hen te spreeken:
Geliefde Magen, die myn roem, myn blydschap strekt,
Wier tederhartigheid zo glansryk zich ontdekt!
En gy, ô Helden, die, door vriendschap aangedreven,
Myn Maagschap onderschraagt, zelfs met gevaar van't leven!
Uwe ongeveinsde deugd blinkt waarlyk ruim zo schoon
In myn verrukt gezicht als Isrels staf en kroon.
Uwe edelmoedigheid, uw gunst, die zo wilvaardige
My toejuicht met de kroon, maakt elk van u die waardig.

Myn vriendenminnend hart smaakt, door uw trouw verheugd,
In dit gelukkig uur een onwaardeerbre vreugd.
Indien 't aan God behaag' goedgunstig my te spaaren,
Zal myne erkentenis uw vriendschap evenaaren.
Dat uw genegenheid altoos aanhoudend zy,
Altoos myn heil volmaake in de Opperheerschappy!
Laat my uw tederheid, dien zielschat, nooit ontbeeren!
't Is in uw harten daar uw David wil regeeren.
Gy, dierbre Broeders! gy, ô Helden! op wier trouw
Ik, naast des Hemels hulp, al myn verwachting bouw,
Zult in uw' Koning steeds een' vriend, een' broeder vinden,
Wiens ziel zich altoos aan uw zielen zal verbinden.
Denkt nimmer dat uw Vorst, in eenig tydgewricht,
U aan zal zetten tot verbreeking van uw' pligt,
Tot schending van uw' eed, den Zoon van Kis gezworen;
Dat ik zou neigen om de rust des Ryks te stooren;
Den Vorst te ontzetten van de magt die God hem gaf.
ô Neen, ik wacht, bedaard, het gunstig tydstip af
Dat de Almagt zelf de kroon op my doe overdraagen.
Wat Isrels God behaagt zal David steeds behaagen.
Denk nooit my door uw zwaard te vesten in 't Gebied:
De kroon met bloed bevlekt bekoort myne oogen niet.

Schoon ik uw dapperheid op haaren prys waardeere,
Zy valle op niemand aan; dat ze ons alleen verweere;
Ons in den nood beschutte en voor ons leven stry'.
Dat Saül en zyn Kroost ons allen heilig zy;
God-zelf heeft hem welëer tot onzen Vorst verkooren:
En heeft hy, door zyn schuld, des Hemels gunst verlooren,
De Godheid roept ons niet tot wreekers van haar' hoon.
Hy heersch', zo lang zy hem wil dulden op den troon.
Schoon hy my thans vervolgt, door afgunst aangedreven,
Heeft hy voorheen zyn Spruit my niet ten echt gegeeven?
Is hy de Vader van myn Michol niet? en van
Den wellust myner ziel, myn' trouwen Jonathan?
Ben ik het leven niet verschuldigd aan hun zorgen?
Heeft hun teêrhartigheid niet beurtlings my geborgen?
En zou, daar zy hun bloed zelfs waagen voor het myn',
Huns Vaders dood het loon van hunne liefde zyn?
Neen, waarde Vrienden! neen; dat hy in vrede leeve
En heersche, en nooit voor ons op zynen zetel beeve!
Ik eisch, schoon hy myn trouw met haat en afkeer loont,
Dat hy, wat ook gebeure, als heilig zy verschoond.
Hy vinde zelfs, in nood, in elk van ons een' hoeder.
Ik eisch dit als uw Vorst, en verg 't u als uw Broeder.

Het zal een teeken zyn dat gy myn recht erkent
Als gy uw handen nooit aan Gods Gezalfden schend.
  Dees grootheid van gemoed trekt aller welgevallen,
En David ziet op nieuw zich toegejuicht van allen.
Elk stelt des Vorsten wil ten richtsnoer van zyn' pligt,
En blaakt van yvervuur om, door een stil bericht,
Zyn' Vrienden 't staatgeluk van Jesses Huis te ontdekken,
Dat, naar hun oordeel, haast tot Isrels heil zal strekken.
Dees tyding raakt verbreid; en elk, die zich in druk
Of leed gedompeld ziet, hoopt dat hy zyn geluk
In Davids Heerschappy op vaster grond zal stellen.
Men ziet van allen kant hen naar het berghol snellen,
En op den togt allengs hen in getal gesterkt.
't Is de Almagt-zelf die op 't gemoed van Isrel werkt:
En David telt eerlang, by zyn getrouwe Magen,
Vierhonderd Helden, die de wapens rustig draagen;
Getroost hem in den nood trouwhartig by te staan,
Met hem te leeven, of voor hem ter dood te gaan.
  Ik zie, dus uit hy zich aan zyn vertrouwdste Vrinden,
Ik zie het Volk alöm zich aan myn zaak verbinden;
Hun tal groeit daaglyks aan, en elk toont zich vol moed:
Maar kan ik in 't gebergt' bestaan met al dien stoet?

Kan ons dit oord, hoe stil, een zeekre schuilplaats strekken?
Zal niemand ons verblyf den woênden Vorst ontdekken?
Zal hy niet waanen dat ik heimlyk, tot zyn' hoon,
My hier versterke om hem te ontzetten van de Kroon?
Zal hy, met schyn van recht, my openlyk niet doemen,
En my een' muiteling, een' oproermaker noemen?
   Dit zelfde denkbeeld wierd alreê by my gevoed,
Zegt Jesse; indien de Vorst ons stil verblyf vermoed,
Zal hy, op 't onverwachtst, ons poogen te overromplen,
En alles in een zee van bloed en traanen domplen.
Geen Stad in Israël neemt in ons lot belang:
Elk denkt aan Nob, en vreest denzelfden ondergang.
Wy hebben reden om des Dwinglands magt te duchten:
Maar werwaart heen gevloón? waar kan men veilig vluchten?
   Men zou in 's vyands Land voor Saül veilig zyn,
Hervat de schrandre Prins, maar ach! de Filistyn
Draagt my te fel een' haat; de wrok van vroeger dagen
Deed hem ontwyfelbaar ons van rzyn grenzen jaagen.
Men neem', door nood geperst, in een onzydig Ryk,
Veelëer dan in het Land des Filistyns, de wyk.
Vorst Saül word gehaat door al zyn nagebuuren,
Die hy voorheen zyn' wrok door d' oorlog deed bezuuren.

Zy zien met weêrzin hem in de Opperheerschappy,
En zouden mooglyk hem niet stellen boven my.
Wie weet of een van hen, door mynen ramp bewoogen,
Of ligt uit zelfbelang, myn komst niet zou gedoogen?
De Vorst van Moab is staatkundig, en misschien
Zou hy my niet ongaarne in zyne Staaten zien;
Om, zo Vorst Saül weêr het krygsvuur op mogt wekken,
Zyn woedende oorlogszucht ten tegenwigt te strekken.
Al Davids Maagschap keurt den togt naar Moab goed;
Verlaat de bergspelonk, en trekt, met allen spoed,
Zo ras 't de zwakke kunne en 't zoogend vee kan lyên,
Bezyden Bethlehem, door Judaas woestenyen,
De Kedron over, en streeft Engedi voorby
Aan de eene, en Achors dal en graf aan de andre zy'.
De ruischende Jordaan zet aan hun reis geen paalen:
Zy streeven, door dien stroom en door Bethpeörs dalen,
Naar de Arnon, die, van 't hoog gebergte neêrgedaald,
Om 't volkryk Aroër met losse zwieren dwaalt,
En in de Zoutzee smelt. Aan deezen vloed genaderd,
Word, op Held Davids last, al 't heir byéén vergaderd.
Men spant de tenten uit, en legert, zonder schroom,
Zich langs de boorden van dien liefelyken stroom,

En rust van zynen togt in Moabs ruime velden.
De Prins, die Moabs Vorst zyn komst in 't Ryk doet melden,
En hem een schuilplaats vraagt in zyne Heerschappy,
Ontfangt tot antwoord: Leef in veiligheid by my,
Verdrukte Telg van Jesse: ik hoorde, in vroeger dagen,
Reeds elk van uwe deugd en dapperheid gewaagen.
Genaak myn Hofstadt vry met uw' getrouwen Stoet.
'k Zal zorgen dat u hier een heusch onthaal ontmoet'.
Myn woord strekke u ten pand, dat gy, met al uw Vrinden,
Een vrye wykplaats op myn grondgebied zult vinden.
Schoon Saül my welëer gedwongen heeft ten stryd,
Schoon hy in vrede-zelf my heimelyk benyd,
Zyn haat zal nooit myn zucht voor Israël verwinnen;
't Voegt Lots,'t voegt Abrams Kroost elkanderen te minnen.
  Dit antwoord streelt het Huis van Jesse in zyne smart,
En schenkt geen' kleenen troost aan Davids kwynend hart.
Niet anders word het kruid, door droogte neêrgezegen,
Op 't onverwachtst verkwikt door een' gewenschten regen.
  De Held vervolgt eerlang, met al zyn Volk, de reis;
Begroet den heuschen Vorst te Mispe in zyn paleis;
Ontfangt een bly onthaal en gulle gunstbetooning
Van Moabs Adeldom en van den wyzen Koning,

Men acht zich aan dit Hof de gastvryheid tot eer;
Betracht den vriendschapspligt aan David meer en meer;
Verleent hem onderhoud voor al zyn Volk en Magen,
Die 't leed vergeeten op den bangen togt verdraagen.
    Doch schoon zich David thans te Mispe veilig ziet,
Nog blyft zyn hart ten prooie aan treffend zielverdriet.
Hy zoekt vaak de eenzaamheid in Moabs vlakke velden,
En treurt om Jonathan, zyn' Vriend, den roem der Helden,
En om zyn Michol, hem veel waardiger dan 't licht.
Hoe dikwerf wend hy niet zyn teêr-ontroerd gezicht
Naar 't Erfland, dat hen voor zyne oogen houd verborgen!
Hoe dikwerf smeekt hy niet, by 't ryzen van den morgen,
Dat God zyn' waarden Vrind en trouwe Gaê behoê!
Wat zend zyn hart hen niet al dierbre wenschen toe!
Of, valt hem 't spoorloos woên van Saül in gedachten,
Dan word het rookend Nob het voorwerp van zyn klagten;
Dan treurt hy om het lot der wreedverdelgde Stad,
En stelt zich Doëg voor met schuldloos bloed bespat.
Wat roemt ge, roept hy uit, wat roemt ge steeds in 't kwaade,
ô Dwingland! daar gy niets dan onheil werkt en schade;
Daar uw geveinsde tong de logentaal bemint,
Daar ge in verwoesting en verdelging wellust vind.

'k Zie reeds, door Jakobs God, met recht in toorne ontstoken,
Op u het onheil van zyn schreijend Volk gewroken;
Ik zie zyn straffend zwaard u reeds in 't hart gedrukt,
U uit de tenten van zyn Erfvolk weggerukt;
Terwyl 't zich, om uw' val verwonderd, zal verblyden,
En juichen, onbeschroomd, wanneer 't u draf ziet lyden.
Is, zal men zeggen, dees die trotsche, die voorheen
De Godheid hoonen dorst; die al zyn hoop alleen
Op aardsche schatten stelde, en steunde op hun vermogen;
Die sterk wierd door den roof? Hoe is zyn roem vervloogen!
Hoe laag verviel hy die zo hoog in aanzien klom!
Maar ik, ô God myns heils! zal in uw heiligdom,
Gelyk de groene olyf in vruchtbre beemden, praalen,
En myn verwachting aan uw dierbre gunst bepaalen.
'k Verlaat my, onbeschroomd, op uw weldaadigheid,
Die over 't vroom Geslacht altoos is uitgebreid.
    De heldre dagtoorts blonk in 't west' met flaauwe straalen:
't Gebergt' verspreidde allengs meer schaduw door de dalen:
De nacht brak langsaam aan, toen David, onverzeld,
Een jeugdig Nazireêr ontmoette in 't open veld.
De Telg van Jesse toont zich, onder 't welkom groeten,
Verwonderd een' Profeet op Moabs erf te ontmoeten.

'k Ben Gad, een leerling van den Godstolk Samuël,
Dus uit de Jongling zich, en kome, op zyn bevel.
Hy acht ten ontyde u uit Israël geweken,
En wenscht uw wederkomst ten spoedigste in die streeken.
God, die u bystond in Adullams schuilspelonk,
God, die u zo veel gunst door Mispes Grooten schonk,
Zal u in Israël, gelyk in Moab, hoeden.
Ofschoon de Zoon van Kis niet aflaat wreed te woeden,
Ofschoon hy meer dan ooit u met geweld verdrukt,
U, in uw afzyn, zelfs uwe Echtgenoote ontrukt,
En, ondanks al haar smarte en moedig tegenstreeven,
Uw Michol heeft ten echt aan Palthiël gegeeven.
De Prins, door deezen ramp getroffen tot in 't hart,
Gevoelt zich overstelpt van bittre zielesmart.
Wat zegt ge! barst hy uit: ik kan u naauw gelooven.
Durft die Ontmenschte my myne Echtgenoote ontrooven?
Durft hy de hand slaan aan myn dierbaarst eigendom?
Hy Michol huwen aan een' andren bruidegom
Terwyl ik leef? hoe kan, hoe kan zulks mooglyk weezen?
Gy zwygt; spreek op; zeg wat ik hoopen moet of vreezen.
Is Michol my ontrukt door dien geweldenaar,
En leeft zy nog? helaas! wat vraag ik? 't is te waar!

Ik kan myn gramschap, op dit denkbeeld, naauw betoomen.
Na deezen slag kan my niets zwaardere overkomen.
Ontdek my, ongeveinsd, hoe Saüls overmagt
Myn trouwe Michol tot dat uiterst heeft gebragt.
Hoe kon de dwinglandy dus allen pligt vergeeten!
    Bedaar, bedaar, d Held! 'k zal alles udoen weeten,
Hervat de Jongling: uw Prinses is buiten schuld.
Zy hoorde, in Abners huis, ten einde van geduld,
Het zielöntroerend lot der Priesterlyke reijen
En dat van hunne Stad. Maar, wat haar ook deed schreijen,
Het onheil van haar' Prins wrocht sterkst op haar gemoed.
Zy stortte, dag en nacht, om hem een' traanenvloed,
En hield haar hartewee voor niemands oog verborgen.
Haar David was alszins het voorwerp van haar zorgen;
Zyn zwerven gaf haar stof tot eindeloos geween.
Zy waagde zich, in 't einde, en poogde, door gebeên,
Haar' Vaders hevigheid allengs te doen bedaaren,
Hem te overreeden haar' geliefden Held te spaaren.
Zelfs won zy, naar het scheen, iets op Vorst Saüls geest.
Doch snoode Doëg, voor haar poogingen bevreesd,
Bewoog dien Vorst, toen gy ten Lande uit waart geweken,
Den band, die u aan hem verbonden hield, te breeken.

De jonge Palthiël, die, om zyn' schat geacht,
Door Doëgs list by 't Hof in aanzien was gebragt,
En wiens staatzuchtig hart steeds vlamde op meer vermogen,
Wierd door dien Edomiet gesterkt in al zyn poogen,
En scheen hem meest geschikt om in uw plaats te treên.
Hy moedigde hem aan, door loosverzonnen reen,
Om in dit tydgewricht een' stouten stap te waagen,
En Michol aan den Vorst ter Echtgenoot' te vraagen.
De Jongling, keer op keer tot d' aanslag aangespoord,
En door den grootschen naam van 's Konings Zoon bekoord,
Betuigde in 't eind' zyn zucht om Michols hand te trouwen.
Straks deed men deeze zaak den Vorst als nut beschouwen;
En Doëg toonde hem dat enkel door uw' echt
Het hart van Isrel bleef aan uw belang gehecht;
Dat niemand zich voortaan aan Davids lot zou stooren.
Als hy by 's Konings gunst ook Michol had verlooren;
Dat 's Vorsten veiligheid steunde op dit trouwverbond,
Dewyl van Palthiël hem niets te vreezen stond,
Die nooit in 't oorlogsveld het zwaard had uitgetoogen.
Dus wierd de zwakke Vorst allengs door hem bewoogen,
Om Michol Palthiël te schenken door de trouw.
Men vleide tot dat eind' de Vorsteylke Vrouw.

Men wendde voor dat zy voor u niet had te schroomen;
Dat haar de Vorst eerlang zoude aan het Hof doen komen;
Dat hy getroffen was door haare tederheid.
Door deeze veinzery wierd Abner-zelf misleid;
Die, magtloos dit bedrog, zo loos vermomd, te ontdekken,
Haar onbelemmerd liet naar 't Vorstlyk Hof vertrekken.
Maal, maal uzelven hoe uw Michol was gesteld
Toen haar het snood ontwerp door Saül wierd gemeld.
Zy zwymde op 't oogenblik, door overmaat van smarte,
En poogde, doch vergeefs, haar Vaders wrevlig harte
Te buigen door haar klagt en bittren traanenvloed.
Hoe dikwerf viel zy dien Ontmenschten niet te voet!
Ze ontzag noch 't bits verwyt, noch 't dreigen van den Koning.
Al 't Hof, bewoogen met haar teedre trouwbetooning,
Nam deel in haar verdriet, en Saül bleef alleen,
Door Doëg aangezet, voor haar benaauwd geween,
Hoe menigwerf herhaald, verhard en onbewoogen.
    Ach! kon myn Jonathan dit ongelyk gedoogen?
Vraagt David: vond myn Gade, in deezen hoogen nood,
Geen edelmoedig mensch die haar zyn' bystand bood?
Uw Vriend wist niets, zegt Gad, van deeze onmenschlykheden.
Men heeft hem nooit het Hof zyns Vaders zien betreeden

Na 't Feest der Nieuwe Maan, het ongelukkig feest,
Dat byna doodlyk waar' voor u en hem geweest.
  Myn Michol, spreekt de Prins, bezweek dan in het ende?
De heillooze Edomiet, (dat hem Gods gramschap schende!)
Is 't antwoord, leidde haar, met eene dubble wacht,
Om 't oog des Volks te ontgaan, in 't holste van den nacht,
Meer dood dan leevende, naar 's bruîgoms grootsche wooning.
Zy pronkte thans niet in die prachtige vertooning
Waarïn die schoone Vrouw, met blyder hart voorheen,
Als uw verloofde bruid, voor uw gezicht verscheen.
Zy had geweigerd zich te tooien met sieraaden:
Zy praalde niet in goud of kostbre feestgewaaden;
Maar was, gelyk altoos sints uwe vlucht, gekleed
In aaklig rouwgewaad, ten teeken van haar leed.
Ik-zelf ontmoette haar niet ver van Gallims muuren,
Daar Pathiël, omstuwd van vrienden, van gebuuren,
En de oudsten van dat oord, al juichende, uit de stad
Haar, met een' weidschen zwier, blymoedig tegentrad.
Zy, reeds te sterk gedrukt door haare ondraagbre plaagen,
Kon 't haatlyk byzyn van dien Jongling niet verdraagen;
En riep hem moedig toe, dat zy haar hart en hand
Aan David, haar' Gemaal, onschendbaar hield verpand;

Dat niemand, wie hy ware, iets op haar ziel zou winnen;
Dat zy in eeuwigheid haar' Echtgenoot zou minnen.
Myn David! riep ze in 't eind', myn David! zie de trouw
Van uw verraaden, van uw troostelooze Vrouw.
't Geweld dwingt haar de hand aan Palthiël te geeven,
Maar eeuwig zal haar hart die dwinglandy weêrstreeven.
De burgery, misnoegd, begaf zich reeds byéén
Toen Doëg haar in 't huis van Palthiël deed treên
Met openbaar geweld. Wat kan haar klagt haar baaten,
Daar zy van elk zich, in haar onheil, ziet verlaaten?
Nog niet van my, hervat in drift haar Echtgenoot.
Ik zal, wie ook dit stuk, dit gruwelstuk besloot,
Aan Palthiël zyn' prooi, myn dierbre Gade, ontrukken.
Ik zal veelëer dit zwaard hem in den boezem drukken
Dan laf gedoogen dat myn trouwe Gemaalin
't Rampzalig voorwerp zy van zyn doemwaarde min.
Hy spreekt; en streeft met Gad, vol yvers, naar zyn Magen.
Wie, roept hy, durft met my den togt naar 't Erfland waagen?
De Dwingland, die natuur en menschlykheid verdrukt,
Heeft myn geliefde Gaê, myn Michol, my ontrukt,
En dwingt haar, tegen dank, met Palthiël te leeven.
Ik eisch dat Pand te rug: hy zal 't my wedergeeven.

Gy, waarde Vader! hoed intusschen voor gevaar,
Met uw gewoon beleid, de weerelooze schaar'.
Ik zal ons Huis op 't sterkst aan Moabs Vorst beveelen.
En gy, ô Heldenrei! die in myn lot wilt deelen,
Houd, met den morgenstond, u vaardig tot de reis,
Wanneer ik wederkeere uit Mispes rykspaleis.
  Elks hart voelt op dees taal in gramschap zich ontsteeken.
Elk blaakt van drift om 't leed van zynen Prins te wreeken,
En toont om 't sterkst zich aan den jongen Vorst verknocht.
Elk maakt zich vaardig tot den hagchelyken togt,
En niemand laat zich, door de zorg voor Kroost of Vrouwen,
Hoe teêr door hen bemind, van 't opzet wederhouên.
  Vergramde David smoort zyn bitter zielverdriet
En 't oogmerk van zyn' togt voor Moabs Koning niet.
Hy smeekt om een verblyf voor zyne onweerbre Magen,
Terwyl hy, om 't behoud van Michol, zich gaat waagen;
En ziet terstond zyn' eisch grootmoedig toegestaan.
De Held, nu vaardig met zyn Volk op weg te slaan,
Neemt afscheid van 't Gezin, dat hy moet achterlaaten,
En spoed, van Moabs grond, naar Koning Saüls Staaten.
Hy, die zo veel hy kan zyn' togt verborgen houd,
Spoort zich een schuilplaats op in Cherets lomrig woud.

Terwyl hy zich beraad hoe hy, in Gallims wallen,
Gehaaten Palthiël behendig overvallen,
En Michol zal ontslaan van dien geweldenaar,
Word hem bericht gebragt van Kehilaas gevaar,
Door 't vluchtend landvolk, dat de wreede Filistynen
Met een ontzagchlyk heir zag voor die Stad verschynen.
't Bekoorlyk Kehila, dat Bethlem noordwaart groet,
Dat op den ruimen weg naar Hebron word ontmoet,
En Judaas korenvloed hoort ruischen om zyn muuren,
Zag reeds zyn' rypen oogst en halfgevulde schuuren
Ten prooie aan 's vyands magt, met bittre droefenis,
Daar tegen 't roofziek woên geen hulp te wachten is.
Prins David, aangezet door moed en mededoogen,
Stelt zich het aaklig lot der bange Stad voor oogen.
Zal ik, dus peinst hy, 't Ryk, 't welk ik eens moet gebiên,
Met onverschilligheid in 's vyands handen zien?
Zal ik, die reis op reis den Filistyn deed beeven,
Hem, zonder slag of stoot, een Stad zien overgeeven,
En dulden dat hy zich met roof en plondring mest'?
Of zal ik, om 't behoud van die benaauwde vest,
Behoud, dat thans slechts dient tot steun van Saüls Staaten,
Myn Michol langer aan haar' Roover overlaaten?

Wat best bestaan? 't gevaar is waarlyk weêrzyds groot.
Hier roept my Kehila, en daar myne Echtgenoot'.
Opdat de drift my niet iets onbedachts doe waagen,
Zal 't veiligst zyn vooräf den Hemel raad te vraagen.
Sints Abimelech viel, trad Abjathar, met recht,
In 't Hoogepriesters ampt, aan zynen stam gehecht.
De Prins, met hem 't gezicht van zyn gevolg ontweken,
Eischt in dees twyfling dat hy Gode om raad zal smeeken.
Straks straalt een hemelgloed op 't Priesterlyk gewaad,
En 't eêl gesteente van Aärons borstsieraad,
Waaröp de naamen der verscheiden Stammen praalen,
Word hier en ginds verlicht door 't vallen van de straalen.
Een deel der lettren toont zich flonkrend aan 't gezicht,
En stelt, veréénd, den naam van Kehila in 't licht.
De vroome Held bespeurt het Godlyk welbehaagen;
Bereid zich om 't ontzet der bange Stad te waagen;
En meld, in 't harte ontvonkt door nieuwen yvergloed,
Het opzet aan zyn Volk, doch vind hen zonder moed.
Wy hebben deezen togt, dus spreeken ze, ondernomen,
Opdat gy, naar uw' wensch, uwe Egaê weêrbekomen,
En van den wreeden dwang haars Roovers zoud ontslaan;
Geenszins om Kehila: wat roekeloos bestaan!

Kan ons gering getal des vyands heir bestryden?
Zou zulk een handvol volks de zwakke Stad bevryden?
Wy waagden ons voor u, ten troost in uw verdriet,
En dekt ge u voor de list des wreeden Dwinglands niet?
Wy vreezen reeds dat hy dees schuilplaats zal ontdekken;
Wat zal 't dan zyn zo wy naar vaste Steden trekken?
De Held, die al zyn hoop op Gods bescherming bouwt,
Zich van zyn' bystand in 't gevaar verzekerd houd,
Poogt met bescheidenheid de benden te overreden.
Men wende zich tot God in deeze onzekerheden,
Dus spreekt de vroome Prins, hy-zelf zal, door zyn' raad,
Ons leeren welk een' weg ons thans te kiezen staat.
Dit blyk van Godvrucht trekt der Helden welbehaagen:
Elk roept: Wy zullen ons naar 's Hemels wil gedraagen!
De Aartspriester Abjathar hervat de plegtigheid.
Men leest, daar 't Godlyk licht op nieuw zyn straalen spreid,
Trek op, en overwin. Fluks word in elk, op 't hooren
Van die gewenschte maar', de heldenmoed herbooren.
Nu de overwinning aan deez' togt is toegezegd,
Is elk gereed ten stryde en reikhalst naar 't gevecht.
De Prins, nu vaardig zich naar Kehila te wenden,
Deelt fluks zyn kleene magt in drie verscheiden benden;

Geleid zelf de eene, en stelt zyn oudste Broeders aan
Om de overige twee, als hoofdliên, gaê te slaan.
Zy weigren, door een deugd zo zeldzaam als verheven,
Den rang in 't leger door hunn' Broeder hen gegeeven.
Wy volgen uw banier, dus spreeken ze, op deez' togt,
En stryden aan uw zyde, aan uw belang verknocht.
Hy roemt hunne eedle trouw, die nood noch dood kan schenden,
En stelt, in hunne plaats, tot Oversten dier benden
Den dappren Sammas aan, door krygsbeleid beroemd,
En Eleazar, die held Dodo vader noemt.
Dit edelmoedig Paar had zich, voor weinig dagen,
By Jesses Spruit gevoegd, om 't all' voor hem te waagen.
De Vorstelyke Held, die siere dapperheid,
Tot nut van Kehila, veréénigt met beleid,
Beveelt zyn Volk zo stil als mooglyk op te trekken.
Hy neemt den nacht te baat, om zynen togt te dekken,
En zend naar Kehila bericht van zyn besluit.
    Het heir des vyands, door geen' tegenstand gestuit,
Vleid zich alreê de Stad, onmagtig zich te weeren,
Eerlang door overmagt te zullen overheeren;
En rooft vast wyd en zyd door 't omgelegen land,
Terwyl 't de deernis, zelfs de menschlykheid, verbant,

En tucht noch orde kent, als hadd' het niets te schroomen.
Prins David, onverwacht den vyand opgekomen,
Valt, met zyn benden, elk geschaard by haare vaan,
Op 't zorgloos leger van drie zyden tevens aan;
Dat, door zyn' stillen togt verrast en overrompeld,
Zich ylings in een' poel van rampen vind gedompeld,
En vruchtloos weêrstand bied in 't nypen van 't gevaar.
De galm der veldtrompet van Judaas Legerschaar,
En 't moedig krygsgeschrei, al juichende aangeheven,
Doen in 't verbysterd heir het stoutste hart zelfs beeven.
Elk waant, al siddrend, dat gantsch Israël zyn magt
Tot hunnen ondergang heeft in het veld gebragt.
Held Eleazar valt, aan 't hoofd van zyne benden,
Een deel der roovers aan, nog bezig met het schenden
Van 't weelig korenland; en dringt hen, voet voor voet,
Van d' ingenomen grond, en verwt dien met hun bloed.
De wakkre Sammas, die geen' mindren moed doet blyken,
Vervult het volkryk dal met eenen oogst van lyken.
Doch Jesses dappre Zoon, die all' wat hem weêrstaat
Met zynen heldenrei doet vliên of nederslaat,
Dringt in de legerplaats, daar Raphaas groote Zoonen,
Vorst Isbibenob en zyn Broeders, zich vertoonen.

De dood van Goliath, hunn' broeder, die voorheen
Door David wierd geveld, tot spyt der onbesneên,
Wekte een' onbluschbren haat op 't Erfvolk in hun zinnen.
Wanhoopend, nu de kans mislukt van te overwinnen,
Bestryden ze Israël zo roekloos als verwoed.
De dappre Capthor, die, bedekt met 's vyands bloed
En doodelyk gewond, Prins David is ontvlooden,
Stort voor hunne oogen neêr op eenen berg van dooden.
Held Bethlamachi, met zyn' Broeders lot begaan,
Valt als een jonge leeuw den dappren Veldheer aan;
En, streevende uit den drang der moede rotgezellen,
Dryft hy gezwind zyn speer om David neêr te vellen?
Die, met een woeste vaart voorby hem heen gesnord,
Het jeugdig leven van Ahazeras verkort,
De hoop van Michaas stam, den wellust van zyn magen.
De Telg van Izaï treft, met herhaalde slagen,
Zyn' sterken vyand, die, met dapperheid en list,
Hem fier te keer gaat, en de zege stout betwist;
En doet hem, in het einde, in borst en hart getroffen,
In 't zand, by 't bloedig lyk van Capthor, nederploffen.
Terwyl Prins David, van dien vyand naauw ontlast,
Terstond op 't hevigst' word door Saphas aangetast,

Schiet Isbibenob toe, de sterkste van hen allen,
Die op Abinadab alreê was aangevallen,
Maar van hem door den drang gescheiden in den stryd.
Hy zwaait zyn reuzenzwaard, en blaakt van toorn en spyt,
Nu hy zyn Broeders, hem zo waardig als het leven,
In deezen bangen nacht door Davids hand ziet sneeven.
Toeft, Heldenzielen! smaakt door Isbibenobs zwaard,
De zoetheid van de wraak vóór uw vertrek van de aard':
Dus spreekend, poogt hy hen op Jesses telg te wreeken;
Maar voelt zich, onverwacht, terwyl hy dreigt, doorsteeken
Door held Abizaï, wiens trouw den Prins bevryd,
Met sterken Saphas, nog belemmerd in den stryd.
De trotsche Filistyn stort, met een dreigend wezen,
Waarïn de grimmigheid ten toppunt is gerezen,
Al suizebollend neêr, en slaakt een' diepen zucht,
Terwyl de veege ziel hem met zyn bloed ontvlucht.
Wat jammerkreet wil dit in 't hooploos Gad verwekken!
Wie zal de bode van dit leed aan Rapha strekken?
Wie troost dien gryzen Vorst, die al zyn' roem en troost
In 't graf ziet daalen met zyn dapper Reuzenkroost?
Nu kan geen wederstand der Strydren roem bepaalen;
't Gevecht word nu een moord; noch heuvelen noch dalen

Weêrhouden 't overschot des vyands in zyn vlucht.
't Geschrei der vluchtenden, het kermen en gezucht
Der zwaargewonden, vult al de omgelegen streeken.
Het Volk van Kehila ziet 's vyands magt bezweken;
Hun zwakke Stad ontzet; en valt al juichende uit.
De paarden, tenten, al de 't saamgeraapte buit,
De kleeders, siddrende in de vlucht van 't lyf gereten,
Geweer en wapentuig, beangstigd weggesmeten,
't Valt alles, onverwacht, ten deel aan Jakobs Kroost.
De Burgery der stad, door dit geluk getroost,
Roemt Davids moed en trouw in blyde zegezangen.
Hy word met al zyn volk in Kehila ontfangen,
Met een onschatbre buit van 's vyand have en vee,
En David kiest die Stad tot zyne legersteê.
De tyding van dit heil, door al het Land gedraagen,
Doet Israël op nieuw van Davids lof gewaagen,
En word Vorst Saül-zelv' in Gibea gemeld.
De ontmenschte Koning, die naar 't bloed dorst van den Held,
Schept minder vreugd in 't heil van Kehila te hooren
Dan dat de Prins die Stad heeft ten verblyf verkooren.
Dat vry 't ondankbaar Volk myn' loozen vyand roem',
En, voor de laatstemaal, hem 's Lands Verlosser noem',

De kans staat naar myn' wensch, dus spreekt hy tot zyn Grooten;
't Valt ligter, nu hy in een vesting is beslooten
En onbedacht zichzelv' in Kehila betrouwt,
De hand aan hem te slaan dan in spelonk of woud.
Hy roept de Hoofden 't saam van Isrels Duizendtallen,
Om met een magtig heir de pasbevryde wallen
Der onbezorgde Stad te omsinglen, eer de Held
Op nieuw behendig zich onttrekke aan zyn geweld.
's Ryks Erfprins Jonathan hoort, in zyn stille wooning,
Het haatlyk opzet van den rusteloozen Koning.
Zyn eedle deugd, altoos met Davids lot begaan,
Doet hem, in deezen nood, het uiterste bestaan.
Hy zend een' dienaar af op wien hy kan betrouwen,
Om zyn' geliefden Vriend deez' nieuwen ramp te ontvouwen.
De Zoon van Izaï, ontroerd door dit bericht,
Erkent zich aan de trouw zyns Halsvriends dier verpligt;
Beklaagt zich van al 't leed, door Saüls haat geleeden,
Doch hoopt dat Kehila in zyn belangen treeden,
En, uit erkentenisse, in 't nypend ongeval,
Thans haar' Belchermer, op haar beurt, beschermen zal.
Maar, zegt hy, durve ik my op 't wufte Volk verlaaten?
My waagen aan de gunst van Saüls onderzaaten?

Men steune op hooger Magt, en roep' de Godheid aan.
De Aartspriester doe dit uur ons 's Hemels raad verstaan.
De Held, met Abjathar in zyn vertrek getreeden,
Wend zich op deeze wyz' tot God in zyn gebeden:
Men meld me, ô God myns heils! hoe thans de Zoon van Kis
Naar Kehila, met al zyn heir, in aantogt is.
Gy weet, Alweetende! wat hy heeft voorgenomen.
Zoekt hy myn leven? zal de ontmenschte herwaart komen?
Hy vest, zo ras hy dus zyn vraag heeft ingericht,
Zyn oog op 't borstsieraad, maar ziet geen straal van licht.
ô Vorst! zegt Abjathar, gy moogt gewis vertrouwen
Dat hy in aantogt is, nu wy geen' glans beschouwen.
De Prins, door dit gezicht tot in de ziel ontsteld,
Vraagt verder: Zal de Stad weêrstaan aan zyn geweld;
Of zal de Burgery, door laffe vrees gedreeven,
My snood verraên en aan den Dwingland overgeeven?
Nog blinkt geen schyn van licht op 't heilig borstsieraad:
Aartspriester Abjathar, die 's Hemels wil varstaat,
Roept zuchtende uit: 't Is tyd uit Kehila te wyken.
De ondankbre Burgery zal in haar trouw bezwyken.
De ontroerde David neemt een kort en wys besluit;
Rukt al zyn Volk byéén, en fluks de Vesten uit.

Hy kan de ondankbaarheid ter naauwer nood verkroppen.
Zyn manschap, aangegroeid tot ruim Zeshonderd Koppen,
Vlucht nevens hem naar Siph, een digte wildernis,
Waarïn hy waant dat hy voor Saül veilig is.

David.
Zesde boek.

In 't Land van Arba, 't welk door Jozua voordeezen
Aan dappren Kaleb tot een erf wierd toegewezen,
Staat Siph op 't hoog gebergte; een vesting, die, al vroeg
Door hem gesticht, haar' naam naar zynen Kleenzoon droeg:
Zy paalt aan Mamre, omringd van eeuwenduurende eiken,
Wier groene kruinen naar den hoogen hemel reiken,
In schaduw van wier loof de Hoop van Therahs stam,
De Aartsvader der Hebreên, geloovige Abraham,
Toen hy als vreemdeling in Kanaän verkeerde,
De ruime veldtent spande, en de Almagt needrig eerde.
Het Asphaltitisch Meir, dat thans den zouten grond
Bedekt waaröp voorheen het dartel Sodom stond;
Dat traaglyk zich beweegt, en in zyn zwarte baaren
Geen spartlend stroomheir duld, geen leven kan bewaaren,
En door zyn' zwaveldamp, zelfs midden in hun vlucht,
't Gevogelte, verstikt, doet tuimlen uit de lucht;
Bepaalt in 't oosten Siphs en Judaas eenzaamste oorden.
Een rei van heuvlen heft in 't westen en in 't noorden

t.o. 170

ZESDE BOEK.

Lucretia Wilhelmina van Merken, *David*

Zyn breede toppen op; en aan den zuiderkant
Vertoont zich Karmel, op de hoogte, in schoonen stand,
En ziet op Maon neêr, in 't lomrig woud verschoolen.
De Wildernis van Siph is van gebergte en holen
En zwaar geboomt' voorzien, dat, door verscheidenheid
Van blaadren en van vrucht, de zinnen lieflyk vleit.
De rotsen, hier veréénd, en ginds vanéén gescheiên,
Zien steil in diepten neêr, of, schuiner, op valeijen
Met keur van graan bezaaid, naardat de vlyt den grond
In zyn geaartheid tot haar oogmerk dienstig vond.
De Zoon van Jesse, thans uit Kehila geweken,
Zocht met zyn trouw gevolg een' toevlucht in dees streeken;
Doch zag, met hartewee, hoe loos de Burgery
Van Siph zyn' weg bespiedde in 't hart dier Woesteny.
Dit dwong hem zich niet lang op ééne plaats te onthouden.
Nu zworf hy op 't gebergt', dan in de sombre wouden;
Nu eens in holen, waar zich zon noch maan vertoont,
Dan weêr op klippen, waar de vlugge steenbok woont.
Gelyk een vluchtend hert door kreupelbosch en kuilen
Nu ginds dan herwaart rent, om 't jagtgespan te ontschuilen.
Vorst Saül had terwyl zyn Volk byéén vergaêrd,
En aan hun hoofd den togt naar Kehila aanvaard.

Hy waande in 't wrokkend hart zyn' vyand in de wallen
Dier pasbevryde Stad alrede te overvallen,
Toen hem, op 't onverwachtst, de tyding wierd gebragt
Dat hem die Prins ontvluchtte en niet had afgewacht.
Dit stuit den wreeden Vorst. Hy tracht alom te hooren
Wat oord de vluchteling ter schuilplaats heeft verkooren,
Doch vind dat stil verblyf door niemand hem ontdekt.
Door deeze onzekerheid word hy tot spyt gewekt.
Zyne ongeruste ziel, op nieuw met zorg belaaden,
Vertoont haar geemlykheid in woorden en in daaden.
Al 't Leger is begaan met 's Konings felle smart.
Hy zwerft vast om en om, met een gefolterd hart;
En keert, in 't eind', vermoeid van David na te spooren,
Naar Gibea te rug, en geeft de hoop verlooren.
De Burgery van Siph, door snood belang verblind,
Poogt midlerwyl het oord, waar David zich bevind',
Met loosheid na te gaan, om 's Konings gunst te trekken,
Door hem de schuilplaats des vervolgden Helds te ontdekken.
Zo dra zy van die wyk met grond verzekerd is
Zend zy Gezanten aan den wrevlen Zoon van Kis.
ô Vorst! dus luid hun taal, verban in 't einde uw zorgen.
Uw Vyand houd zich steeds by ons in 't Woud verborgen;

De heuvel Hachila, door al de streek bekend,
Strekt daaglyks zyn verblyf: hy houd zich daarömtrent
Totdat de nacht genaakt: dan wykt hy in de holen
Der Wildernis, en blyft tot 's morgens daar verschoolen.
Trek spoedig tot ons af, zo worde uw ramp geweerd.
Verras hem, handel hem zo als uw ziel 't begeert.
't Voegt ons, door waare zucht tot uw belang gedreven,
Dat wy dien muitling aan uw gramschap overgeeven.
    Vorst Saül, door die taal op nieuw met hoop gevleid,
Roemt der Siphieten trouwe en toegenegenheid.
De Hemel, roept hy uit, beloon' de pligtbetooning
Die gy, in dit geval, bewyst aan uwen Koning!
Spoort, waarde Vrienden! spoort zyn schuilplaats nader op.
Bespied hem daar hy dwaalt langs berg en heuveltop.
Slaat al zyn' handel gade en zyn verborgen gangen.
Hy is arglistig en gevat op zyn belangen.
Hy zelf heeft meer dan ééns zyn loosheid my beleên.
Keert spoedig weêr naar Siph; ik volge u derwaart heen,
En zal hem, onverwacht, met al myn heir bespringen;
Zo wreeke ik eens myn leed aan 't Hoofd der muitelingen!
Zy gaan, en Saül trekt, door wraakzucht aangespoord,
Met al zyn legermagt, naar 't aangewezen oord.

Inmiddels zworf de Prins, die 't Volk van Siph mistrouwde,
Omdat hy 't meer dan ééns omtrent zyn heir beschouwde,
Nu noord- dan zuidwaart heene, in Judaas Woesteny.
Thans trok hy Hachila en Karmel zelfs voorby,
Naar Parans somber woud, niet ver van Maons wallen.
Dit liefelyk verblyf geviel hem boven allen,
Daar 't, aan het hangen van het breed gebergt' geplant,
Een vrolyk uitzicht heeft op 't omgelegen land.
Hier leidde Nabals volk, niet zonder zorg en kommer,
Het vee, hen aanbetrouwd, gestadig onder 't lommer
In vette weiden, daar 't in groei en kracht vermeêrt,
Terwyl 't het jeugdig kruid van malsche struiken scheert,
Al rustende herkaauwt, of, in die ruime streeken,
Zyn' heeten dorst verslaat aan 't koele nat der beeken.
Hun strenge meester, die, by 't roemen op zyn magt,
Ook roemde een telg te zyn uit Kalebs braaf geslacht,
Bouwde op het hoog gebergt' van Karmel zich een wooning,
En zag verwaand van daar de vleijende vertooning
Des rykdoms hem vergund; hoe menig duizendtal
Gezond en vruchtbaar vee zich, langs gebergte en dal,
Door Maons wildernis en Parans woud verspreidden.
Hy smaakte, schoon hem rust en weelde en voorspoed vleiden,

Geen weezenlyk geluk in 't midden van zyn' schat,
Dewyl 't bekrompen hart geen waare deugd bezat;
Dewyl zyn laage ziel het zoet vermaak niet kende
Van een' rampzalig mensch te redden uit de elende;
Dewyl hy, in al 't heil 't welk hem was toegevoegd,
Zich altoos wrevlig toonde en altoos onvemoegd.
De Zoon van Jesse, die, door eedler geest gedreven,
Van zyn grootmoedigheid aan elk wenscht blyk te geeven,
Zorgt dat zyn leger, schoon 't met moeite hier bestaat,
Geen hand aan 't eigendom des trotschen Nabals slaat.
Hy neemt des rykaarts vee en volk in zyne hoede,
Bevryd het, meer dan ééns, van de ongestuime woede
Van 't roofziek woudgedierte, en legert, nacht aan nacht,
Zich vriendlyk nevens hen, als hun getrouwste wacht.
De herders, die gerust op Davids voorzorg slaapen,
Verzellen zo vernoegd zyn krygsvolk als hun schaapen;
En slyten aan hun zyde, in 't zwaarbeschaduwd woud,
Den dag, den langen dag, met onderlingen kout.
De vriendschap, die zich liefst op 't nedrig veld laat vinden,
Maakt zelfs van Davids volk en Nabals knaapen vrinden.
Dan, och! de blyde rust van dit gelukkig oord
Word, op het onverwachtst, door Saüls togt gestoord,

Daar hy op Hachila doldriftig aan komt trekken.
De Herders, die het heir des Konings 't eerst ontdekken,
Ontzetten zich op 't zien dier talryke oorlogsmagt.
De tyding, van alom aan Davids Volk gebragt
En ylings voortgesneld, komt hem welhaast ter ooren.
Fluks zend hy Ithaï, om meer berichts te hooren.
Dees keert te rug, en meld dat Saül met zyn heir
Vast aantrekt tusschen Siph en tusschen Sodoms Meir;
Dat zich zyn benden reeds door 't naaste woud verspreiden.
't Gebergte-alléén, zegt hy, houd hem van ons gescheiden.
Hy waar' reeds hier zo hem de nacht niet hadd' vertraagd.
Zo ras het zonnelicht aan 's hemels kimmen daagt
Zal u de zekerheid van myne ontdekking blyken.
't Waar' veiligst, naar my dunkt, hem voor dien tyd te ontwyken.
De Prins, door dit bericht met zorgen overlaên,
Tracht, langs een heimlyk pad, den Dwingeland te ontgaan;
Doch vruchteloos; hy vind geen middel hem te ontkomen.
De hoogten zyn bezet, al de engten ingenomen.
Van alle zyden dreigt een jammerlyke dood.
Hy blyft nochtans bedaard in deezen hoogen nood;
Spreekt dus zyn Vrienden aan: ô Onvertsaagde Helden!
Laat myn getrouwe raad, in 't uiterst', by u gelden.

Gy ziet dat Saül ons in Judaas wildernis
Alöm omsingeld heeft, dat hier geen uitkomst is,
Ten zy Gods magt ons die door wondren doe erlangen.
Elk houd' zich vaardig om den Koning wel te ontfangen,
Zo hy den aanval waag'; maar wacht dat tydstip af.
Vermyd een' burgerstryd, uit vrees voor 's Hemels straf.
Men houd', gy weet myn' last, alleen zich aan 't verweeren.
Verschoont den Vorst, gezalfd op 't hoog bevel des Heeren.
De God die Jakob hoedde, ô Trouwe Heldenschaar!
Blyve elk van u, blyv' my, een toevlucht in 't gevaar!
Laat ons, die wenschen in zyn gunstbewys te deelen,
Laat ons ons hagchlyk lot hem in dit uur beveelen.
Hy spreekt, en knielt in 't stof; en al zyn strydbre Stoet
Valt, op zyn voorbeeld, mede eerbiedig God te voet.
    ô God! dus smeekt de Prins, wien ik myn' God durf noemen!
Laat me in den dageraad uw trouw, uw goedheid, roemen!
Myn afgetreurde ziel dorst naar uw' onderstand,
ô Heilbron! in een dor, een woest en kwynend land;
Zy blyft, in allen ramp, op uw genaê betrouwen,
Sints ze in uw heiligdom uw glori mogt aanschouwen:
'k Heb daar uw heerlykheid en sterkte klaar bespeurd;
Uw gunst my meerder waard dan 't levenslicht gekeurd.

Gedenk, myn God! gedenk aan alle uw gunstbewyzen!
Gy hebt my toegezegd dat ik uw' naam zou pryzen;
Dat ik een' dag zou zien, een' blyden zonneschyn,
Waarïn myn ziel met uw genaê verzadigd zyn,
En u haar' lofgezang al juichende op zou draagen.
Myn ziel houd zich aan u in myn benaauwde dagen,
Zy wykt van u niet af, in 't holste van den nacht,
Van u, van wien-alléén ik al myn' bystand wacht.
Gy waart myn hulp in al myn lotverwisselingen.
'k Zal in de schaduw van uw vleuglen vrolyk zingen.
'k Gevoel my door uw hand gesterkt en onderschraagd.
Maar zy, wier wreede wrok my eindeloos belaagt,
Zy zullen, onverwacht, hun dagen zien verkorten,
En, door uw straf vervolgd, verschrikt ten grave storten,
Of strekken 't roofziek wild tot een' gereeden buit.
Doch ik, door u gezalfd, zal eens met maatgeluid
Uw' naam verhoogen; by uw heilbelosten zweeren;
En, daar 't bedrog bezwykt, uw trouw zien triomfeeren.
Dus riep de vroome Prins God aan, met hart en stem.
Hy ryst, en 't leger ryst, gemoedigd, nevens hem.
De dageraad verlichtte alreê de heuveltoppen,
En kuste van het kruid de lieflyke ochtenddroppen,

Toen Saüls talryk heir op 't hoog gebergt' verscheen.
De alömbezette Held hield al zyn magt byéén,
Digt by een engte, in hoop van daar door heen te dringen
Zo Saüls magt te sterk zyn benden mogt bespringen.
Deeze engte liep weêrzyds langs steile rotsen heen
Naar Karmels breeden voet, alwaar ze allengs verdween.
Terwyl de Prins met vlyt blyft op den Koning letten,
Bespeurt hy, uit den klank der schelle krygstrompetten,
Dat Saül in zyn heir den aftogt blaazen doet;
Waaröp zich 't leger wend, en wykt met snellen spoed.
Eerlang krygt David, die geen reden weet te vinden
Van's Vorsten vreemd gedrag, bericht door zyne Vrinden,
Hoe 't Filistynsche heir op nieuw te saamen trok,
En heviger dan ooit zyn' langgevoeden wrok,
Niet dan door fellen roof of wreeden moord te koelen,
Aan 't onbeschermde Volk op 't schriklykst doet gevoelen;
Dat Saül, wien 't gevaar van 't Erfland wierd gemeld,
Voor ditmaal, om 's Lands heil, zyn wraak heeft uitgesteld;
En, door den nood des Volks gewekt tot medelyden,
Het heir der onbesneên kloekmoedig gaat bestryden.
    God-zelf, dus spreekt de Prins, God-zelf verdadigt my,
En stelt, dit uur, een perk aan 's Konings razerny.

Hy toont dat hy zyn Volk, in 't bamen der gevaaren,
Zelfs tegen alle hoop, in veiligheid kan spaaren.
De Held, in 't hart verheugd, vertrekt van Parans grond,
Daar hy geen' doortogt zag, geen hoop tot redding vond,
En spoed zich noordwaart aan, daar Engedi de stroomen
Des weeligen Jordaans hoort ruischen langs zyn zoomen,
Terwyl, in 't zuiden van dien oord, de Kedron vloeit,
Eer zy met traagen gang naar Sodoms grafkuil spoeit.
Hier praalt de amandelboom, met groenend ooft belaaden.
Hier spreid de wynrank zich langs kronkelende paden,
In 't ryzen van 't gebergte, en brengt, ter goeder uur
Gekoesterd en gestoofd door 't vriendlyk zonnevuur,
Den purpren druistros voort, wiens glanssen de oogen streelen,
Daar hy in 't schomlend loof, waarmeê de windjes speelen,
Zich half verschoolen houd, of bloozend zich vertoont,
Totdat zyn lieflyk sap des planters hoop beloont,
Den moeden geest verkwikt, de blydschap doet ontvonken,
Daar 't, uit de kuip geschept, op 't oogstmaal word gedronken.
De olyf, granaat en vyg siert hier den vruchtbren grond.
De teedre balsemboom slaakt, door een nutte wond,
Een malsch en heelend vocht uit de ingekorven klooven.
De dalen zyn bedekt met kudden, hutten, hoven.

't Gewelvenryk gebergt' vergunt, in oorlogsnood,
Den bangen veldeling een schuilplaats in zyn' schoot;
Terwyl de herders 't vee, aan hunne zorg bevolen,
In 't ruwste jaarsaizoen verbergen in zyn holen.
Een ry van rotsen boord, in eenen steilen stand,
In 't oost' van Engedi, het Asphaltitisch strand.
Ten westen praalt een reeks van Vlekken en van Steden.
In dit gelukkig oord, zo vol bekoorlykheden,
Viert Jesses vroome Zoon een plegtig offerfeest.
Hy heiligt al zyn Volk, en pryst, met blyden geest,
Terwyl 't geslagte vee verteerd word op de altaaren,
Gods nooitvolprezen naam op zyn gewyde snaaren;
En acht zich thans bevryd van Saüls woest geweld.
Dan, och! zyn wykplaats word welhaast den Vorst gemeld,
Zo dra hy weêrkeert van den vyand na te jaagen,
Dien hy, tot Isrels heil, heeft uit het veld geslagen.
De wrevle Zoon van Kis, die zich geen rust vergunt,
Die 't onverzettelyk op David heeft gemunt,
Kiest, uit de stoutsten van zyn heir, drie Duizendtallen,
Om met die magt de Telg van Jesse te overvallen,
En snelt naar Engedi, aan 't hoofd van deeze schaar'.
Prins David krygt eerlang bericht van zyn gevaar,

En streeft de steilten op der onbetreeden bergen,
Wier yslykhooge top den hemel schynt te tergen,
Getroost den Koning, van die steilten, 't hoofd te biên,
Zo 't hem niet mooglyk is zyn legermagt te ontvliên.
Dees rotsen, wier gezicht den stoutsten zou vertsaagen,
Vertoonen zich, nu de angst het uiterst vergt te waagen,
Aan David en zyn Volk zo hoog niet als welëer.
Zy klauwtren hygend op, en daalen glyênd neêr
Van rots op rots, van steilte op steilte, tot ze, in 't ende,
Langs wegen, werwaart nooit een mensch zyn schreeden wendde,
Den top van 't hoogst gebergt' bereiken door hunn' moed.
De zon verspreidde, sints zich Saül aan den voet
Des bergs gelegerd had, de derdemaal haar glanssen
Uit de oosterkimmen aan des hemels breede transsen,
En tweewerf had de nacht de byna volle maan
Met al het starrenheir verheugd ten rei zien gaan,
Wanneer de Vorst besloot het hoog gebergt' te omringen,
En David, door gebrek, tot de overgaaf te dwingen.
Zyn talryke overmagt maakt hem dien toeleg ligt.
De Prins, van dit ontwerp in 't heimelyk bericht,
Poogt 's Konings opzet door beleid te doen mislukken,
En zyn getrouwe schaare aan 't naadrend leed te ontrukken.

Myn Helden! roept hy uit, wie zich te bergen tracht',
Moet, als de volle maan, in deez' aanstaanden nacht,
Ons tot een' fakkel strekt en toelicht met haar straalen,
Van dit gebergt' met my in stilte nederdaalen
Naar gindsche diepte, waar natuur aan een spelonk,
Van ouds my nog bekend, een' engen ingang schonk.
Elk houd' met my zich in die bergspelonk verschoolen,
Tot Saül, afgemat van rustloos om te doolen,
In 't einde, zoekens moê, zyn legermagt ontslaa,
En zich te rug begeev' naar 't vorstlyk Gibeä.
Dan kan men verder zien wat best zy ondernomen.
    Men yvert, op dien last, om Saüls magt te ontkomen,
En slaat, in 't holst des nachts, des Veldheers voetspoor in.
De steile schuinte valt reeds moeilyk in 't begin.
Men daalt van de eene rots op de andre, die nog rechter
Zich naar beneden strekt; elks moed bezwykt; en echter
Vind elk zich door 't gevaar tot nieuwe vlyt genoopt.
Dees, die, door vrees vermand, geen' goeden uitslag hoopt,
En 't scheemerend gezicht bezwaarlyk durft betrouwen,
Daalt, achterwaart gekeerd, om d' afgrond niet te aanschouwen.
Een ander slaat aan struik of tronk of steen de hand.
Dien word zyn vaart te sterk, door 't glyden van het zand,

En houd ter naauwernood zich op in 't nedersnellen.
Een braave zoon, die trouw zyn' vader blyft verzellen,
Reeds afgefolterd door zo moeijelyk een' togt,
Neemt, tot een blyk hoe naauw de harten zyn verknocht
Van ouderminnend kroost en kinderminnende ouders,
Den halfbezweken man kloekmoedig ap zyn schouders;
Zet, op de beste wys, zyn voet op 't bergpad vast,
En daalt gelukkig af met zyn' geliefden last.
Een ander, schier omlaag, verdubbeld zyne schreeden,
Als waar' 't gevaar voorby, doch tuimelt naar beneden,
Maar raakt, gelukkig, met een ligte kneuzing vry.
Die staan met koorde en zeel elkaêr trouwhartig by;
Dees waagt een' stouten sprong met halfgeslooten oogen.
Elk toont wat nood vermag, en red zich naar vermogen.
Met zulk een groot gevaar word deeze bange nacht
Door David en zyn Volk al worstlend doorgebragt,
Totdat de morgenstond hun blydschap doet herleeven,
En ze allen, onverminkt, in 't ruime berghol streeven;
Waar aller dankbaarheid zich onderling veréént,
En Gods genade roemt voor de uitkomst hen verleend.
    Zo ras de dageraad de nevels doet verdunnen,
Wend Saül, niet gewoon zyn' vyand rust te gunnen,

Zich naar 't gebergte, dat de Prins dien nacht verliet.
Wat zie ik, roept hy uit, de balling is 'er niet!
Men trekk' de bergen om, vervolg' hem zonder draalen,
En poog' hem, in zyn vlucht, op 't spoedigst te achterhaalen.
'k Zal ras ontdekken waar die snoode schuilplaats zoekt.
Zo hy in Isrel blyft word hy eerlang verkloekt.
Al had hy onder de aard' zich een verblyf verkooren,
Ik zal, het gaa zo 't will', hem weeten op te spooren.
Hy spreekt, en stuift vooruit; en 't heir trekt, op zyn schreên,
Om d' uitgebreiden voet van 't hoog gebergte heen,
Totdat ze aan de andre zy' der steile rotsen komen.
De Prins had hier een hol tot zyn verblyf genomen,
En plaatste, uit voorzorg, reeds by 't wyken van den nacht,
Niet ver van d' ingang, in de bergspelonk een Wacht,
Om naauw te letten op des Konings Legerschaaren,
Die thans reeds om en om dien stillen schuilhoek waaren.
Dees Bergwacht ziet den Vorst in dat gevaarlyk uur,
Genoodzaakt door den eisch der dringende natuur,
Alleen en onverzeld, in 't ruime berghol treeden.
De purpren mantel zwiert onächtzaam om zyn leden.
Zyn lengte, hooger dan des volks gewoone maat,
Ontdekt hem ruim zo klaar als 't Vorstelyk gewaad.

De Wacht streeft achterwaart, om David en zyn' Helden
Deeze onvoorziene komst van Isrels Vorst te melden.
Fluks schoolt de gantsche bende om haaren Veldheer heen:
Men fluistert hem in 't oor: Wreek 't leed door ons geleên;
God heeft uw' Vyand thans in uwe magt gegeeven;
Beveilig u, en ons, ten koste van zyn leven.
De vroome Spruit van Jesse, ontzet op deeze maar',
Bespeurt met smart de drift van zyne Heldenschaar',
En vreest dat die, in 't eind', hen mogt doen overhellen
Om, ondanks al zyn zorg, den Zoon van Kis te vellen.
Hy weert hen achterwaart, en streeft, met stillen spoed,
Naar Saül toe, die thans geen ongeval vermoed;
Veel min dat David, naar wiens val zyn dristen trachten,
In dit gevaarlyk uur, hem onverhoeds kan slagten.
De Prins, die hem allengs voorzichtig nader treed,
Snyd zachtelyk een slip van 't Vorstlyk opperkleed.
Zyn eerbied voor een' Vorst, verhoogd door 't Alvermogen,
Maakt deeze vryheid schier misdaadig in zyne oogen.
Hy keert terstond te rug, terwyl de Vorst vertrekt;,
En, ziende dat zyn daad zyn Volk tot gramschap wekt,
Spreekt hy op deeze wys tot de onbezonnen Benden:
Waant gy dat ik myn hand aan Gods Gezalfden schenden,

Dat ik, door helsche woede en wraaklust aangespoord,
My zou bezoedlen met een' wreeden Koningsmoord?
'k Erken hem als myn' Vorst, door God ten troon verheven.
't Voegt elk van u, als my, hem blyk van trouw te geeven.
Nog blyft het Volk misnoegd, nog houd het morren aan.
Schoon Saül, zegt men, 't zwaard van David is ontgaan,
Hy zal, dit oogenblik, het onze niet ontkomen.
De Prins weêrhoud hun drift, die hem met recht doet schroomen,
Heeft God my over u niet met gezag bedeeld?
Ben ik uw Veldheer niet? gehoorzaamt: ik beveel 't.
Dus doet hy, schoon zyn ziel ontroerd is door de blyken
Van hunne oprechte trouw, in 't eind' de gramschap wyken
Door zyn grootmoedigheid, en stilt den gantschen Stoet.
Hy treed, daar alles zwygt, verwonnen door zyn' moed,
Het berghol uit, verheft zyn stem, en roept: Myn Koning!
Terwyl hy nederknielt, ten blyk van eerbetooning.
De Vorst ziet, schichtig, om, getroffen door dees stem;
Een stem hem zo bekend, en vest het oog op hem,
Die dus vervolgt: Kunt gy den laster nog gelooven
Die my beticht dat ik u 't levenslicht wil rooven?
Vertrouw uw oog; gy hebt dit oogenblik gezien,
Geduchte Vorst! of ik dees lastering verdien.

Ik zag u weereloos in myne hand gegeeven;
Men wilde dat ik u zoude in dien staat doen sneeven;
Doch gy, van God gezalfd, zyt door myn trouw verschoond.
'k Erkende u voor myn' Vorst; 'k heb 't u op nieuw betoond.
Ken 't overtuigend blyk van myn getrouwheid nader;
Beschouw uw opperkleed: vest, vest uw oog, myn Vader!
Op deeze slip, door my van uw gewaad gesneên.
Stak ik myn hand toen uit om u te deeren? neen.
Tuig zelf of ik myn' pligt in 't minste heb geschonden;
Of ge onrecht of bedrog in David hebt gevonden,
In David, die u eert en dien uw toorn belaagt.
God, die myn hart doorgrond, aan wien myn trouw behaagt,
Zal tusschen u en my zichzelv' als rechter stellen,
My redden van uw hand, die my tracht neêr te vellen;
En, och! waarom vervolgt de Vorst van Isrel my,
My, van gezag ontbloot, ontbloot van heerschappy;
Die hulploos omzwerf, en naar steun zoek noch vermogen;
Die slechts een voorwerp ben van smarte en mededoogen?
De Rechter van 't heeläl, die elks geschil beslist,
Zal eens myn wreeker zyn, en rechter in myn' twist;
Doch nimmer, wat uw haat op my hebbe ondernomen,
Hebt gy 't geringste leed van Davids wraak te schroomen.

De Koning, sterk ontroerd door 't blyk van 's Prinssen deugd,
Een deugd die in 't behoud eens vyands zich verheugt
Wiens val hem zekerlyk een' weg ten troon zou baanen,
Barst uit, voor 't oog des Volks, in eenen vloed van traanen.
Zyt gy 't, myn David! is die taal uw taal, myn Zoon!
Vergeld uw groot gemoed myn' haat met zulk een loon?
Kunt gy, terwyl myn hand u neder poogt te vellen,
My spaaren, en uw' roem in myn bescherming stellen?
Behoed en red ge my, die u ten offer schik?
Doorluchtig Held! gy zyt rechtvaardiger dan ik.
Gy hebt myn' afkeer met goedwilligheid vergolden.
Gy hebt my ongevergd myn misdryf kwyt gescholden,
My de eedle trouw doen zien die uw gemoed bewoont;
En, daar ge u wreeken kost, myn leven grootsch verschoond.
Is 't mooglyk, kan de deugd een' mensch zo hoog verheffen
Dat hy zyn weêrparty, wanneer hy die kan treffen,
Beschermt, en veilig hem op effen paden leid?
De God van Isrel loone uwe edelmoedigheid!
Uw deugd verwint myn' haat: wat zou ze niet verwinnen?
Zy doet door de Almagt en haar Erfvolk u beminnen;
En zal uw' schedel eens doen praalen met de kroon.
Ja, gy zult heerschen, gy zult Koning zyn, myn Zoon!

Gy zult, bestendiger dan ik, het Ryk regeeren.
Zweer, bidde ik, zweer dan, by den hoogen Naam des Heeren,
Dat ge, altoos groot, altoos weldaadig, myn Geslacht
Niet onderdrukken zult door uw gezag of magt;
Dat ge uw goedgunstig zult betoonen aan myn Telgen,
En uit myn' Vaders Huis myn' naam niet zult verdelgen;
Opdat ik u voortaan gelyk myn' Vriend aanschouw',
U als myn' Zoon omörm', gerust op uwe trouw.
  Zo ik, hervat de Prins, my ooit, door 't Alvermogen,
In deeze Heerschappy ten zetel zie verhoogen,
Myn Vader! zweere ik u, dat nimmer ongeval
Uw Koningklyk Geslacht door David treffen zal.
Ik zal uw dierbaar Kroost myn trouw, als u, doen blyken.
Nooit zal myn eerbied en goedwilligheid bezwyken.
De God van Isrel kent myn ongeveinsd gemoed.
Hy kent de liefde en trouw die 't voor uw Stamhuis voed;
En, erft het uwen troon, door 't Godlyk welbehaagen,
Ik zal het met vermaak altoos de kroon zien draagen.
  Op deeze taal, die al des Vorsten wrok verbant,
Streeft hy naar David toe, omhelst hem, vat zyn hand,
En zweert hem, voor het oog der wederzydsche benden,
Dat nimmer de achterdocht hun vriendschap weêr zal schenden.

De vreugdegalm des Volks verbreid langs 't ruime veld
't Geluk van dit verbond, 't welk zo veel heils voorspelt.
De wyze Prins ontwykt, na dit gesprek, de bergen.
Hy kent den Vorst, en wil niets verder van hem vergen,
Ontneemende aan zyn' aart tot argwaan alle stof,
Als hield hy zich te dicht by 't Vorstelyke Hof.
Hy keert naar 't lomrig woud van Paran, en de Koning
Naar Gibea, voldaan door Davids trouwbetooning.
De Vorst, nu David in zyn gunst zich vind hersteld,
Verlangt naar Jonathan, den halsvriend van dien Held,
En doet hem in het Hof ter offermaaltyd nooden.
Prins Jonathan vertrekt met Saüls blyde booden.
Hy wist reeds hoe zyn Vriend zyn' Vader had Verschoond,
En dat de Vorst dees trouw met dankbre vriendschap loont.
De Prins treed naauwlyks in het Hof voor 's Konings oogen,
Of Saül roept hem toe, door blydschap opgetoogen:
Vergeet, myn Zoon! vergeet uw lang geleên verdriet.
In kende 't vroom gemoed van uwen Halsvriend niet.
Zyn trouw deed my, in 't eind', myn hart aan hem verbinden.
Ik ben gelukkig in myn Kroost en in myn Vrinden.
Uw David is uw liefde en achting dubbel waard,
Hy heeft, ô Jonathan! hy heeft my 't lyf gespaard.

Nooit bleek zyn vroomheid, zyn grootmoedigheid, my nader.
Gy zyt aan hem 't behoud verschuldigd van uw' Vader.
's Ryks Erfprins staat verbaasd, en hoort den Vorst met vreugd
Den roem verbreiden van zyn' Halsvriends trouw en deugd.
De Godheid, spreekt hy, zy oneindige eer gegeeven!
Myn David toont zyn' aart door 't spaaren van uw leven,
'k Erken dat my die Held ten hoogsten dierbaar is,
Zelfs meer dan ooit voorheen, nu uw behoudenis
Uit zyn verheven deugd en Godvrucht wierd gebooren.
Niets moete uw gunst voor hem, niets uw genoegen stooren!
Myn waarde Vader! welk een blydschap voor uw' Zoon!
Hy ziet in Jesses Telg een zuil van uwen troon,
Een' vriend van zynen Vorst, een' redder van zyn' Vader!
Neen, neen, uw Jonathan beminde geen' verraader.
Denk nimmer dat myn ziel haar' pligt verzaaken kan.
Beschouw in Davids trouw de trouw van Jonathan.
Ik ken myn' Boezemvriend; hy zal u nooit belaagen.
Gy zult ons beiden, Vorst! ons leven bly zien waagen
Voor uw behoudenis, voor de eer van uwe kroon.
Kent gy zyn' braaven aart, ken dien ook van uw' Zoon.
God lof! 'k erlang uw gunst, voor my zo groot als teder.
'k Verkryg, met mynen Vriend, myn' waarden Vader weder.

De Vorst, die op dees taal den Prins in de armen drukt,
Barst uit, door tederheid en zuivre vreugd verrukt:
ô Jonathan! ô Zoon! ô blydschap van myn leven!
Nooit zal het liefdryk hart uws Vaders u begeeven.
Ik ken uw zuivre ziel en nooitvolroemde deugd.
Gy zyt myn hoop, myn troost, myn toeverlaat en vreugd.
Hy spreekt, en doet den Prins met zich ten feestdisch treeden,
En 't juichend Hofgezin deelt in de vrolykheden.
De rust was naauw hersteld in Saüls vorstlyk Hof,
Wanneer de maar' het hart van Isrels Braafsten trof,
Dat Godstolk Samuël, geroepen uit dit leven,
Zyn vroome ziel had aan haar' Schepper weêrgegeeven.
Al de Adel maakt zich op en trekt naar Rama heen,
Door 't schreijend Volk gevolgd met moedelooze schreên.
Elk wil, ten blyk van trouw en dankbaarheid, de pligten
Der uitvaart aan het lyk van Gods Profeet verrichten.
Gantsch Israël bewyst, door zyne erkentenis,
Hoe zeer het Vaderland in hem gehouden is,
In hem, die 't in gevaar kloekmoedig onderstutte,
En tegen 't woest geweld van 't heidendom beschutte;
Die, onbaatzuchtig, 't Volk als Rechter heeft bestierd,
En wiens getrouwe zorg met smaad vergolden wierd

Toen Israël de liefde in bittren haat verkeerde,
Hem van 't Gezag beroofde, en eenen Vorst begeerde;
Een smaad, die naderhand met reden wierd beschreid,
Schoon hy vergeeven wierd door 's Helds grootmoedigheid.
Dus vind elk ruime stof tot jammeren en klaagen.
Ach! zucht men, ach! by wien zal Isrel raad gaan vraagen?
Hy was 't orakel, waar ons lot door wierd bepaald.
Zyn geest wierd door den Geest van Jakobs God bestraald.
Hy hield ons hart niet op door wreede twyselingen;
Zyn schrander oordeel kon in 't hart der zaaken dringen.
Hy riep, als Vorst of Volk zich struiklend had misgaan,
Voor hen, op hun berouw, de Godheid needrig aan:
God liet zich, meer dan eens, op zyn gebed, beweegen,
En schonk aan Israël den afgesmeekten zegen.
Door zulke klagten word het hart des Volks beroerd.
En de ongeveinsde rouw ten hoogsten top gevoerd.
Het gantsche Land weêrgalmt van droeve lykmisbaaren.
Men doet in Ramaas vest zyn overschot bewaaren;
Terwyl zyn vroome ziel, ontslagen van verdriet,
Den blyden voorsmaak van een eindloos heil geniet.
De rouwmaar' spoed vast voort naar Judaas sombre wouden,
Daar David en zyn Volk zich thans, vernoegd, onthouden,

En valt dien Prins gelyk een donderslag op 't hart.
Tuig, lomrig Paran! tuig zyne ongeveinsde smart:
Gy, die zyn traanen zaagt, gelyk een bergstroom, vloeijen,
En d' opgekropten rouw zyn wyze lippen boeijen,
Tuig, hoe hy in geween de wentlende uuren sleet,
Zyn hartewee vertoonde in 't opgereten kleed,
Terwyl nog feller smart zyn droeve ziel verscheurde,
Die om haar' wyzen Vriend, haar' trouwen Raadsman, treurde.
Tuig tevens hoe het Volk, op 's Veldheers droevig spoor,
Gods Tolk beweende, wien al 't Land te vroeg verloor.
    Gantsch anders was het thans met Isrels Vorst gelegen.
Hy, reeds voor langen tyd den Gryzaart ongenegen,
Ontroerde naauwlyks toen de dood hem wierd gemeld
Van hem die 's Hemels straf hem dikwerf had voorspeld;
Wiens afkeer hy voorlang had op zyn' hals gelaaden,
En die hem tegenstond in al zyne euveldaaden.
Hy veinst nochtans, als wierd 's Mans dood door hem beschreid,
En zend zyn' Hofstoet heen om, uit welvoeglykheid,
Het lyk des Richters, reeds met kostbre speceryen
Gebalsemd, voor altoos der grafspelonk te wyên.
    De onëedle Doëg komt te Rama met die Schaar',
Doch word 'er, onverwacht, het vreemd gerucht gewaar

Dat God aan Jesses Huis den zetel heeft beschooren,
En David tot den troon van Israël verkooren;
Dat hy te Bethlehem voorlang, door Samuël,
Daartoe reeds wierd gezalfd, op Gods volstrekt bevel.
Hy hoort het schreijend Volk het ongeluk beklaagen
Dat Gods Profeet dien Held de kroon niet heeft zien draagen;
Dat hy te vroeg het Land ontviel, tot aller smart.
Die taal verspreid op nieuw vergif in Doëgs hart.
Hy snelt naar Gibea, en meld ze aan zynen Koning.
Dat vry uw vyand zich beroeme op trouwbetooning,
ô Vorst! die veinsäart deed zich zalven, door de hand
Van loozen Samuël, tot Heerscher van het Land.
Hy zoekt zyn snood belang arglistig vast te stellen,
Om dan, wanneer 't hem lust', u zonder zorg te vellen.
Dus spreekt de stookebrand, en mengt in zyn verhaal,
Tot hoon van Jesses Telg, de snoodste lastertaal;
Vloekt zelfs op Gods Profeet, nu reeds in 't ryk der schimmem.
Zo durft een bloode hond een' dooden leeuw begrimmen.
Die snoode reden, door geen tegenspraak gestuit,
Wischt Davids deugd en trouw in 's Vorsten denkbeeld uit.
Hy word door de oude wrok in nieuwe woede ontstooken.
Hy beeft; het bruischend bloed slaat met geweld aan 't kooken:

Al de aadren zwellen door de drift die hem verhit.
Ten laatsten barst hy uit: Is dit myns vyands wit!
Nu kan ik klaar 't bedrog van zyn gedrag doorgronden.
Om 't Ryk te scheuren wierd de mantel eerst geschonden.
Die snoode schending brengt zyn toeleg aan den dag.
Hy roofde stout een deel van 't Opperste Gezag.
Ik zal, ik zweer het u, den balling wel beletten
Zyn' voet ooit op den troon van Israël te zetten.
Zyn vonnis ligt geveld, op dees gevloekte maar'.
Dat hy zich vry verschuil' met zyn doemwaarde schaar',
Hy zal voortaan my door zyn loosheid niet verblinden.
'k Zal, eer hy zulks vermoed', hem in zyn' schuilhoek vinden.
Gaa, zeg aan Abner, dat terstond myn legermagt
Byéén verzameld worde, en in het veld gebragt.
Men poog' den muitling en zyn vloekrot te achterhaalen,
En doe hen allen met hun bloed deez' hoon betaalen.
    Terwyl de ontzinde Vorst dus woedend tiert en raast
Genaakt Prins Jonathan, door 't woest rumoer verbaasd.
De Koning ziet hem naauw al zuchtend nader treeden
Of vaart doldriftig voort in zyne oploopendheden.
Zie, zie nu, roept hy, hoe ons David heeft misleid.
Hy wierd tot Vorst gezalfd: nu blykt zyn trouwloosheid.

Bewys ons thans dat ge in uw' pligt niet zyt bezweken.
Trek nevens my te veld, om dit verraad te wreeken.
Geef, geef my blyk dat gy verraaders niet bemint.
Wreek myne smaad en de uwe op uwen valschen Vrind!
De Prins besluit de drift des Konings in te volgen,
Wien hy dit oogenblik te uitspoorig vind verbolgen
Dan dat hy hem met vrucht zou kunnen tegengaan.
Hy zwygt, tot aller nut, en neemt zyn' voorslag aan,
Om dus, waar' 't mooglyk, hem te stuiten in zyn woeden,
En 't waardig leven van zyn' dierbren Vriend te hoeden.
De Veldheer Abner volgt het Vorstelyk bevel;
Trekt al de legermagt byéén van Israël;
En Saül streeft hen vóór naar Judaas wildernissen,
In waan dat hem dees reis zyn aanslag niet zal missen.

t.o. 199

ZEVENDE BOEK.

David.
Zevende boek.

De Zoon van Jesse en 't Volk, dat zich by hem onthoud
Vermoeden geen gevaar in Parans lomrig woud;
De krygsliên denken thans aan veldgeschrei noch wapen,
Maar slyten, als welëer, by Nabals herdersknaapen,
Hunne oude vrienden, op het lagchend veldtapyt,
In onderling gesprek, den kommerloozen tyd.
Zy melden, zonder erg, den trouwen veldelingen
Dat Saül op 't gebergt' hen listig dacht te omringen;
Met hoe veel arbeids zy zyn woede zyn ontgaan;
En hoe hun Prins, toen hy den Koning kon verslaan,
Hem edelmoedig spaarde, en zelfs, schoon zwaar beledigd
Door meer dan éénen hoon, zich met hem heeft bevredigd.
Ze ontveinzen, in 't gesprek, voor Nabals herdren niet
Dat David is gezalfd tot Isrels Ryksgebied;
En mogelyk eerlang, op Saüls troon verheven,
Aan 's Hemels wet verknocht, aan 't Volk de wet zal geeven.
Dees blyde ontdekking wekt een weezenlyke vreugd
In 't gul en gunstig hart der herderlyke jeugd.

Elk roemt den Prins op 't hoogft'; men zingt den Held ter eere,
En wenscht dat God hem spaare, en hy in vreê regeere.
  Terwyl het herdersvolk zich in dit heil vermaakt,
En Davids strydbre Schaar' de blyde kalmte smaakt
Der ongestoorde rust, blyft zyn gemoed vol zorgen.
Hy zal regeeren; maar wanneer? dit 's hem verborgen.
De Held ziet meer dan eens zyn Volk met deernis aan:
't Kan zonder toevoer in dit oord niet lang bestaan.
De meeste voorraad is op 't hoog gebergt' gebleven,
Toen elk zyn zorg bepaalde aan 't redden van zyn leven.
Hy, die het naadrend leed maar al te wel voorziet,
En zyne benden tracht te hoên voor dit verdriet,
Poogt, om het naar gebrek, dat hem begrimt, te stuiten,
Met zynen Nagebuur een hulpverbond te sluiten;
En, tot bevordering van die verbindtenis,
Te weeten of zyn hart voor vriendschap vatbaar is.
  Het Kroost van Abram, dat zich hield aan 't herdersleven,
Was, jaar op jaar, gewoon een plegtig feest te geeven,
Na 't scheeren van het vee, aan nagebuur en vriend
En 't yvrig landvolk, 't welk die heusheid ruim verdient.
De Prins wil Nabals aart op zulk een' tyd beproeven,
En blyft met wys beleid daartoe in 't woud vertoeven.

Die dag verschynt eerlang. De wakkre herdrenstoet
Vergaêrt de lamrenkudde aan Karmels breeden voet,
En leid ze, al zingend, heen, door klaverryke streeken,
Naar 't heldervlietend nat der kronkelende beeken.
Het vee treed traaglyk voort, belaaden met zyn vracht,
't Belemmerend gewigt der digtbegroeide vacht.
Het schynt, dit oogenblik, den koelen stroom te vreezen,
En ziet, bedeesd, rondom, als wenschte 't vry te weezen
Van 't baaden in den vloed. De vlugge landjeugd vat
Vast hier en gindsch een lam, en werpt het in het nat.
De gantsche kudde slaat, op dit gezicht, aan 't blaaten,
En streeft, daar ze in den nood geen makkers wil verlaaten,
Te water. 't Herdersvolk volgt, barvoets, haar op 't spoor,
En leid het wollig heir het zwellend beekje door,
En dompelt het metéén, by 't rustloos vreugdgeschater,
En 't schuimen van den vloed, al dartlende, onder 't water.
Eene andere blyde bende ontfangt, aan d' overkant,
Het moêgesolde vee met handgeklap op 't land.
De zon heeft naauwlyks door haar koesterende krachten
De vochtigheid gedroogd der reingewassen vachten,
Of 't weereloos geslacht ziet zich, in 's herders schoot,
Geleverd aan de schaar, en van zyn wol ontbloot.

't Beschroomde schaapje leed de scheening zonder klaagen.
Het huppelt, nu 't zich voelt van zynen last ontslagen,
Zo vrolyk als welëer, van zynen angst hersteld,
Zyn blyde makkers voor, langs 't klaverryke veld,
't Vermoeide landvolk, nu eenpaarig opgetrokken,
Belaên met korf op korf van de afgeschooren vlokken,
Spoed zich naar Karmel met de kostelyke vracht;
Waar Nabal deeze winst met ongeduld verwacht,
En minder is bezorgd om hunnen dienst te loonen
Dan om zich de aangroei van zyn' schat te doen vertoonen.
De Telg van Jesse, die, grootmoedig en beleefd,
Al Nabals volk en vee getrouw beveiligd heeft
Zolang hy met zyn heir zich in de sombre wouden
Van 't lustig Maon en van Paran heeft onthouden,
Verwacht, met reden, dat de Landheer, op zyn beê,
Hem, uit erkentenisse, in zyne legersteê
Een weinig voorraads van den overvloed zal zenden
Dien hy, met zo veel pracht, voor vrienden en bekenden
En al zyn dienstbaar volk, op deezen dag bereid.
Hy zend, daar hy zich reeds met Nabals vriendschap vleit,
Abizaï aan 't hoofd van negen wakkre Helden,
Om hem met heusche taal zyn heusch verzoek te melden.

't Gezantschap treed eerlang het huis des Rykaarts in.
Hoe slaaft en zwoegt en zweet het arbeidzaam gezin!
Wat pracht, wat rykdom heerscht in Nabals grootsche wooning!
De Helden staan verbaasd op al de praalvertooning
Der opgesierde zaal, geschikt voor 't plegtig feest:
De Gastheer trekt nochtans hun aller oogen 't meest.
Zy zien hem, als een' Vorst, omsingeld door zyn slaaven,
Afhangelingen, die op zyn bevelen draaven,
Wier onderwerping zyn hoogmoedig harte vleit,
Terwyl zyn straf gelaat niets toont dan geemlykheid.
De dikke wenkbraauw, reeds aan 't gryzen, hangt geboogen,
Als of ze een deksel strekte aan de ingevallen oogen;
Het purpren aanzicht is gezwollen, en bedekt
Met roode vlekken, door de kracht des wyns verwekt.
Het logge lyfsgestel, dat naauw zichzelv' kan draagen,
Doet zich door steunsels op den zetel onderschraagen.
Het prachtig opperkleed, bekoorelyk bemaald
Met keur van bloemen, door de schilderende naald
Van schrandre Abigaël gevolgd haar 't schoonste leven,
En tot een feestgewaad gedienstig hem gegeeven,
Is, om zyn middel, met een' kostbren riem omgord,
Nu 't op deez' hoogen dag door hem gedraagen word.

Hy wacht, in deezen stand, zyn vrienden en genooden,
Wanneer Abizaï, aan 't hoofd van Davids boden,
Voor zyn gezicht verschynt, en hem aldus begroet:
    Held David, Jesses Zoon, die zich met zynen Stoet
In Parans woud bevind, heeft ons aan u gezonden,
ô Nabal; 's Prinsen hart heeft zich aan u verbonden
Met een genegenheid die weinig weêrgaê vind.
Hy, die u waarlyk acht, en als een' vader mint,
Wenscht dat geen tegenspoed, geen onheil u bejegen',
Dat de Almagt u beschenk' met onbekrompen zegen!
Verneem, op zyn verzoek, by uwe herdrenschaar',
Hoe trouw zyn teedre zorg hen hoedde voor gevaar.
Hoewel hem meer dan eens de voorraad had begeeven,
Is al uw have en vee onäangeroerd gebleven.
Nooit is, by onzen tyd, een eenig lam gemist;
Nooit heeft ons krygsvolk met uw' veldeling getwist.
Hy eischt niet dat uw hand zyn voorzorg zal beloonen,
Maar wacht dat gy uw gunst zult aan zyn benden toonen
Door een gering geschenk uit al den overvloed
Dien ge op dit feest bereid voor uwen Vriendenstoet.
Een onverwachte gift zal hen wilvaardig maaken,
En met vernieuwde zorg voor uw bezit doen waaken.

De norsche Nabal, die beleefdheid kent noch pligt,
Ziet met een trotsch gelaat de boden in 't gezicht.
Hy stuit Abizaï niet in zyn heusche rede,
Maar toont op 't voorstel zich verwonderd en te onvrede.
Een schampre lagch, door spyt en trotschen waan verwekt,
Die Davids Helden een ongunstig teeken strekt,
Schynt, voor een oogenblik, op 't aangezicht te zweeven;
Hy is in twyfel welk een antwoord hy wil geeven.
Hy schud het hoofd, en wend zich in een' sieren stand
Ten halven naar hen toe; zet met zyn rechtehand
Zich op den zetel vast; strekt de andre, half geslooten,
Verachtlyk van zich af; toont al den Togtgenooten
Een dreigend oog, en spreekt op eenen straffen toon:
Wie, wie is David? wie is Jesses groote Zoon,
Dat hy zich vleijen durft meè deel te zullen vinden
Aan 't feest, alleen geschikt voor Magen en voor Vrinden?
Wy zien, in deezen tyd, de dienaars, veel te ligt,
Door hovaardy vervoerd, o zich tegen eer en pligt
Ontslaan van dienstbaarheid en van huns Heeren wetten:
Men moet dien hoogmoed, eer zy voortholl', paalen zetten.
Zoude ik myn' drank, myn spys, tot gulle vrolykheid
Op myn bevelen voor myn scheerders toebereid,

Een' 't saamgerotten hoop van vreemdelingen schenken,
Uit wier vrypostigheid ik weinig goeds kan denken?
Neen, neen; vertrekt terstond; gy hebt uw' last verricht;
En; waant uw meester dat zyn zorg my heeft verpligt,
Hy kan die zorg gerust my in 't vervolg onttrekken;
Ik-zelf weet voor gevaar myn goedren wel te dekken.
  Abizaï ontveinst, met oordeel, deezen hoon;
Vertrekt, met zyn gevolg, naar Jesses dappren Zoon,
En meld den Prins voluit zyn haatlyk wedervaaren.
't Gemoed door smaad vergramd laat moeilyk zich bedaaren.
De oploopendheid, niet gantsch oneigen aan den moed,
Verspreid welhaast met kracht zich door het jeugdig bloed.
  De felgehoonde Held zet aan zyn drift geen paalen.
Hy zal, dus barst hy uit, die terging duur betaalen.
Ik heb dan vruchtloos, door getrouwheid aangespoord,
Met zoveel zorg gewaakt voor 't geen hem toebehoort;
Vergeefsch, met zo veel vlyts, in deeze wildernissen
Verhoed dat ooit zyn volk iets van het vee zou missen,
Daar 't aakelig gebrek myn benden reeds besprong!
Doch, schoon de nood dit uur ons op het sterkste drong,
Zou ik hem nog misschien zyn weigering vergeeven,
Maar nooit vergeeve ik hem den hoon my toegedreven.

Nu hy myn vriendlykheid met zoveel smaads beloont,
Zy, zweer ik hoog en dier, zyn leven niet verschoond.
Ik zal, met al zyn volk, hem doen ten grave daalen
Eer 't morgenlicht op nieuw dees landstreek zal bestraalen.
Myn Vrienden! volgt myn schreên: wreekt myn beleedigde eer.
Een derdedeel van u blyv', tot ik wederkeer',
In stilte, aan de overzy' van dit gebergt', verborgen,
Om voor de tenten, en 't geen achterblyft, te zorgen;
Terwyl ons wreekend staal dien snooden Rykäart straft,
En voor zyn trotschheid hem een billyk loon verschaft.
Hy spreekt, en gespt metéén het harnas om zyn leden.
Het t'saamgeschaarde heir volgt 's Veldheers vlugge schreden,
Naar 't oord daar Nabal by zyn' gastrei nederzit,
Voor 't aangaan van het feest zich reeds door drank verhit,
En, om zyn grootheid elk in vollen dag te toonen,
Hen, pogchend, meld hoe fel hy Jesses Zoon dorst hoonen.
    Een uit het Herdersvolk hoort dit verwaand bericht.
Hy kent des Prinsen moed, en acht zichzelv' verpligt
Om tegen de onweêrbui, misschien alrede aan 't broeden,
Indien 't hem mooglyk zy, zyn' Meesters huis te hoeden.
Doch schoon zyn vroom gemoed tot deeze trouw hem raad,
Weet hy zyns Heeren aart, en kent zyn eigenbaat;

Hy vreest zyn' wrok zich op den hals te zullen haalen;
Een' wrok die zich niet ligt in 't woeden laat bepaalen.
In dees verlegenheid valt hem een middel in.
De jonge Abigaël, zyn' Meesters Gemaalin,
Bezit een' schrandren geest by juistgevormde leden.
Zy word in Nabals huis door elk als aangebeden.
Hoe dikwerf heeft ze niet, door wyze minzaamheid,
Een' misslag van 't gezin verzacht of vrygepleit!
Hoe dikwerf heeft ze, door gebeden en door traanen,
Door vriendelyk gevlei, door raaden, door vermaanen,
Haar' stuurschen Echtgenoot gedrongen tot zyn' pligt!
Hoe menigwerf heeft zy der slaaven last verligt,
Schier onder't drukkend leed der dienstbaarheid bezweken!
Gantsch Karmel weet van haar weldaadigheid te spreeken.
Hoe groot was haar geluk, indien zy, by haar' schat
Van schoonheid en van deugd, een' Echtgenoot bezat
Die haarer waardig was, en die haar waarde kende!
Zy lyd nochtans, en zwygt; zy troost zich haare elende;
Zy buigt haar' teedren hals geduldig onder 't juk,
En vind in deugd haar heil, in weldoen haar geluk.
Dit alles dringt den knaap om haar 't gevaar te ontvouwen.
Hy vind haar bezig, by den rei der dienstbre vrouwen,

Met al den toestel op 't naauwkeurigst gaê te slaan,
Opdat geen pligtverzuim een' driftstorm doe ontstaan,
Of Nabal reden vind' voor de oude oploopendheden.
Hy smeekt haar om met hem ter zyden af te treeden,
En spreekt aldus: Vergeef dat ik uw' yver stoor':
't Geschied uit nood: geef my een oogenblik gehoor.
Prins David, die het oog der Godheid kon bekooren,
En die, gezalfd, den troon van Isrel is beschooren,
Heeft, (mooglyk vond zyn heir van voorraad zich ontbloot,)
Door eenen Heldenrei, van uwen Echtgenoot
Verversching voor zyn volk tot een geschenk doen vraagen;
Doch deeze vriendenbeê is aanstonds afgeslagen.
Myn Meester heeft, door drift en eigenbaat verleid,
De Boden van den Prins met schamper onbescheid
Bejegend; hen gehoond, en yllings doen vertrekken.
Bedenk hoe zwaar een' ramp die weigring zal verwekken,
Daar ons door Davids Volk nooit iets wierd afgevergd,
Ja 't vee zelf weêrgebragt, verlooren in 't gebergt'.
Zy hebben, in het veld rondom ons neêrgeslagen,
Als onze vrienden en beschermers zich gedraagen.
Prins David zal, als hy dit vreemd bedryf verstaat,
Niet ongevoelig zyn voor deezen fellen smaad,

En die ontwyfelbaar ten allerstrengsten wreeken.
Dewyl het vruchtloos is met uw' Gemaal te spreeken,
Die, duld dat ik 't u zegg', niet ligt is te overreên,
Hangt onzer aller heil aan uw beleid-alléén.
Daar hy nog bezig is haar dit bericht te geeven,
En de angst voor 't naadrend leed Abigaël doet beeven,
Treed een der maagden van haar talryk huisgezin,
Bestorven van gelaat, de huisdeur schichtig in.
Ach! roept ze schreijende uit, wy allen zyn verlooren!
Prins David heeft den val van Nabals huis gezworen.
Hy trekt, met al zyn Volk, gewapend, naar dit oord.
Helaas! waar bergen we ons voor 't woeden van den moord?
Ik heb dees tyding van een' herdersknaap vernomen,
Die naauwlyks op 't gebergt' hun gramschap is ontkomen.
Abigaël beseft, in weêrwil van haar' schrik,
De grootheid van 't gevaar; en eischt, op 't oogenblik,
Dat haar verlegen volk zyn klagten in zal binden;
Dees tyding smooren voor den gastheer en zyn vrinden.
Wat baat het, denkt ze, of myn gemaal zyn' misslag ziet?
Ons vonnis ligt geveld, en 't klaagen helpt hier niet.
Ligt zou hy, onbedacht, den Prins op nieuw verstooren,
En weigren naar myn bede en trouwen raad te hooren.

Helaas! ik zie, zo hem dit onheil word' gemeld,
Terstond het gantsche huis in rep en roer gesteld.
Zyn driftig onverstand zal, als een vuurgloed, blaaken,
En hy door tegenwêer den ramp nog grooter maaken.
Veel liever waage ik, in deez' toestand, my-alléén.
ô Ja, ik zal den Prins ootmoedig tegentreên,
En door een heusch geschenk zyn toornigheid verzachten,
Of de eerste zyn, die hy, zyn wraak ten zoen, zal slagten;
Zo zie ik voor het minst het doodelykst verdriet,
't Vermoorden van myn' man en huisgenooten, niet.
    Zy doet terstond, zo veel de tyd zulks kan gehengen,
Een' grooten overvloed van voorraad t' saamenbrengen.
Een deel der lamren, reeds voor 't prachtig feest bereid;
De beste wyn, bewaard tot deeze plegtigheid;
Gebakken meelbloem, koorn, zo veel zy op kan spooren;
En keur van vruchten, die den smaak en 't oog bekooren,
Dit alles word, in haast, door 't volk byéén gebragt.
Het lastgedierte word, belaaden met dees vracht,
Vooruit gezonden met een aantal jongelingen.
Zy groet de maagden, die al weenend haar omringen,
En zegt: Houd u getroost; ligt dat ik wederkeer;
Doch moete ik 't offer zyn, die dood strekt my tot eer.

'k Zal voor myn Gade en huis zo veel ik kan verrichten,
En tot myn' jongsten snik my kwyten van myn pligten:
Misschien dat myn gebed ons van 't gevaar bevry';
Misschien staat 's Hemels gunst myn zwakke pooging by.
    Terwyl de Maagdenrei, bekommerd en verlegen,
Wenscht dat de hoogste Magt op haaren togt haar zegen',
Stygt ze op het lastbeest, dat haar buiten reeds verwacht,
En rustig heenen stapt, als moedig op zyn vracht.
Zy daalt ten bergtoppe af, en smeekt vast, onder 't ryden,
Den God van Israël om redding in haar lyden.
Algoedheid! zucht ze, aanschouw myne angsten en geween!
Ik wacht, in deezen nood, myn hulp van u-alléén.
Geef, geef dat myne trouw myn' Echtgenoot bescherme!
Dat Davids moedig hart zich myner smarte erberme!
Dat hy de wraak verbanne uit zyn vergramd gemoed,
En my noch myn gezin versmoore in 't schuldloos bloed!
    Aan 't hangen van 't gebergte ontspringt, met zacht geklater,
Een milde bron, en vormt van altooswellend water
Verscheiden beeken, die zich, kronklende, overäl
Door 't land verspreiden tot aan Maons zwakken wal.
Hier voelt Abigaël haar' doodschen angst vergrooten:
Zy krygt den Prins in 't oog met zyne tochtgenooten.

Hy trekt hen rustig voor met onvermoeide schreên.
Zyn purpren krygsrok zwiert om 't Vorstlyk harnas heen.
De helm bedekt het hoofd, tot Isrels kroon geschapen,
Doch de eedle houding maakt, nog meer dan 't prachtig wapen,
Hem kenbaar aan 't gezicht, en wekt een diep ontzag.
De gramschap, die zyn hart vermeesterde op deez' dag,
En hem tot deezen togt, deez' wraaktogt, heeft bewoogen,
Geeft meerder luister dan gewoonlyk aan zyne oogen.
En spreid een sterker blos op 't altoosheusch gelaat.
Ontstelde Abigaël beschouwt hem in dien staat,
Bespeurt zyn toornigheid, en geeft de hoop verloeren.
Zy zucht, zy beeft, en gaat het lot, aan haar beschooren,
Daar zy van 't lastbeest daalt, gelaaten te gemoet.
De Zoon van Jesse, die den zwaarbelaaden stoet,
Van verre naadren ziet, slaat dien, verwonderd, gade.
Het wekt zyn aandacht, dat dit herdersvolk zo spade,
By 't mindren van den dag, van Karmels hoogte trekt.
Doch zyn verwondring word nog sterker opgewekt
Daar hy Abigaël allengs ziet nader treeden.
Haar ryzige gestalte en juistgevormde leden
Verwekken in zyn ziel een heusche eerbiedenis.
Hy kan de majesteit, die haar natuurlyk is,

En lieflyk wegsmelt in de teêre en zachte trekken
Van 't hemelsch aanzicht, by haar naadring reeds ontdekken.
Haar flonkrende oogen zyn met traanen mild bedaauwd.
De bruine hairen, zacht door 't hulsel overschaêuwd,
Doen 't wit van haare verw met grooter luister praalen.
Gemoedigd in 't gevaar, schynt zy, in 't nederdaalen,
Te zweeven langs het veld, dat al haar schreden kust.
De bloode schaamte, die haar zuivre ziel ontrust,
En een gegronde vrees dat David zich zal wreeken,
Doen, beurtlings, 't schoon gelaat nu bloozen, dan verbleeken.
Ze ontveinst, zo veel zy kan, den angst die haar ontstelt,
Werpt zich demoedig aan de voeten van den Held,
En buigt driewerf het hoofd ter aarde, om, door dees blyken
Van haare eerbiedigheid, zyn gramschap te doen wyken;
En spreekt, terwyl de beek, die in haare oogen groeit,
Allengs, gelyk een stroom, langs haare kaaken vloeit:
Vergun één oogenblik gehoor, uit mededoogen,
Aan Nabals Echtgenoot', voor u in 't stof geboogen.
Wend u, doorluchte Prins! niet af van haar geween;
Of, zo ge u wreeken moet, wreek u op haar-alléén.
Ach! wilde gy de daad, zo onbedacht bedreven,
Op 't smeeken van zyn gaê, myn' Echtgenoot vergeeven!

Hy, die het speeltuig van zyn woeste dristen is,
Verdient uw gramschap, maar nog meer uw deerenis.
Zyn naam-alléén kan u zyn' dwaazen aart bewyzen.
Schenk door uw gunst, ô Held! ons stof om u te pryzen!
Hoe vlytig hadd' myn hand uw moedig heir verkwikt,
Hadd' ik 't Gezantschap, aan myn' Gade toegeschikt,
In tyds gezien; had ik hunn' voorslag moogen hooren!
't Is God, die God, die u den zetel heeft beschooren,
En door wiens magt ge, in spyt van alle uw haaters, leest,
Die tot dit oogenblik u wederhouden heeft
Van ooit onschuldig bloed meêdoogenloos te storten.
Ach! zoud ge thans uw' roem, door drift vervoerd, verkorten?
Zoud gy u wreeken? Gy beschikken van uw lot,
Daar gy beveiligd en verdeedigd word door God?
Beveel de wraak aan hem, hy zal uw recht verweeren;
Hy zal uw haaters aan uw kniên in 't stof verneêren;
Hen allen dwingen dat hun hart u hulde doe.
Verhoor myn bede, ô Prins! staa my goedgunstig toe
U dit gering geschenk eerbiedig toe te wyden.
't Verkwikk' de Helden, die grootmoedig met u stryden,
Vertroost my door die gunst: slaa, slaa myn traanen gaê;
Ontferm, u over ons! toon blyken van genaê!

Toon dat gy 't ongelyk grootmoedig kunt vergeeven!
Zie, zie u dus eerlang ten top van eer verheven.
De Godheid zal gewis u sieren met de kroon,
En u en uw Geslacht doen praalen op den troon;
U, die haare eer bedoelt, en, in het ooreloogen,
Ten dienst' van 't onrecht nooit uw zwaard hebt uitgetoogen.
Zy zal, zo eenig mensch, hy zy dan wie hy zy,
U naar het leven dingt door list of razerny,
Dat kostlyk leven als een' dierbren schat u spaaren.
God-zelf, doorluchte Prins! zal u alom bewaaren;
Terwyl uw vyand vlucht totdat hy nederstort,
Een gladde kei gelyk, die uit een' slinger snort.
Wanneer we u dus, in 't einde, op Isrels troon zien praalen,
En gy in stryd op stryd de zege zult behaalen,
Dan zal het aan uw vroom en onbesmet gemoed,
Dat niets dan deugd bemint, dat waare godvrucht voed,
Geen heimelyke smart, geen wreede wroeging geeven,
Dat ge, om één' schuldigen, onschuldigen deed sneeven;
Dat gy uzelven door een misdaad hebt gered,
En u, door gramschap, met onnoozel bloed besmet.
Gy zult, als God in vrede u 't Ryksgebied zal schenken,
Geloof my, eedle Prins! gy zult myn' raad gedenken;

En op den zetel, door geen naberouw ontrust,
De traanen roemen waar uw toorn door wierd gebluscht.
    Vergramde David, in verwondring opgetoogen,
Geeft haar allengs gehoor; gevoelt zyn mededoogen
Vermeerdren door haar taal: hy deelt in haare smart;
De gramschap wykt, in 't einde, uit zyn bewoogen hart;
De taal van Nabals Gaê kan zyn gemoed bekooren;
Hy waant een' engel uit haar' wyzen mond te hooren.
Ach! zucht hy heimelyk, zie hier de zelfde deugd
Die my zo menigwerf in Michol heeft verheugd.
Een zachte deerenis schynt in zyn oog te zweeven;
Zyn medelydend hart heeft reeds de schuld vergeeven.
Hy stuitte Abigaël gewis in haar gebeên
Zo hy niet vreesde haar te stuiten in haar reên.
Hy richt, zo ras zy zwygt, haar op, voor aller oogen.
Geloofd, dus barst hy uit, geloofd zy 't Alvermogen,
Waaröp gy in 't gevaar godvruchtig hebt betrouwd!
Gezegend zy uw raad, die my in tyds weêrhoud!
Myn gramschap was, met recht, op uw' Gemaal ontstooken.
'k Had, zonder uw beleid, my ligt te streng gewroken.
Zo waarlyk als de Heer, de God van Isrel, leeft,
Die u goedgunstig in dit uur beveiligd heeft,

Ik had, indien uw vlyt my niet waar' voorgekomen,
Het bloed van uw' Gemaal, eer de ochtend ryst, doen stroomen,
En al uw huisgezin myn wraak ten zoen geslagt.
Vrees niet; uw wysheid heeft myn hevigheid verzacht.
Gy zult van David noch zyn leger u beklaagen.
'k Aanvaard de gift, door u my vriendlyk opgedraagen.
Keer veilig naar uw huis, en stel uw hart gerust:
Gy hebt, door uw geween, myn gramschap uitgebluscht.
Zo ziet men, na een' storm, die, toomeloos, verbolgen,
Het luchtgewest beroert, een blyde kalmte volgen.
De wind valt in den slaap, 'van 't buldren afgemat,
En 't opgeruide meir strykt al zyn golven glad.
    Verheugde Abigaël, die 's Prinsen ongenade
In gunst verwisfeld ziet, keert vrolyk naar heur' Gade;
Die zich, voor David noch voor 't naadrend leed bevreesd,
Vast met zyn' vriendenrei verheugt op 't vorstlyk feest;
En, aan den grootschen disch te sterk door wyn bevangen,
Zyn blydschap bot viert door luidruchtige gezangen.
Zyn minzaame Echtgenoot', die zyn verbystring ziet,
Beklaagt hem in haar hart, maar stoort dees woestheid niet.
Zy doet, zo ras de nacht den gastrei heeft doen scheiden,
Hem suizebollend naar zyn legersteê geleiden;

Daar 't woelend feestgedruis door hem vergeeten word,
En hy op 't logge dons in diepen slaap gestort.
    Zo haast de morgenstond den nanacht heeft verdreven,
En Nabal aan zichzelv', in 't einde, is weêrgegeeven,
Acht zich Abigaël verbonden, door haar' pligt,
Aan hem te ontdekken wat haar trouw heeft uitgericht,
Eer hy zich anderwerf, door dwaaze raadsbesluiten,
In rampen wikkel' die onmooglyk zyn te stuiten.
Zy meld op deeze wyz' hem een gebeurtenis
Waarvan hy, tot dit uur, geheel onkundig is:
Vergun uw Echtgenoote, ô Nabal! u te ontdekken
Aan welk een' ramp 't haar trouw gelukt is u te onttrekken;
Hoe zy, door 's Hemels hulp, een onheil heeft geweerd,
Waardoor ons gantsche huis byna was omgekeerd.
Naauw had Prins David door zyn volk bericht bekomen
Hoe zyn beleefd verzoek by u was opgenomen,
Of hy besloot die smaad te wreeken in ons bloed.
Hy trok reeds herwaart aan met ongemeenen spoed.
Wat drift misleidde uw' geest dat gy zo fors hem hoonde,
Hem, die zo minzaam aan uw herders zich betoonde;
Die zo veel roems verwierf, en die, op Gods bevel,
Tot Vorst gezalfd is van 't verkooren Israël!

Ach! 't was te veel gewaagd den Prins tot wraak te tergen,
Waarvoor ge noch uzelv' noch ons had kunnen bergen
Zo de Oppermajesteit, bewoogen door myn klagt,
In 't hagchlyk oogenblik zyn hart niet had verzacht.
Zyn groot gemoed was met een kleen geschenk te vreden;
't Verwon zyn toornigheid, en deed hem rugwaart treeden.
Nog jaagt my 't angstig hart van d' opgevatten schrik.
Beschouw 't gedreigde kwaad een enkel oogenblik.
Verbeeld u 't gantsche huis door krygsliên ingenomen.
Zie 't rookend bloed alom by gantsche beeken stroomen.
Zie my voor uw gezicht rampzalig omgebragt,
En u, door 't eigen staal, straks op myn lyk geslagt.
Hoe groot dit onheil schyn', 't was aan ons huis beschooren.
De Prins had deezen ramp in toorne ons toegezworen.
Een enkel uur verzuims hadd', midden in 't vermaak,
Myn waarde Nabal! ons geleverd aan de wraak.
Ach! laat by u de raad van uwe gade gelden;
Hoon, hoon voortaan geen' Prins; vermyd de wraak van Helden.
Leen niet te schielyk aan de woeste dristen 't oor,
Maar zie, eer ge iets besluit, de zaaken grondig door.
    Een hart, door waan vervuld, door trotsheid opgeblaazen,
Laat door het minst gevaar zich dikwerf meest verbaazen;

Maar een verheven ziel, een waarlykgroot gemoed,
Is aan zichzelv' gelyk in voor- en tegenspoed.
De norsche Nabal word, op 't hooren deezer reden,
Besprongen in het hart door wreede angstvalligheden.
Hy poogt, tot driewerf toe, te spreeken, doch 't geluid
Der sidderende stem word als door schrik gestuit.
Zyn sterköntroerd gezicht zwerft rustloos ginds en weder.
Nu ryst hy, als gejaagd; dan valt hy zuchtend neder.
Het bloed bevriest in 't hart, door doodschen angst bestreên.
Hy schynt herschapen in een' roereloozen steen.
Een veege krankheid valt op zyne legerstede,
Grypt hem al woedende aan, en sleept zyn krachten mede;
Terwyl Abigaël, schoon vruchtloos, naar heur magt,
Zyn' bangen geest vertroost, zyn jamrend wee verzacht,
En duizend blyken geeft van trouwe en medelyden.
    Terwyl de doodsween 't hart van Nabal fel bestryden
Verheugt zich David vast in Judaas wildernis
Dat hy beheerscher van zyn' toorn gebleven is,
En Nabals huisgezin niet heeft in drift doen sneeven.
De dichtkunst, als een gaaf des Hemels hem gegeeven,
Die schoone kunst, waardoor zyn jeugd eerst wierd beroemd,
En hy de Harpenaar van Sion word genoemd,

Blaast hem, in deeze stilte, een heilig vuur in de aadren.
Hy pryst, op deezen toon, den God van zyne vadren,
Terwyl 't gevederd choor het kwinkeleeren staakt,
En, luistrend, zich in 't woud met Davids zang vermaakt:
    Dat in zyn rykspaleis 't volzalig Opperwezen
Door al zyn Heirkracht, door zyne Englen, zy geprezen!
Dat hem de gouden Zon, de wisselende Maan,
De heldre Starren, die zo grootsch ten reie gaan,
Een' onbeperkten lof in beurtgezangen geeven!
Dat hem de stroomen, die in 't ruim des hemels zweeven,
Verheffen, daar hun vloed zyn voetbank hulde bied!
De hoogste Hemel, die op laager heemlen ziet,
Verbrei de heerlykheid van 't eindloos Alvermogen,
Dat alles door zyn woord uit niet heeft voortgetoogen,
En alles door zyn kracht zo wel gevestigd heeft,
Dat nimmer Gods gewrocht Gods schikking tegenstreeft!
Maar zou Gods Rykspaleis alleen zyn glori maalen?
Neen, peillooze Afgrond! neen, onmeetbre Waterzaalen!
Neen, groote Visschen, die in wyde stroomen woont!
Zyn magt zy ook door u aan 't ruim heeläl vertoond!
Gy, blaauwe Zwavelgloed, ten bergtoppe uitgebroken!
Gy, Dampen, wien we alom in 't luchtgewest zien rooken!

Gy, Storm, die in het ruim al bulderende giert!
Gy, dichte Sneeuwvlok, die als ligte pluimen zwiert!
Gy, Hagel, die ons hart doet siddren in uw vallen!
Gy, die Gods wet erkent, verheft hem met u-allen!
Gy, hooge Bergen! en gy, Heuvels, ryk beplant!
Gy, Cederwoud, dat, in zo gloriryk een' stand,
Den Libanon bedekt! en gy, ô vruchchre Boomen!
Gy, wild Gediert', dat 's nachts het bosch hebt ingenomen,
En met het morgenlicht naar uwe holen sluipt!
Gy, talloos Heir, dat langs den grond des aardryks kruipt!
En gy, ô Pluimgediert', dat we in de lucht zien zweeven!
Verhoogt Gods Almagt, die u 't wezen heeft gegeeven!
Gy, Vorsten, die uw' troon door hem gevestigd ziet!
Gy, Rechters, die beveelt wat u zyn wet gebied!
En gy, ontelbre Schaar' van ongetelde volken!
Uw dankbre lofzang ryz' nog hooger dan de wolken!
Gy, Jongelingen, die met lust zyn wetten eert!
Gy, Maagdenreien, die in zang zyt uitgeleerd!
Gy, gryzende Ouderdom en prille Lentejaaren!
Verhoogt, verhoogt, om stryd, Gods naam met stem snaaren!
Want zyn gezag, zyn magt, zyn eer en heerlykheid
Is over zee en aarde en hemel uitgebreid.

Hy heeft zyn Erfvolk blyk van zyne gunst gegeeven;
Hen door zyn' arm behoed en door zyn magt verheven.
Hun dankbre ziel verheff', met diepe eerbiedenis,
God, die hen trouw beschermt, die steeds naby hen is!
    Naauw heeft de Prins Gods lof dus 't luistrend woud doen hooren,
Of Nabals dood komt hem, op 't onverwachtst, ter ooren;
Men meld hem tevens met wat tederhartigheid
Getrouwe Abigaël haar' Echtgenoot beschreit.
God-zelf, dus spreekt de Held, God-zelf, in toorne ontstoken,
Heeft op dien trotschen Dwaas myn ongelyk gewroken.
Geloofd zy 's Hemels magt, die tydig heeft verhoed
Dat ik doldriftig op onnoozlen heb gewoed!
    Dit voorval brengt hem straks op 't levendigst te binnen
Hoe schoone Abigaël zyn gramschap kon verwinnen.
Zyn geest herïnnert zich de kracht van haare reên.
Hy denkt aan haare deugd, aan haar bekoorlykheên,
Aan haar' verheven moed, die 't uiterst' haar deed waagen
Tot weering van den ramp van Echtgenoot en Magen.
Zy trok zyne achting reeds, nu trekt zy zyne min.
Waarom die Schoone niet verzocht tot Gemaalin?
Dus denkt hy by zichzelv', of moet ik eenzaam zwerven,
Omdat my Saüls dwang myne Echtgenoot' doet derven?

Omdat zyn woest geweld den vasten trouwknoop schond
Die Michols hart en 't myne onscheidbaar t' laamenbond?
Wat zegge ik!, is ons hart niet steeds veréénd gebleven?
Gewis, schoon hy haar dwong met Palthiël te leeven,
Zy is en blyft de myne, en myn getrouwheid zal
Eerlang haar, met Gods hulpe, ontslaan van 't ongeval.
'k Zal haar doen zien dat niets myn liefde kon verwinnen.
    Maar mag ik nevens haar Abigaël niet minnen?
Verleent my 's Lands gebruik geen recht om myne trouw
Ten zelfden tyd te biên aan meer dan ééne Vrouw?
Ja, geen Hebreeuw heeft ooit hier twyfel aan geslagen.
Wat wederhoud my dan om haar ten echt te vraagen?
'k Herdenk, met blydschap, hoe haar leest myn oog geviel;
Hoe ze al myn achting trok door 't schoon van haare ziel.
Weläan, men doe, zo ras haar droefheid is geweken,
Myn oogmerk haar verstaan, haar van myn liefde spreeken.
    Terwyl de jonge Held met dit ontwerp zich streelt,
En zich een heilryk lot in deezen echt verbeeld,
Kiest hy een staatlyk tal van Huwlyksäfgezanten
Uit zynen Heldenrei en naaste Bloedverwanten.
Abizaï, als 't hoofd, word zyne liefde ontvouwd;
Aan zyn welspreekendheid het echtverzoek betrouwd.

De Prins ziet met vermaak den Heldenrei vertrekken,
En smeekt in 't hart dat God deez' togt tot heil doe strekken.
De Weduw, die de deugd in David hoog waardeert,
Hem, door Gods last gezalfd, reeds als haar' Koning eert,
Ontfangt den Stoet beleefd; en staat verbaasd, op 't hooren
Dat zy 't grootmoedig hart van David kan bekooren.
Abizaï maalt haar des Prinsen tederheid;
Kwyt zich van zynen last met aandrang en beleid,
Zodat hy 't wanklend hart allengs weet te overtuigen,
En eindlyk de achting doet tot weêrmin overbuigen.
Zy acht het echtverbond met David zich tot eer;
Stemt in de huwlyksbede, en legt het rouwkleed neêr;
Terwyl Abizaï een' bode doet vertrekken
Om haar gewenscht besluit aan zynen Vorst te ontdekken.
De Held, op dit bericht geheel door vreugd vervuld,
Verlangt naar de aankomst van zyn Bruid met ongeduld,
En wil dat al het heir zyn Huwlyksfeest zal vieren.
Straks vangt men vrolyk aan des Veldheers tent te sieren
Met slingers van gebloemte om eikenloof gestrikt:
De groene mirthe word by Sarons roos geschikt:
Men mengt de frissche palm met leliën der dalen;
Vergadert snaarentuig, trompetten en cimbaalen;

En toetst aan 't scherp gehoor 't welklinkend maatgeluid.
Men strooit, al juichend, keur van geurigriekend kruid
En bloemen op den weg, waar langs de Bruid moet naadren.
De Feestdag breekt reeds door, geen windje wiegt de blaadren,
De bloozende ochtendzon schynt schooner dan zy plag
Aan de oostzy' der Jordaan te ryzen op deez' dag.
Zy spreid een golvend goud langs berg en heuveltoppen,
En tintelt in het vocht der milde hemeldroppen.
De velden luiken op, door haaren glans getroost,
't Geblaat der heuvelen verheft zich west en oost,
Als groette 't nuchter vee de blyde zonnestraalen.
Hoe lieflyk ryst de zang der vlugge boschkoraalen
Alöm van tak en telg in Parans lomrig woud!
't Schynt of Natuur, deez' dag, zelfs plegtig hoogtyd houd.
De Vorstelyke Held, omringd van Legergrooten,
Van Bloedverwanten en verheugde feestgenooten,
Op 't plegtigste uitgedoscht in staatelyk gewaad,
Verlaat zyn legerplaats reeds met den dageraad,
En trekt, aan 't hoofd zyns Volks, langs de afgebaande wegen,
Met dreunend veldmuzyk, verheugd zyn Schoone tegen.
Het juichend Karmel deelt in deeze vrolykheid.
Hoe staatlyk word de Bruid ter stadpoorte uitgeleid

Met snaarenspel en zang en blyde feestgebaaren!
Hoe munt ze in schoonheid uit by al de maagdenschaaren!
Het sleepend feestgewaad, dat van haar schoudren zwiert;
Het hals- en armsieraad, dat haar op 't prachtigst siert,
Ontleent een' nieuwen glans van haar bevalligheden.
Men ziet Abizaï vol moeds haar zy' bekleeden.
Het bly Gezantschap volgt haar schreden voet voor voet.
De plegtige optogt word door haaren Vriendenstoet
Vergroot, en eindlyk door haar bly gezin beslooten.
Dus nadert zy den Prins en zyne togtgenooten.
Hoe teder word ze ontmoet door haaren Bruidegom!
Met wat verrukkingen groet hy haar wellekom!
    Myn waarde Abigaël! dus vangt hy aan te spreeken,
Hoe weinig dacht ik, toen gy onlangs door smeeken
Myn toornig hart verbad, myn wraakzucht laagt aan band,
Dat ik my immer zou verëerd zien met uw hand!
De Almagtige Opperheer, die my tot mededoogen
Met u bewoog, heeft u tot min voor my bewoogen.
Hoe dikwerf heeft myn hart uw' wyzen raad herdacht,
Den moed geprezen waar ge uw' pligt meê hebt betracht,
En heimelyk gewenscht dat de Almagt u zou loonen!
Thans, nu 't my vrystaat u myn dankbaarheid te toonen,

Nu gy myn hand aanvaart, zweert myn oprecht gemoed,
Dat uw verdienste kent, uw gaaven hulde doet,
U, voor Gods heilig oog en de oogen deezer Benden,
Eene ongeveinsde trouw, die nood noch dood zal schenden.
God-zelf, beminde Bruid! bevestige ons verbond!
Hy maake ons in 't geluk, dat my uw lieve mond
Godvruchtig heeft voorspeld, bestendig deelgenooten,
En doe het heil van d' een' des andren heil vergrooten!
Zo spreekt de blyde Prins, omhelst zyn Zielvriendin,
En leest in 't zedig oog met vreugd haar wedermin.
    Inmiddels word alöm dees feestgalm opgeheven:
Lang moete Abigaël, lang, lang haar David leeven!
De gunst des Hemels kroon' hunn' zegenryken echt,
En vrede en vruchtbaarheid zy aan hun trouw gehecht!
De Held geleid zyn Bruid, terwyl zyn togtgenooten
Zich mengen met haar' Stoet, en haar gevolg vergrooten,
Naar zyne legertent; waarïn gulhartigheid
Met ongezochten zwier den bruiloftdisch bereid.
Aartspriester Abjathar, verrukt door Gods genade,
Slaat, met verwondering, haar wyze schikking gade,
Waardoor den vroomen Prins, met weinig vergenoegd,
Al Nabals overvloed en schat word toegevoegd.

Thans is de bange vrees voor 't naar gebrek verdreven,
Daar weelde en vrolykheid door al de tenten zweeven.
Het bly Gemeen verheft, met ongeveinsde vreugd,
Den rykdom van de Bruid zo hoog als haare deugd.
't Is bruiloft in het woud; de Heldenreien zingen,
Door 't Herdrenchoor gesterkt, den lof der Echtelingen.
't Is bruiloft in het woud; de vreugd streelt aller zin,
En de Echo van het veld galmt niets dan liefde en min.
Het juichend feestgeluid der blyde bruiloftsreien
Klinkt nog langs berg en dal, en heuvels en valleien,
Wanneer Prins David in 't geheim gewaarschouwd word
Dat Saüls hart, op nieuw, tot argwaan aangepord,
In toomeloozer woede ontstak dan ooit te vooren,
En van zyn trouw en deugd het denkbeeld heeft verlooren;
Dat hy, aan 't hoofd zyns heirs, niet aêmt dan wraak en moord,
En reeds in aantogt is naar Parans vreedzaam oord.
De Held staakt, op dees maar', de blyde feestgebaaren,
En trekt, met zyne gade en al zyn legerschaaren,
Opdat hy door die vlucht zyns vyands woede ontgaa,
In aller yl te rug naar 't heuvlig Hachila.

t.o. 231

Agtste boek.

David.
Agtste boek.

Vorst Saül, die aan 't hoofd van 't heir, door hem vergaderd,
Met rusteloozen spoed reeds Karmel was genaderd,
Had door des Prinsen vlucht zich zien te leur gesteld,
Zo niet door 't Volk van Siph, bekommerd dat die Held
Zich van hunn' bittren haat, hem reis op reis gebleken,
Op d' een' of andren tyd nadrukkelyk zou wreeken,
Zyn stille schuilplaats aan den Koning ware ontdekt.
Dit 's de oorzaak dat hy straks naar 't hoog gebergte trekt,
En 't heuvlig Hachila omringt van alle zyden.
Oprechte Jonathan, geraakt door medelyden
Om 't aaklig lot dat aan zyn' Vriend beschooren is,
Beschouwt zyns Vaders drift met eene ontroerenis
Die hy ter naauwernood kan in zyn hart besluiten.
Hy smoort nochtans een' rouw, dien hy vergeefsch zoude uiten,
En zend slechts, nu en dan, ten troost in zyn verdriet,
Zyn zuchten naar omhoog, als niemand hem bespied.
Prins David had den top des heuvels ingenomen,
Te steil, te hoog om dien al strydende op te komen,

Sints hy bericht ontfing dat Saül, die voorheen
De trouw, aan hem betoond, zo dier te schatten scheen
Dat zy hem openlyk zyn' argwaan had doen doemen,
En Davids eedle deugd met dankbaare achting roemen,
Door Doëgs snoode list en zyne drift misleid,
Op nieuw vervallen is tot de oude spoorloosheid;
Dat de onbezonnen Vorst de krygstrompet deed steeken,
Om 't ingebeelde leed op 't allerstrengst te wreeken;
En dat het Volk van Siph, 't welk meermaal hem verried,
Op nieuw zyn stil verblyf arglistig heeft bespied,
En Saül aangezet om naar dit oord te snellen.
    Het gulden licht des daags was reeds aan't nederhellen,
En spreidde tusschen 't goud een gloeiend vuurrood heen,
Toen Saül aan den voet van Hachila verscheen.
Van zynen togt vermoeid, geeft hy den legerknechten
Bevel om in dit oord de tenten op te rechten,
En uit te rusten tot den vroegen morgenstond.
De Veldheer Abner wend zyne oogen in het rond,
En slaat aan allen kant de legerschikking gade,
Opdat het gantsche heir beveiligd zy voor schade.
Men spant, op zyn bevel, de Koningklyke Tent,
Die ligt door grootte en pracht uit de andren word gekend,

Nadien men, nu zich elk een' schoonen nacht durft spellen,
Het dekkleed achterlaat van rams- of dassenvellen,
Waardoor de kostbre tent in regen word behoed.
Het Tyrisch rood gordyn verspreid een' heldren gloed,
En doet met ryker glans het goud' borduurfel praalen.
Een ongeteld getal van tenten vult de dalen;
Zy heffen wyd en zyd zich op van allen kant,
En vormen straks een stad op 't onbewoonde land.
Men ziet de wagenborg, op 's Veldheers welbehaagen,
Rondöm het paviljoen des Konings neêrgeslagen
In 't midden van het heir; men voert, uit wyze zorg,
Den voorraad en het vee naar deeze wagenborg,
Die Abner zich verbeeld dat geen gevaar zal lyden,
Ofschoon men onverwacht het leger mogt bestryden.
Van 't rustloos voortgaan en den zwaaren arbeid moê,
Sluit hoofdman en soldaat de vaakrige oogen toe.
De Koning-zelf houd op van woeden en van woelen.
Een diepe slaap, bekwaam om 't heete bloed te koelen,
Die al zyn hartzorg in deeze oogenblikken sust,
Schenkt aan het maalend brein eene ongestoorde rust.
    Wat diepe stilte, die myn' dichtgeest kan ontroeren,
En 't opgetoogen hart als aan zichzelv' ontvoeren,

Heerscht Heerscht in dees legerplaats! Waar zyt ge' ô Dwinglandy,
Ontmenschte Bloeddorst en ontembre Razerny!
Hebt ge, in den slaap gesmoord, uw spoorloos woên vergeeten?
Waar zyt ge, ô dwaaze Stoet, Ontrusters van 't geweeten,
ô Heerschzucht, die uw heil aan uwen scepter bind!
ô Vrekheid, zwaar van goud en ligter dan de wind!
ô Dartle Wellust, die de ziel in ramp doet smooren!
ô Woeste Dristen! hebt ge al t' saam uw kracht verlooren?
Kan u de slaap een wyl ontzetten van uw magt?
Waarom, waarom, ô Mensch! dan niet naar rust getracht;
Geen' slaap, die uw geluk doet vlieden by 't ontwaaken,
Maar zielrust, die uw heil zal vesten en volmaaken;
U vergenoegd doen zyn in 't u geschonken lot,
Daar ge u beminnen ziet van 't Menschdom en van God?
De heldre volle maan blinkt aan de hemeltranssen,
En ziet het starrenheir ten rei gaan by haar glanssen;
Haar zachte luister word van tenten en geboomt',
En 't kabblend beekje, dat al sluimrend heenenstroomt,
Om stryd te rug gekaatst in Judaas Woestenyen.
Het schemerachtig licht vormt vast aan allen zyên
Verschynsels in het woud, in 't een en 't ander oord,
Terwyl het ritslend loof het zachte koeltje smoort.

's Ryks Erfprins Jonathan, in zyne tent geweeken,
Blyft waaken, om Gods gunst voor David af te smeeken.
Algoedheid! zucht hy, wees getuige van myn smart,
Beschouw den wreeden angst van myn bekommerd hart!
'k Zie, door myn' Vaders wrok, myn' Boezemvriend bestryden.
Ach! wederhield gy d' een' om d' andren te bevryden!
Geheng voor 't minst, ô God! den dood van David niet!
Gy, die zyn hart doorgrond, gy, die zyne onschuld ziet!
Bevryd hem ééns voorël van de achterdocht myns Vaders!
Bevryd hen beiden van bloeddorstige verraaders!
Ik stond, om zulk een heil, het recht tot kroon en staf,
Ja zelfs, indien 't moest zyn, myn leven willig af.
Dus smeekt de vroome Prins, en telt de vluchtende uuren,
En schrikt, als hy bedenkt hoe kort de nacht zal duuren;
Hoe ras, tot zyn verdriet en Davids ongeval,
De naaste morgen aan den hemel ryzen zal,
En Saül en zyn heir den toeleg zal doen waagen.
De Telg van Jesse, in't hart door 's Konings togt verslagen,
Vertroost nochtans naar eisch zyn zwakke legermagt;
En, daar hy d' aanval met het morgenlicht verwacht,
Wil hy het Volk vooräf een weinig rust doen smaaken,
Terwyl hy, eenzaam, vol bekommering blyft waaken;

En hulp en uitkomst zoekt, door 't nederig gebed,
By God, die 't vroom geslacht uit alle rampen red.
Hoe lang, dus heft hy aan, zult gy in myne elenden
Uw vriendlyk oog, ô Heer! van myne klagten wenden?
Hoe lang, myn Toeverlaat! hoe lang vergeet gy my!
Zie eenmaal uit uw' troon op 't onrecht dat ik ly'.
Hoe lang zal zich myn hart by nacht vergeefs beraaden;
Myn oog zich dag aan dag in zilte traanen baaden?
Beschouw hoe, reis op reis, myn vyand zich verheft.
Verhoor myn stem, ô God! eer zyn geweld my treft.
De doodschrik prangt myn hart. Ach! dat ik, opgeheven
Op vlugge wieken, als een duif kon heenen zweeven,
En roeijen door de lucht naar 't hart der wildernis,
Of 't barre zeestrand, daar geen menschen voetspoor is!
Zo mogt ik aan 't geweld des argwaans my onttrekken;
Zo zou my 't eind' der aard' misschien ter schuilplaats strekken.
Ach! geef my raad, verlicht myn oogen in deez' nood,
Eer dat ik word bedekt in 's aardryks zwarten schoot.
Zoud gy gedoogen dat myn vyand roem zou draagen
Dat hy me, in weêrwil van myn onschuld, had verslagen?
Zou hy zich, u ten hoon, verheugen in myn leed,
En zegevieren als zyn magt my wanklen deed?

ô Neen, myn Redder! neen, uw gunst zal my behoeden;
Die blyft myn toeverlaat in al myn tegenspoeden;
Die zal my rukken uit dees barning van verdriet.
Ik twyfel aan uw trouw en uw bescherming niet.
Ik zal, gelyk voorheen, my in uw heil verblyden.
Myn ziel, door u verlost, zal u haar' lofzang wyden.
Zy vest haar hoop op u, en wacht, hoe fel bestreên,
Haar troost, haar uitkomst van uw magt en gunst-alléén.
  Dus wyd dit uur, in de eene en de andre legerstede,
Het edel Vriendenpaar aan God zyn stille bede;
En God, die van zyn' troon hun beider traanen ziet,
Hun beider zuchten hoort, verwerpt hun smeeking niet.
Hy slaat hen vaderlyk in hunnen toestand gade,
En troost hun hart reeds met de kracht van zyn genade.
  Hoe weinig weet nochtans Held David, dat zyn Vrind
Zich in des Konings stoet op deezen togt bevind,
En de Almagt voor hem smeekt om hulp en mededoogen!
Ach! zag hy Jonathan, daar hy, in 't stof geboogen,
Om zyn behoudenis een' vloed van traanen schreit,
Hy zou gewis, vervoerd door tederhartigheid,
Wat leed hem op dien togt mogt dreigen of ontmoeten,
Zyn' waarden Boezemvriend in Saüls heir gaan groeten;

Zyn eigen lyfsgevaar vergeeten door zyn trouw,
Om zynen Jonathan te troosten in zyn' rouw.
Thans, daar hy meer en meer in 't midden van zyn smeeken
Door 's Hemels invloed zich gevoelt in moed ontsteeken,
Wenscht hy, met eigen oog, in 't holste van den nacht,
De schikking gaê te slaan van 's Konings legermagt.
Hy wekt Abizaï, dien hy voor weinig dagen
Als Veldheer onder hem den staf heeft opgedraagen;
En Ahimelech, die, uit Hets geslacht gedaald,
Reeds zege op zege heeft in stryd op stryd behaald.
Dit moedig Heldenpaar verzelt Prins Davids schreden;
En waagt, door hem geleid, ten bergtoppe af te treeden.
De Held, die Saüls heir vast meer en meer genaakt,
Ziet, met verwondering, dat geen der wachten waakt;
Het gantsche leger ligt in diepen slaap gezonken.
Hy voelt, door dit gezicht, zyn' moed nog meer ontvonken.
De Godheid, zegt hy, staat myne onderneeming by.
Wie van u vind zichzelv' gehard om, nevens my,
Door 's vyands leger heen naar Saüls tent te streeven?
De Helden zyn, om stryd, gereed hun woord te geeven,
En vaardig tot den togt; niets schynt hunn' moed te zwaar.
Doch de eedle Prins begeert, uit inzicht van 't gevaar,

Dat Ahimelech op den heuvel zal verbeiden,
En, zo hy onraad merk', het heir ten stryd geleiden,
Om hen te ontzetten, zo zyn grootsch ontwerp mislukt.
Getrouwe Abizaï, door Davids keus verrukt,
Streeft met hem nederwaart, en raad hem ondertusschen
Het blaakend oorlogsvuur in Saüls bloed te blusschen.
Misschien, dus uit hy zich, misschien geeft God deez' nacht
Uw' Vyand, anderwerf, ontwapend, in uw magt.
Uw deugd heeft hem Verschoond, uit avrechts mededoogen,
En echter blyft zyn hart tot weldoen onbewoogen:
Bedien u van 't geluk dat u de Hemel gunt;
Wreek; wreek u, op myn' raad, terwyl ge u wreeken kunt.
Ik eisch niet dat ge uw hand zult met zyn bloed bevlekken,
Geef slechts aan my verlof, ik zal de daad voltrekken;
Ik zal met éénen slag u redden uit den nood,
En levren in den slaap uw' vyand aan den dood.
    Neen, neen, Abizaï! zegt David, spaar zyn leven;
Denk nooit dat ik verlof tot zynen dood zal geeven.
Hoe wreed hy my vervolg', ik wensch zyn onheil niet;
Maar wacht myn hulp van God, die al zyn' wrevel ziet.
God leeft, Abizaï! het voegt ons hem te vreezen.
Wie 't bloed van Vorsten plengt zal niet onschuldig weezen.

Hy, die my tot dit uur van Saül heeft bevryd,
Zal, als hy 't oorbaar acht, hem vellen in den stryd,
En door eens vyands hand zyn gistend bloed doen stroomen;
Hem op het veege bed, als Nabal, om doen komen;
Of op eene andre wyz' my tegen hem behoên:
Maar nooit zal ik myn hand, niet afgerecht op woên,
Aan Gods Gezalfden slaan, of hem door andren deeren:
Neen, neen, de Hemel will' die misdaad van my weeren!
    Terwyl de Prins de drift te keer gaat in zyn' Vrind,
Genaaken zy de plaats daar 't leger zich bevind.
't Ligt al in diepen slaap, als ware 'er niets te vreezen.
De Held erkent de hand van 't gunstryk Opperwezen
Die wondren voor hem werkt. Hy treed reeds verder door,
Terwyl Abizaï getrouw hem volgt op 't spoor,
Tot in de wagenborg; waar zy, van allen kanten,
Om Saüls grootsche tent de logge lystrauwanten
In rust gedompeld zien. Dees ligt, gestrekt, ter neêr;
Die slaapt reeds daar hy zit, en leunt nog op zyn speer;
Een ander heeft een' steen ter peuluwe uitverkooren:
Die doet zyn' diepen slaap alöm door 't ronken hooren;
Daar de aarde aan al dit volk ten ledekant verstrekt,
En 't lichtend stargewelf die wyde rustkoets dekt.

Serujaas wakkre Zoon volgt Davids stille schreden,
Totdat ze in 's Konings tent dwars door de wachters treeden.
De ruime voortent, waar 's Ryks Grooten, vol ontzag,
Byéén vergadren met het ryzen van den dag,
Om zich door dienstbre vlyt in 's Vorsten gunst te dringen,
Is thans verlaaten van den drang dier hovelingen.
Niets dan een slaauwe lamp bestraalt haar in deez' nacht.
De Helden treeden in; zy slaan op alles acht,
En zien, by 't scheemrend licht, den Veldheer Abner slaapen.
Hy zit in 't borstpantsier, omringd van helm en wapen,
En, leunende op zyn schild, stut hy, in deezen stand,
Het overhangend hoofd met zyne slinkehand.
Door 't goed gevolg genoopt treên thans de Togtgenooten,
Door deeze voortent, met gordynen afgeschoten,
In 's Konings rustvertrek, daar hy 't gewaande leed,
Door slaapzucht overheerd, thans voor een poos vergeet.
De gouden lampen, die dit rustverblyf bestraalen,
En door hunn' heldren glans het scheemrend oog doen dwaalen,
Verlichten 't blaauw tapyt, dat hier tot wanden strekt,
Dat met een zilveren net bevallig is gedekt,
En door de kunstnaald, die Natuur tracht te evenaaren,
Tot meer sieraad bemaald met bloemen en met blaêren.

Het Vorstlyk rustbed, dat van goud en purper blaakt,
Waarvan aan elke zy' 't gordyn is opgehaakt,
Het zy tot meerder koelte, of grooter prachtvertooning,
Vertoont, in diepen slaap, den rusteloozen Koning.
Zyn speer, het wapentuig der Vorstelyke hand,
Ligt half ter aarde en half op 't open ledekant.
Een kostbre waterkruik, gewrocht uit Ofirs gaaven,
Staat aan zyn zy' gereed om zynen dorst te laaven.
De Telg van Jesse, die, verwonderd en ontsteld,
Bespeurt dat 's Hemels gunst hem in dit uur verzelt,
Heft de oogen, vol ontzag, naar boven, tot een teeken
Van dankbaarheid, nu 't hem niet raadzaam is te spreeken.
Abizaï streeft voort tot Saüls ledekant;
Beschouwt den Koning in zyn' zorgeloozen stand,
Wiens spiets hy onderneemt voorzichtig op te heffen.
Hy wyst den Prins hoe wis hy thans den Vorst kan treffen.
Zyn oog smeekt om verlof terwyl hy 't moordtuig velt:
Doch David schud het hoofd, en grypt metéén den Held
By d' opgeheven arm, wiens houding hem doet vreezen
Dat enkle teekens hier ligt vruchtloos konden weezen.
Hy bloost van ongeduld, ontweldigt hem de spies,
En wyst hem dat hy, stil en zonder tydverlies,

De gouden waterkruik opvatten zal en wyken.
Abizaï doet fluks zyne onderwerping blyken;
Gehoorzaamt, tegen dank, en grypt het drinkvat aan:
Waaröp de Prins terstond hem voor zich heen doet gaan,
Totdat zy 's Konings tent gelukkig zyn ontweken.
Eer dat het morgenrood nog aan begint te breeken
Zyn zy het leger uit, en keeren, vry en vlug,
Naar Ahimelech, op het steil gebergt', te rug.
    Hoe worden zy door hem, die blaakte van verlangen,
Met blyde welkomgroete op welkomgroete ontfangen!
Terstond maalt David hem, vol waare erkentenis
Voor 's Hemels dierbre gunst, wat hem bejegend is:
Ook dat Abizaï de speer had opgeheven,
Om Saül in den slaap den dood ten prooi te geeven;
Nochtans, dus vaart hy voort, houde ik my dier verpligt
Aan u, Abizaï! myn' vriend, wiens trouw niet zwicht!
Maar, wenscht gy dat ik nooit myn gunst u zal onttrekken,
Dan moet gy nimmer u met Saüls bloed bevlekken.
Dus spreekend naadren zy tot in de legerplaats.
Het eerste schemerlicht des nuchtren dageraads
Breekt aan; de Prins ontvouwt de pasöntwaakte schaaren
't Geluk, hem, door Gods hulp, in Saüls heir weêrvaaren;

En 't volk, door dit bericht verwonderd en verblyd,
Roemt de Almagt, wier bestier hunn' Opperhoofd bevryd.
    Naauw schonk de morgenzon aan heuvelen en dalen
Den liefelyken glans van haar herbooren straalen,
Toen David op 't gebergte in 't oog des Heirs verscheen.
Zyn volk lag achter hem, een weinig naar beneên,
In ordening geschaard, gereed om aan te rukken,
Indien hem onverhoopt het oogmerk mogt mislukken
Om Saüls razerny te ontwaapnen, door 't bericht
Dat hy op nieuw aan hem zyn leven was verpligt.
Van deeze hoogte, die de dalen en landouwen,
Daar 't Vorstlyk leger ligt, gemaklyk laat beschouwen,
Klinkt dus des Prinsen stem: Waak op, ô Israël!
Waak op, ô Abner, die, op 't Vorstelyk bevel,
Den staf als Veldheer zwaait! waak op, het geld uw leven!
Doe my den Koning zien. Ik tracht, door trouw gedreven,
Hem voor altoos te ontslaan van hartzorg en verdriet.
Waak op, ô Israël! op, Abner! spreekt gy niet?
    't Geluid dier woorden, dat de winden heenen voeren,
Doet Saüls achtloos, heir in zynen slaap zich roeren.
't Ontwaakt, en schiet, verschrikt, eenpaarig overënd;
Héld Abner vliegt, verbaasd, uit 's Konings legertent,

En streeft al 't heir vooruit, om hem die roept te aanschouwen.
Hy ziet den Prins, maar durft zyne oogen niet betrouwen.
Wie zyt ge, vraagt hy, die op 't ryzige gebergt'
Dus uwe stem verheft, en 's Konings komste ons vergt?
Terstond doet David hem dit rustig antwoord hooren:
ô Held, wiens wys beleid, wiens deugd my kon bekooren,
Wiens oorlogs dapperheid in 't Ryk geen weêrgaê heeft,
ô Abner, op wiens naam-alléén 's Lands vyand beeft!
Spreek; waarom hebt ge u thans niet van uw' pligt gekweten,
En, in een' diepen slaap, des Konings wacht vergeeten?
Men heeft hem deezen nacht, in onbewaarden stand,
Byna ter neêr geveld op 't Vorstlyk ledekant.
Dit groot verzuim verwyst uw volk en u tot sterven,
Ten zy ge by den Vorst genade kunt verwerven;
Dewyl ge u allen aan hem schuldig hebt gemaakt,
En Gods Gezalfden niet naar uwen pligt bewaakt.
Ik wil door geen bedrog of listen u verkloeken;
Gaa in des Konings tent zyn speer en drinkvat zoeken,
Het gouden drinkvat, voor zyn' nachtdorst toebereid,
En zie, ô Abner! dan of David u misleid.
De Vorst, inmiddels op 't gerucht zyn tent ontweken,
Ziet Abner, bleek van schrik; hoort tevens David spreeken.

Hy kent die stem te wel dan dat hy twyflen zou.
Zo ras verneemt hy niet dit blyk van 's Prinsen trouw,
Of yllings vlucht de haat uit zyn beroerde zinnen.
Hy laat zich, anderwerf, door 't schoon der deugd verwinnen.
Myn David! barst hy uit, myn Zoon! is dit uw stem?
De Held wend, op dees vraag, zich vriendelyk naar hem,
En schroomt niet zich terstond te ontdekken aan den Koning.
Ja, spreekt hy, ken uw' Zoon aan zyne trouwbetooning.
Helaas! wat port u aan, myn Vader! dat ge my
Dus eindloos najaagt in dees barre woesteny?
Waarïn misdeed ik u? wat heeft myn hand misdreven?
Heeft ze u, waar ze immer kon, geen blyk van trouw gegeeven?
Indien de wreede kwaal, waarmede u God bezocht,
De bron is van myn' ramp, uw' haat en achterdocht,
Laat, laat ons dan, veréénd, hem om ontferming smeeken,
En, zynen naam ter eer', het offervuur ontsteeken;
Opdat hy, in het eind', geraakt door ons geween,
Uw hart bevredige en oprecht met my heréén':
Doch zo het menschen zyn, die my uw gunst doen derven,
Dan moet' hun boosheid nooit genaê by God verwerven,
Dewyl hun snoode list my op het wreedst verbant
Van Gods gewyd altaar en uit myn Vaderland,

Op hoop dat ik, in 't eind', tot wanhoop aangedreven,
Myn' God verzaaken zal, tot d' afgoôn my begeeven.
Helaas! myn Vader! zoud ge, uit wreeden overmoed,
Behaagen scheppen in 't vergieten van myn bloed,
En voor Gods heilig oog onschuldig my doen sterven?
Neen, laat myn trouw veelëer uw vriendschap my verwerven.
Beschouw me een oogenblik, geraakt door deerenis.
Ben ik een voorwerp dat uw gramschap waardig is?
Vernedert zich een Vorst, ten top van eer verheven,
Die Isrels magtig Ryk naar zyn bevel ziet leeven,
Wiens naam-alléén in elk een' diepen eerbied wekt,
Zo laag, dat hy, om my, om my, te velde trekt?
My, die hem heilig acht en nimmer dacht te tergen,
Van oord tot oord jaagt, als een veldhoen langs de bergen!
    Hier word Prins David door d' ontroerden Vorst gestuit.
ô Voorbeeld van de deugd! dus barst de Koning uit,
Hebt ge uw grootmoedigheid op nieuw zo schoon doen blyken!
Helaas! kon u myn drift zo wreed veröngelyken!
Keer, keer, geliefde Held! tot uwe wooning weêr,
En vrees, na deezen dag, vrees mynen haat niet meer.
'k Zweer u voortaan myn gunst, daar uwe trouw my 't leven
Ten tweedenmaale zo grootmoedig heeft gegeeven.

Helaas! ik heb gedwaald, door blinden waan misleid:
Vergeet, zo 't mooglyk is, myn buitenspoorigheid.
De Prins besluit, uit zorg voor Saüls achterdenken,
De ontvoerde spiets aan hem grootmoedig weêr teschenken;
Opdat dit zinnebeeld van Opperheerschappy
Geen nieuwe brandstof leene aan 't vuur der razerny.
ô Koning! zegt hy, zend, uit uwe legerstede,
Een' boode om uwe speer, ten teeken onzer vrede.
De Almagtige, die 't hart des stervelings beschouwt,
Beloon' 't oprecht gemoed dat op zyn gunst betrouwt!
Ik eer u als myn' Vorst, door God ten troon verheven;
En schoon ik u deez' nacht zag in myn magt gegeeven,
'k Heb echter tot uw leed myn hand niet uitgestrekt,
Haar met het bloed van Gods Gezalfden niet bevlekt.
Myn leven zy in 't oog van 't gunstryk Alvermogen
Zo dierbaar als gy toen geweest zyt in myne oogen!
Zo waarlyk als gy nu door my het licht nog ziet,
Zo waarlyk redd' my God uit al myn zielverdriet!
Vorst Saül, overtuigd, door onweêrspreekbre blyken,
Dat Davids trouw voor hem van wanklen weet noch wyken,
Begroet hem met deez' wensch: De gunst der Godheid loon'
Uw edelmoedigheid, veröngelykte Zoon!

Nooit zal, na deezen stond, myn argwaan u bezwaaren.
Gy toonde uw' vroomen aart door tweemaal my te spaaren.
Regeer, als de Oppermagt beschikt heeft over my,
Regeer op mynen troon in Isrels Heerschappy!
De Hemel, die my dwingt uw zuivre deugd te minnen,
Zal u beschermen en alöm doen overwinnen.
Zo spreekt de Vorst, terwyl een dankbre traanenvloed
De erkennende achting toont die hy voor David voed.
Die achting doet hem zelfs 't verzuim, waaräan zyn leven
Gewaagd wierd, aan zyn Volk en Abner grootsch vergeeven.
Hy neemt, terwyl hy om het Vorstlyk wapen zend,
Van David heusch verlof, en keert naar zyne tent.
Hier dankt hy 't leger af, en spoed, met al zyn vrinden,
Te rug naar Gibea, om eindlyk rust te vinden.
Terwyl de dappre Prins zich in zyn legersteê
Met al zyn Volk verheugt in dees vernieuwde vreê,
Haakt de Erfprins Jonathan, om, in die stille streeken,
Zyn' waarden Boezemvriend in eenzaamheid te spreeken;
Zyn' Boezemvriend, nu vry van Saüls krygsgeweld.
Hy wenscht thans meer dan ooit naar 't byzyn van den Held,
Wiens achting aangroeit by zyn' Vaders legerschaaren.
De Prins zend zyn gevolg, om minder erg te baaren,

Met 's Konings leger voort; dat zich op weg begeeft,
En, wyd en zyd verspreid, naar huis en maagschap streeft,
Zo als de barre grond van Judaas Woestenyen,
Waar 't reizen moeilyk valt, hunn' togt het best wil lyên.
Hy-zelf blyft achter in het digtbelommerd woud,
Dewyl hy weet dat zich zyn Vriend daar 't meest onthoud.
De Spruit van Jesse kan bezwaarlyk zich bepaalen
Of hy vertoeven zal in de omgelegen dalen,
Of 's Konings haat ontgaan in een nabuurig Land.
Want schoon hy thans, naar 't schynt, zyn' wrok geheel verbant,
Kent David zynen aart, en durft hem niet betrouwen,
Uit vrees dat hem eerlang de vrede zal berouwen.
Om door een ryp beraad van twyfling zich te ontslaan,
Verlaat de Held zyn heir, en treed, langs stille paên,
Naar 't eenzaam woud; waar hy, 't gewoel des volks ontweken,
Gewoon was God om hulp in zynen nood te smeeken.
De zon onttrok allengs aan Israëls gezicht
De laatste straalen van haar hartverkwikkend licht,
Toen David, in het digtst der lommer neêrgezeten,
De blydschap ondervond van 't schuldeloos geweeten.
Terwyl hy overpeinst hoe Gods Voorzienigheid
Hem, van de schaapskooije af, door wondren heeft geleid,

Ziet hy een' jeugdig Held van verre nader treeden.
De siere rustigheid der welgevormde leden,
En een verheven zwier, die Vorsten eigen is,
Wekt in Prins Davids harte een tedre ontroerenis.
Ach! denkt hy by zichzelv', niet anders plagt voordeezen
De houding van myn' Vriend, myn' Jonathan, te weezen,
Toen zyn gezelschap my van allen rouw genas,
En hy in Saüls Hof de vreugd myns levens was.
't Herdenken aan zyn' Vriend houd hem als opgetoogen,
En perst hem, eer hy 't merkt, een vlotte traan uit de oogen.
Hy ryst, en weet byna niet wat hem ryzen doet,
Terwyl hy meer en meer zich naar den Vreemdling spoed,
Die stilstaat, hem aanschouwt, en, yllings toegeschoten,
Hem in zyne armen grypt en klemmend houd besloten.
Geen woorden zyn van kracht, nu Jonathan zyn' Vrind
En David Jonathan, in 't einde, wedervind.
Geen nood, schoon beider stem door blydschap is bezweken,
De vriendschap doet hun ziel door stomme traanen spreeken;
Wier vloed hun hart verligt, dat, al te sterk geprangd
Door de onverwachte vreugd, naar ademtogt verlangt.
't Krygt eindlyk lucht en ruimte om zyne blydschap te uiten,
Terwyl zy beiden nog elkaêr in de armen sluiten.

Zyt gy 't, myn Jonathan! barst David uit, kan 't zyn!
Ach! zyt gy 't zelf! misleid myn oog my niet door schyn?
Myn Broeder! hebt ge om my uws Vaders Hof begeeven?
Is my uw vriendschap in myn rampen bygebleven?
Myn Vriend! roept Jonathan, door Davids drift bekoord,
Myn waarde Vriend! Gods gunst heeft myn gebed verhoord.
'k Zie u dan weder: 'k mag myn teêr verlangen boeten;
Myn' David vinden; hem omhelzende begroeten;
En wenschen hem geluk met Isrels Heerschappy,
Die 't Goddelyk beleid hem waard keurt boven my.
Ach! spreekt de Spruit van Jesse, al weenend, kunt gy denken
Dat David ooit uw recht op Isrels troon zou krenken?
Dat hem het erfdeel van zyn' Jonathan bekoort?
Houd op, hervat de Prins, myn David! vaar niet voort.
Hoon, hoon myn vriendschap niet door me een geheim te heelen
't Welk myn genegen hart met zo veel vreugds kon streelen.
'k Weet dat ge, op Gods bevel, gezalfd zyt tot de kroon.
'k Weet dat ge, in myne plaats, zult heerschen op den troon.
God doet ons beiden recht: ik acht zyn keus rechtvaardig.
Uw heil is 't myne: ik ben uw vriendschap niet onwaardig;
Daar myn oprecht gemoed aan uw verdienste en deugd
Den scepter af kan staan met ongeveinsde vreugd;

Daar ik niet slechts een' troon, maar zelfs myn bloed, myn leven,
Gewillig voor uw rust, voor uw geluk, zou geeven.
Veins dan voor my niet meer, maar staa gulhartig toe
Dat Jonathan u als zyn' Koning hulde doe;
Dat hy den zoom uws kleeds, aan uwe kniên geboogen...
  Rys, dierbre Jonathan! ik zal dit nooit gedoogen.
Omhels my: noem me uw' Vriend, uw' Broeder, als welëer,
Of neem, in 's Hemels naam, uw wettig erfrecht weêr.
Uwe edelmoedigheid verbystert myne zinnen.
Gy, die de vroomheid mint en eeuwig zult beminnen,
ô God! laat Jonathan regeeren aan myn zy'!
Maak, maak hem deelgenoot van Davids Heerschappy!
ô Ja, myn Boezemvriend! het geen men u deed hooren
Is waarheid; Isrels troon is my door God beschooren.
'k Hadde u 't geheim voorlang gemeld, indien de geest
Uws Vaders my zo wel niet waar' bekend geweest.
Ach! kon hy Gods besluit, of deeze uw taal, vermoeden,
Wie zou hem stuiten in zyn onmeêdoogend woeden?
  Myn Vriend! zegt Jonathan, stel vry uw ziel te vreên.
Gods wil is aan den Vorst niet onbekend; ô neen.
Hy weet dat gy, na hem, zult op den zetel praalen;
Dat gy myn vriendschap met uw vriendschap zult betaalen;

En, steunende op myn trouw, gestaafd door blyk op blyk,
My de eerste plaats naast u zult schenken in dit Ryk.
Hy, eindlyk overtuigd door uw grootmoedigheden,
Heeft my dit zelf gemeld, in 's Hemels wil te vreden.
En, zo de Koning u den scepter waardig vind,
Denk met wat vreugde ik dien kan afstaan aan myn' Vrind.
Gy hebt, door 't spaaren van myn' Vaders dierbaar leven,
Aan uwen Jonathan meer dan een' troon gegeeven.
Verlaat u echter, ach! 'k ondek 't u met verdriet,
Verlaat u echter op myn' Vaders vriendschap niet.
Zyn doodelyke kwaal bedwelmt gestaêg zyn zinnen.
Hy haat hem morgen dien hy heden toont te minnen;
En Doëg, loos en boos, die om uw deugd u haat,
Neemt de onbestendigheid van 's Vorsten geest te baat;
En zal, misschien eerlang, op nieuw, door list verwerven
Dat hy uw trouw verdenkt, en u verwyst tot sterven.
    Ach! antwoord Jesses Telg, my is genoeg bekend
Hoe ligt die Edomiet het hart uws Vaders wend;
Dat wispeltuurig hart, 't welk steeds myn deugd zal hoonen,
Schoon hy my duizendwerf zyn leven zag verschoonen.
Helaas! myn Jonathan! wat raad om hem te ontgaan?
Ik vrees dat ik, in 't einde, eens onverwacht verraên,

't Rampzalig offer van zyn razerny zal strekken.
Geen berghol, geen woestyn kan my voor hem bedekken,
Nadat hem trouweloos de plaatsen zyn gemeld
Die my beveiligden voor zyn geducht geweld.
Schep moed, herneemt de Prins, Gods gunst zal voor u waaken,
En u na zo veel stryds eens overwinnaar maaken.
Bedien u van den tyd u door 't bestand vergund.
Zie of ge in Achis Hof verblyf verwerven kunt.
Die Vorst, grootmoedig en staatkundig, zal uw bede
Niet afslaan, waarde Vriend! verwacht by hem in vrede
Het uur dat de Almagt tot uw krooning dienstig acht.
Gy kunt daar veilig zyn, in spyt van Saüls magt,
En hebt 'er weinig leed van Doëgs haat te duchten.
Maar ach! myn David! naar wat oorden gy moogt vluchten,
Vergeet, wanneer ge u voor gevaar geveiligd ziet,
Vergeet uw' Jonathan, vergeet zyn vriendschap niet.
  Ik u vergeeten! is 't u mooglyk dit te vreezen?
Ach! zou uw David zo ondankbaar kunnen wezen!
Neen, dierbre Jonathan! 'k zal, waar ik my bevind',
Altoos een teder hart behouden voor myn' Vrind;
Myn ziel vertroosten met de blyde nagedachten
Der vriendschap die ik my door u zag waardig achten;

En, zo de Filistyn verblyf aan my verleent,
Dan zal ik steeds myn oog, als 't om uw afzyn weent,
Naar 't oord, door u bewoond, al zuchtend heenen wenden;
Aan Jonathan myn hart met deeze zuchten zenden;
En, daar ik ballingschap en zielverdriet verduur,
Reikhalzend uitzien naar 't gewenscht verlossingsüur,
Waarïn de Almagtige myn ongeval zal weeren,
En u op Isrels troon doen aan myn zy' regeeren.
Maar meld my, dierbre Vriend! ten troost in myne smart,
Of Jesses Zoon nog leeft in Michols teder hart;
Of zy haar' Echtgenoot nog als voorheen blyft minnen,
Dan of haar roover haar in 't eind' kon overwinnen.
Zy, die haar dagen slyt in zuchten en geween,
Hervat Prins Jonathan, bemint u als voorheen.
Dan, ach! wat moet haar ziel van uwe liefde denken?
Zeg haar, roept David uit, dat niets die ooit kan krenken;
Dat Michol, 't voorwerp van myn eerste en teêrste min,
Zich zal verheffen zien door my tot Koningin,
Wanneer de Hemel my op Isrels troon doet stygen.
Nooit moet' myn hoofd de kroon, myn hand den staf verkrygen,
Zo ik myn' Jonathan, en Michol, nevens my,
Geen deel gunne in 't bezit der Opperheerschappy!

Ach! dat ik middel wiste om haar te ontslaan van smarte,
Haar, die bestendig heerscht in myn beminnend harte!
't Vernoeg' haar, zegt de Prins, dat myn geliefde Vrind
Niet slechts haar lot beklaagt, maar tevens haar bemint.
Ik zal, door dit bericht haar droeve ziel verblyden.
Zy hoop', benevens ons, op aangenaamer tyden.
Maar welk een voorwerp doet zich op voor myn gezicht?
Ik zie gewapend volk, door fakkels voorgelicht,
Met spoed van gindschen berg naar deeze laagte trekken.
Men moet ons, waarde Vriend! niet by elkaêr ontdekken.
Men myde de achterdocht, die altoos 't ergst vermoed.
Het schynt, zegt Jesses Zoon, een deel van mynen Stoet,
Bevreesd dat ik misschien in deeze wildernissen,
Nadien de nacht reeds valt, het rechte spoor zal missen.
    't Is tyd dan, zegt de Prins, myn David! 'k ben voldaan;
'k Heb u gezien; 'k heb met myn' raad u bygestaan;
U in den hoogen nood een schuilplaats aangewezen,
En in uw oog en hart uw vriendschap klaar geleezen.
Ligt dat Gods gunst, die thans ons stil gesprek gehengt,
Na deeze scheiding ons eerlang weêr t' saamen brengt.
Zy wille u, waar gy gaat, beschermen en geleiden!
Vaarwel, myn Boezemvriend! vaarwel! wy moeten scheiden.

Men nadert ons; vaarwel, gedenk aan uwen Vrind,
Die altoos zyn geluk aan uw geluk verbind.
God, van wiens gunst gy zo veel bystand hebt genooten,
God, die getuige is van 't Verbond door ons geslooten,
Blyv', waar ge ook omdoolt, u met zyn bescherming by,
En veste u, naar zyn woord, in deeze Heerschappy!
En, mag uw Vriend u niet met Isrels kroon zien praalen,
Ziet gy hem vóór dien tyd in 't stof der aarde daalen,
Denk dan dat Jonathan tot op den rand van 't graf
Zyn' David blyken van de sterkste vriendschap gaf.
Zo spreekt de Held; omärmt zyn' Halsvriend, teêr bewoogen,
En drukt hem aan zyn hart, en spoed zich uit zyne oogen
Naar 't oord dien nacht bestemd tot Saüls legersteê.
De ziel van David vliegt, vervuld van 't aakligst wee,
Op deezen jongsten groet, hem na; het medelyden,
De vreugd, de droefenis, die hem om 't sterkst bestryden,
Vermeestren zyn gemoed. Hy staat een kleene poos
Met open armen, als versteend en roereloos
En zygt, terwyl allengs de krachten hem begeeven,
En de ademtogt hem schynt te ontvluchten met het leven,
Nog met den lieven naam zyns Halsvriends in den mond,
Verstyfd, en koud als lood, in onmagt, op den grond.

Intusschen was in 't heir, dat hem als Koning eerde,
Bekommering ontstaan dat by niet wederkeerde.
Men zond Abizaï, met eene heldenschaar',
Om uit te zien, en hem te hoeden voor gevaar.
De liefde tot den Vorst geeft vleugels aan hun voeten.
Elk brand van ongeduld om hem het eerst te ontmoeten.
Men snelt naar 't oord dat hy zich vaak ter bidplaats koos,
Genaakt den Held, in 't einde, en vind hem ademloos
Op 't aardryk uitgestrekt, als waar' hy zonder leven.
Dit schouwspel doet van schrik hun aller harten beeven.
Men staat als raadeloos. Abizaï beveelt
Dat 's Vorsten toestand voor al 't leger zy geheeld.
Men wacht een poos: men ziet den Prins allengs bedaaren.
Hy ziet den rouw des Volks; hy troost de ontstelde schaaren:
Zyn traanen geeven lucht aan zyn benepen hart.
Hy meld Abizaï de reden van zyn smart.
Ach! zegt hy hem in stilte, ik heb myn zielverlangen,
Myn' Jonathan, gezien, hem in myn' arm omvangen.
Hy vlood, op uwe komst, zo sterk als ik ontroerd,
En heeft myn teder hart in 't scheiden meêgevoerd.
De Prins, in 't eind' hersteld, begeeft, op aller bede,
By 't vallen van den nacht, zich naar zyn legerstede;

Daar hy van al het Volk reikhalzend word verwacht,
Dat, door zyn komst verrukt, tot kalmte word gebragt.
De heldre morgenster is naauwlyks aan 't verdwynen,
Als David in zyn tent de Helden doet verschynen,
Op wier beleid en moed zyn ziel, naast God, betrouwt.
Hy meld hen straks wat hem ontmoet is in het woud,
En tevens, dat zyn Vriend hem Saül ried te ontwyken
Naar 't een of 't ander van de Filistynsche Ryken.
Naardien elkéén 't gewigt van deezen raad bespeurt,
't Verblyf in Achis Ryk het best en 't veiligst keurt,
Om voor een nieuw gevaar in tyds het lyf te bergen,
Besluit de Prins dien Vorst een schuilplaats af te vergen.
De jeugdige Ithaï, met deezen last verëerd,
Snelt straks naar Achis Hof; vanwaar hy spoedig keert,
Met tyding, dat die Vorst, bekoord door 't grootsch betrouwen
Dat David in hem stelt, reeds wenscht om hem te aanschouwen;
Dat hy by Dagon zwoer, hem trouw en onderstand
En een gerust verblyf te schenken in zyn land.
Dees tyding doet de vreugd in 't heldenheir herleeven.
De benden, op 't verlof door David hen gegeeven,
Verspreiden zich alöm door Isrels Ryksgebied,
Ter plaats waar elk gezin of maagschap achterliet,

Om 't geen hen dierbaar is trouwhartig meê te voeren
Naar 't oord waar Saüls wrok hun rust niet zal beroeren.
Men schikt zich tot den togt, op 't Vorstelyk bevel.
De jonge Ahinoa, beroemd in Jisreël,
Door Davids hand getrouwd, als zyner liefde waardig,
Is met Abigaël en al het heir reisvaardig.
Men streeft, van gade en kroost en have en vee verzeld,
Met onbezweken moed, op 't voorgaan van den Held,
Naar 't land des Filistyns, waar Achis Staatsbelangen
Hem d' eedlen Vreemdeling op 't vriendlykst doen ontfangen.

David.
Negende boek.

Vorst Achis, die met vreugd aan Jesses dappren Zoon
Een schuilplaats toestond in de schaduw van zyn' troon,
Verneemt nog naauw' den Prins of tracht hem blyk te geeven
Dat by, door eedler geest dan Saüls geest gedreven,
Verdienste en dapperheid zelfs in Hebreeuwen acht.
Terwyl hy 's Helds verdriet door heusch onthaal verzacht,
Tracht hy behendig, in geheime Staatsgesprekken,
Den grond van zyn gemoed te peilen en te ontdekken.
Hy doemt Vorst Saüls aart en rustlooze achterdocht,
En toont zich aan 't belang van David naauw verknocht;
Tracht niet onduidelyk hem zelfs te doen bevroeden
Dat hy niet slechts hem in zyn rampen kan behoeden,
Maar bovendien, in plaats van Isrels Dwingeland,
Verheffen op den troon door zynen onderstand.
De Prins gevoelt zyn hart tot dankbaarheid bewoogen
Door Achis gul onthaal en gastvry mededoogen,
Doch toont hem tevens dat zyn wensch niet verder strekt
Dan tot een stil verblyf 't welk hem voor Saül dekt.

NEGENDE BOEK.

Zoud gy, dus vaart hy voort, het oorlogsvuur ontsteeken,
Om mynen hoon, den hoon eens vreemdelings, te wreeken?
Neen, toets zyn' inborst eerst, en zie of hy verdient
Dat gy zyn recht verweert als dat van eenen Vriend.
'k Verlang niet dat ge om my een' oorlogskans zult waagen,
En Isrel tegen u op nieuw in 't harnas jaagen;
Ligt geeft u Saül, door een' onbedachten stap,
Welhaast een roekloos blyk van zyne vyandschap.
Misschien zal hy eerlang, aan 't hoofd van zyne benden,
Tot myn vervolging, zich naar uwe Staaten wenden,
En eischen, tegen recht, met onbezuisd geweld,
Dat ge ons uw gunst onttrekt, ons in zyn handen stelt.
Dan kunt ge, blyft uw hart der onschuld zich erbermen,
Grootmoedige Achis! haar met grooter roem beschermen,
En toonen aan dien Vorst, dat in uw Ryksgebied
Vervolgde onnoozelheid zich vry en veilig ziet.
Dus poogt de wyze Held, die van geene aardsche magten,
Maar van Gods gunst-allóén, den rykstroon wil verwachten,
Te zorgen dat zyn vlucht in Achis Heerschappy
Zyn dierbaar Vaderland geen bron van onheil zy,
En geen vyandlyk vuur op Isrels grond doe blaaken.
Hy, die zyn zelfbelang grootmoedig kan verzaaken,

Acht zich voldaan als hy zyn leven slechts bevryd.
Vervolgde deugd wint veel al wint ze niet dan tyd.
De Koning hoort den Prins niet zonder welbehaagen.
Hy vond zich lang geperst hem achting toe te draagen.
Zyn minzaame ommegang, oprechtheid en beleid,
En zelfs dit doorslaand blyk van zyn grootmoedigheid,
't Wint all' Vorst Achis hart, en neigt allengs zyn zinnen
Om zynen eedlen Gast, als zynen zoon, te minnen.
Hy zoekt zyn byzyn steeds, en toont, van dag tot dag,
Hoe veel de Spruit van Jesse op zyn gemoed vermag.
Deeze ongewoone gunst verwekt bekommeringen
En heimelyken nyd in Achis Hovelingen.
Zy zien met smart hoe hoog de Koning hem waardeert.
Arglistige Ahuzath, wien 't heir als Veldheer eert,
Die, uit het trotsch geslacht van Amalek gebooren,
Met al zyn' stam Gods Volk zyn' haat heeft toegezworen,
Sints Isrel 't oorlogswee op hunnen bodem bragt;
En erflyk vyand is van Jakobs nageslacht;
Beraad zich in 't geheim met Maoch, die, voordeezen,
Door schranderheid en moed ten top van eer gerezen,
In 's Konings vriendschap deelde, en thans met smart beschouwt
Dat Achis David mint, en meer dan hem betrouwt.

Zy toetsen, listig, 't hart der Filistynsche Grooten,
En vinden, spoedig, in hunn' aanslag bondgenooten,
En eedverwanten, daar al 't Hof, met nyd vervuld,
Onwillig 's Vorsten gunst tot d' eedlen Vluchtling duld.
Het Vloekrot veinst, om stryd, hem vriendschap toe te draagen,
Om hem te zekerder te vangen in hun laagen.
Held Arbas, Pichol, Gob, en stoute Baladan,
Begeeven mede zich in 't haatlyk Eedgespan.
De jonge Melech-zelf, uit Achis echt gebooren,
Wien, na zyn' Vaders dood, de scepter is beschooren,
Spant heimlyk met hen aan, en eischt dat elk zich toon'
Als meer en meer verknocht ten dienst van Jesses Zoon.
Ik zal, zegt Ahuzath, eer hy iets kan ontdekken,
Hem haast met al zyn volk uit deeze vest doen trekken.
Indien my dit gelukt, gelyk myn hoop voorspelt,
Is hy aan zyn bederf onfeilbaar blootgesteld,
En Achis kan ons nooit van zynen ramp verdenken;
Al 't Volk des Lands zoekt steeds 't Hebreeuwsch geslacht te krenken.
Gantsch Kanaän vind door die wreeden zich gehoond.
Girzyt noch Gezuryt wierd door hun staal verschoond;
En wat moest Amalek van hun geweld niet lyden?
Die Volken zyn geneigd om tegen hen te stryden;

En, worden ze in 't geheim door ons nog bygestaan,
Dan zullen ze ons welhaast van Jesses Zoon ontslaan.
't Ontwerp van Ahuzath kan 't Eedgespan behaagen:
Het durft den uitslag aan zyn schrandre schikking waagen.
Hy die zyn weêrgaê naauw in listig veinzen heeft
Die met held David steeds als met een' hartvriend leeft,
Aan wien zyn ziel zich wenscht standvastig te verbinden,
Gaat, in het holst des nachts, hem in zyn wooning vinden,
En onderhoud hem dus, na een' geveinsden groet:
't Verbaaze u niet dat u myn onbesmet gemoed,
In dit ontydig uur, door blyken tracht te toonen
Dat trouw en vriendschap ook by Filistynen woonen:
't Is omgekomen, Prins! indien gy mynen raad
Verwerpt, en in der yl dees Hofstad niet verlaat.
Men wil Vorst Achis gunst voor u niet meer gedoogen;
Zy blinkt den Adeldom, helaas! te sterk in de oogen.
Een heilloos Eedgespan, dat u belaagt, heeft my
Getracht, tot uw bederf, te winnen op zyn zy'.
Men heeft uw' val en dien van uw gevolg gezworen.
Ten zy gy Gath verlaat, zyt gy gewis verlooren.
Gy ziet hoe veel ik waag' door 't melden van 't verraad.
Vraag, vraag my niet, ô Held! wie tot dees gruweldaad

Al t' saamgezwooren zyn. Zy, die het sterkst u roemen,
Zyn mooglyk 't eerst gereed om u ten val te doemen.
Geef aan myn' raad geloof; verlaat u op geen' schyn;
Hy, wien ge uw' vriend acht, zal misschien uw vyand zyn.
Gy moet, het staa my vry uw vriendschap dit te vergen,
Om uw, om myn behoud, dit groot geheim verbergen.
De Held, schoon in het harte ontroerd door dit bericht,
Gdraagt zich als op 't hoogst aan Ahuzath verpligt;
Zweert hem stilzwygendheid, en doet hem duidlyk blyken
Dat hem zyn raad gevalt, en hy van 't Hof zal wyken.
De looze Veldheer keert, met dit besluit voldaan.
En doet het Vloekgespan de maar' daarvan verstaan,
Daar zy den uitslag van zyn' list verlangend wachten.
Prins David, overstelpt door treurige gedachten,
Slaat deeze ontdekking gaê met veel bekommernis;
En schoon hem Ahuzath, voor 't oog, genegen is,
Hy twyfelt aan zyn hart, en ziet door 't veinzen heenen.
'k Heb, peinst hy, sints ik 't eerst hier ben aan 't Hof verschenen.
Op't klaarst ontdekt dat elk, niet anders dan uit vrees
Voor 's Konings ongunst, my verpligtte en eer bewees.
Ik ken het nydig hart der ongeruste Grooten.
De goedheid, my betoond, heeft hen gewis verdrooten.

Men wil my uit zyn oog verbannen, opdat hy
Door 't afzyn my vergeete, of minder gunstig zy.
Zal ik, in weêrwil van elks nyd en misvertrouwen,
Op 's Konings gunst gerust, my langer hier onthouên,
Of 't Ryk verlaaten? wat beslooten in deez' nood?
Ik wacht, indien ik blyf, niet dan een' wissen dood.
Wie zyn myn haaters? ach! zou Saül, steeds verbolgen,
My mooglyk in het Hof zyns Vyands zelfs vervolgen?
Helaas! wat vraage ik? wie, in 't Filistyns gebied,
Beklaagt zich niet van my? wie is myn vyand niet?
Elk heeft my, reis op reis, deeze oorden zien beroeren,
Het blaakend oorlogsvuur uit Juda herwaart voeren;
En, schoon men by den Vorst my thans in gunst ziet staan,
Men ziet my in het hart nochtans als vyand aan.
Is 't mooglyk dat ik my met de ydle hoop kon streelen
Dat de Onbesneednen in myn onheil zouden deelen!
My vleijen dat ik in deeze oorden grooter trouw
Dan in myn Vaderland by Saül vinden zou!
Ik zal, na deezen dag, geen' Vorst een schuilplaats vergen.
Weläanan, myn ziel! weläan, al weder naar de bergen,
Naar de oude holen, naar de wouden, die voorheen
Getuigen strekten van myn klagten en geween.

Ligt zal 't wraakgierig hart der heillooze Afgodisten
My by het wild gediert' geen stil verblyf betwisten.
De Godheid heeft my daar, in allen tegenspoed,
Voor Saüls dwinglandy beveiligd en behoed:
Zy zal daar, als welëer, my in 't gevaar beschermen,
Totdat zy zich, in 't eind', myns onheils zal erbermen.
Zo ras de morgenzon de Hofzaal heeft verlicht,
Verschynt de ontruste Prins voor Achis aangezicht.
De Vorst bespeurt, zo ras hy David in ziet treeden,
Op zyn gelaat de zorg daar 't hart door word bestreden.
Hy leid den Held ter zyde, en vraagt hem minzaam af
Of eenig nieuw geval hem stof tot droefheid gaf.
'k Ben, antwoord David hem, verpligt uw gunstbewyzen,
My en myn Volk betoond, met dankbaarheid te pryzen:
ô Ja, roemwaarde Vorst! de oprechtste erkentenis,
Die myn vervolgde ziel aan u. verschuldigd is,
Blyft, welk een lot my door den Hemel zy beschooren,
Zo lang ik adem schep, getrouw u toegezworen.
Doch schoon uw dierbre gunst myn kwynend hart verblyd,
Zy strekt tot voedsel aan den loosverborgen Nyd,
Die hier als elders woont; zich door bekommeringen
En achterdocht verspreid in 't hart der Hovelingen.

'k Zie de onverschilligheid alrede in haat verkeerd.
'k Merk dat men tot myn' val zelfs heimlyk t' saamenzweert.
't Word alles my verdacht. 'k Heb, door de arglistigheden
Der Grooten, in myn Land te veel verdriets geleden
Dan dat ik in uw Hof my roekloos waagen zou
Aan heimelyken nyd, vermomd met schyn van trouw.
Gy hebt voor eeuwig aan uw goedheid my verbondene:
Maar, zo ik in uw oog genade hebb' gevonden,
Duld dan dat ik vertrekke uit uwe Heerschappy,
En een verblysplaats zoeke in Judaas Woesteny.
Vorst Saüls wrok zal daar my minder onheils baaren
Dan uwer Grooten nyd my hier zal doen weêrvaaren.
De Koning vest, verbaasd, zyn oogen op den Held.
Ik heb u in myn Land voor Saüls woest geweld,
Dus spreekt hy, met vermaak een schuilplaats aangebooden;
En zweere u by Astarte, en Dagon, 't hoofd der goden,
Dat Achis u waardeert gelyk uw deugd verdient.
Wie u belaage of haate, ik ben en blyf uw Vriend.
Die Vriendschap zet my aan om vry met u te spreeken.
Gy zorgt niet ongegrond: 't is my reeds klaar gebleken
Dat de Afgunst tegen u met al haar krachten woelt.
't Kan weezen dat ze zelf uw' ondergang bedoelt,

Indien ze u, op haar' wensch, niet van myn Hof kan stooten.
Ligt word haar magt gesterkt door myne Bondgenooten.
De Koning Eglon, die, op Gages troon gevest,
Zichzelv' van nyd verteert, vlamt steeds om dit Gewest,
Staat ooit de kans hem schoon, aan zyn Gebied te snoeren.
Vorst Hohas, niet vernoegd de Heerschappy te voeren
In Asdod, sterkt zyn hand, en zet hem listig aan
Op hoop dat hem geen deel zal van den roof ontstaan.
Schoon ik hen beiden dwong myn Oppermagt te erkennen,
Hun trotsheid kan zich noode aan dat gezag gewennen.
Zy zaaijen 't heilloos zaad van tweespalt in dit Land.
Een deel des Adeldoms vliegt heimlyk van hun hand.
Dit heeft my menigwerf aan 't muitziek tegenstreeven
Der Grooten van myn Ryk met smarte toe doen geveen.
Dan, van wat opzet ook de boosheid zwanger zy,
Nooit dulde ik uw vertrek uit myne Heerschappy.
Zoude ik gedoogen dat ge in wildernissen, holen,
En bergspelonken, als voordeezen, om zoud doolen;
Dat David vruchteloos op Achis had betrouwd!
Neen, braave Held! hebt ge als uw' hoeder my beschouwd,
Ik zal, gelyk ik zwoer, voor uwen welstand waaken,
En, is 't my mooglyk, aan uw' ramp een einde maaken.

De vesting Siklag, door myn magt aan Simeon
Ontweldigd, toen ik laatst de zege op Isrel won,
Een veiliger verblyf dan holen en spelonken,
Zy u en uw geslacht ten wettig erf geschonken.
Leef daar gelukkig in de schaduw van myn' troon,
Tot ge u een beter lot bereid ziet van de Goôn.
  Hoe sterk word David door erkentenis gedreven,
Daar dees grootmoedigheid zyn blydschap doet herleeven!
Is 't mooglyk, denkt hy, dat meer deugds te vinden is
By een' afgodisch Vorst dan by den Zoon van Kis!
Kan Achis over 't lot eens vreemden zich erbermen;
Een' vyand van zyn Volk, gelyk een' Zoon, beschermen;
En Saül, wreed en boos, helaas! zo onverdiend
Een' vreedzaam onderdaan, een' trouwbevonden Vriend,
Een' aangehuwden Zoon, vervolgen en belaagen!
'k Aanvaard het grootsch geschenk, door u my opgedraagen,
Dus spreekt hy tot den Vorst, met waare dankbaarheid;
En zal, wat lot my ook de Hemel hebb' bereid,
Altoos uw gastvryheid, uw trouw, uw heuschheid roemen,
En tot myn levensëinde u myn' Beschermer noemen.
  Terwyl des Konings gunst het gantsche Hof verzet,
En aller Eedlen haat op David sterker wet,

Neemt hy, geen kans ziende om hun afkeer te overwinnen,
Van Achis afscheid, en vertrekt, met zyn Vorstinnen
En trouwe Heldenschaar', naar 't hem geschonken oord,
Daar Siklag reeds van ver hun aller oog bekoort.
Dees Stad, welëer ten erf aan Simeon gegeeven,
Ligt op een' heuveltop, omringd door dichte dreeven,
Wier oogverrukkend loof ter koele schaduw strekt,
Daar 't veel beloovend land de hoop des landmans wekt.
De Stad beschouwt alöm bekoorende valleien,
Begraasde dalen, daar de kudden tierig weiên;
En groet uit haaren wal, in 't avondbaarend west',
Het Vorstlyk Gaze, aan 't strand der Groote Zee gevest;
't Eenvoudig Juta en Addullam staan in 't noorden;
In 't zuiden Gerar, daar de Bezor langs zyn boorden
Van 't hoog gebergte daalt, en spoed naar 't barre strand;
Het volkryk Debir ryst van verre aan d' oosterkant;
Nog verder Hebron, dat aan Enaks groote Zoonen
Behoorde, eer Kalebs stam die landstreek mogt bewoonen.
De Prins, van zo veel ramps en zwervens afgemat,
Neemt met vermaak bezit van zyn verkregen Stad;
Die, woest, sints Isrel uit haar muuren wierd verdreven,
Thans weêr, door Isrel, word vervuld met vreugd en leven.

In 't midden van die rust blyft David steeds bevreesd
Voor Saüls woelziek brein en ongerusten geest;
En dat die zwakke Vorst, op nieuw misleid door listen,
Hem moogelyk 't bezit van Siklag zal betwisten.
Hy tracht met hem den weg van vriendschap in te slaan,
Om, zo 't geschieden kan, zyn achterdocht te ontgaan.
Fluks doet hy Ithaï naar Gibea vertrekken,
Om, uit zyn' naam, den Vorst en Jonathan te ontdekken
Dat Koning Achis, zo grootmoedig en beleefd,
De Vesting Siklag hem ten erf geschonken heeft;
Dat hy, in dat bezit, aan Saül wenscht te toonen
Dat toegenegenheid en trouw zyn ziel bewoonen;
En, zo de nood zulks eischt, uit Siklags vasten wal
De grenzen van het Ryk getrouw beschermen zal.
Schoon Saül noô de magt van Jesses Zoon ziet ryzen,
Behaagt hem echter de eer die hy zich ziet bewyzen.
Ach! zucht hy, kon myn hart gerust zyn op zyn reên,
Ik gunde hem de Stad veelëer dan d' Onbesneên.
Held Jonathan, verrukt door d' onverwachten zegen,
Die zyn geliefde Vriend heeft door zyn' raad verkreegen,
Staat zynen Vader voor de trouw van David in;
En weet, in 't byzyn van 't verwonderd Hofgezin,

Gelukkig, in dit uur, zyn hart zo ver te buigen,
Dat hy zich door zyn taal, naar 't schynt, laat overtuigen.
Gaa, spreekt de Koning tot den bode, zeg den Held,
Dat Saül op zyn deugd een vast betrouwen stelt;
Dat ik hem, met vermaak, die Vest zal overlaaten,
Mits hy zyn zorg besteede aan 't waaken voor myn Staaten.
Dees heuschheid spruit nochtans uit waare vriendschap niet:
Hy vreest den Prins, aan wien Vorst Achis bystand bied,
Te tergen door zyn taal; terwyl hy zich durft vleijen
Dat de oude Kananyt, die dicht by dees valeien
Zyn sterkste steden heeft, niet lang gedoogen zal
Dat David meester blyv' van Siklags vasten wal.
Held Ithaï vertrekt van 't Hof van Isrels Koning,
En meld aan David dat zyn heusche pligtbetooning,
Door 't vriendelyk beleid van Jonathan geschraagd,
Naar 't scheen, aan 't wreevlig hart van Saül heeft behaagd.
Inmiddels woelt de nyd op 't sterktst by Achis Grooten.
Men poogt Prins David uit zyn nieuw Gebied te stooten.
Men houd in 't heimlyk raad, wat best zy onderstaan,
Om, eens vooral, zich van dien Vreemdeling te ontslaan.
Men kon hem ligtelyk met al zyn volk verderven,
Moest hy van oord tot oord, gelyk voorheen, nog zwerven;

Maar wie, wie is hy, die dien aanslag waagen zal,
Nu David meester is van Siklags vasten wal?
Daarby laat zich zyn moed van niemand ringelooren.
Wat mensch durft Judaas Leeuw in zynen schuilhoek stooren?
    Vreest niet, zegt Ahuzath, men stroop' van allen kant
Rondöm de Vesting heen; en roov' het graan van 't land,
De kudden uit de weide, en 't ooft van tak en stammen:
Men doe, door roof en moord, in gramschap hem ontvlammen,
Totdat hy, in het eind', tot wederstand getergd,
De plonderaars vervolg' langs, 't uitgestrekt gebergt';
En, als hun kronklend spoor hem ver van huis doet doolen,
Dan vall' men aan, en legg' de onweerbre stad in koolen.
De Gezuryt, die nooit zich in slagorden schaart,
Nooit, zelfs in 't heetst des stryds, zyn standplaats lang bewaart,
Maar schielyk aanvalt met een hagelbui van pylen,
Waarna hy schichtig wykt, dan weder aan koomt ylen,
En telkens op dees wyz' zyn' vyand loos verrast,
Is reeds ten stryd gereed, en wacht alleen myn' last.
De Girgazyt heeft ook het harnas aangeschooten:
Zy zyn van Jangen tyd 's Ryks trouwe Bondgenooten.
Het hart van Amalek brand ook naar 's Vluchtlings val.
Denkt gy dat hy alléén drie Volken weeren zal

Met zyn geringe magt? neen, neen: 't is buiten vreezen.
Hy zal, ô Vrienden! ja, hy moet hier 't offer weezen.
Elk juicht, op deeze taal, en wacht, aan 't Hof te Gath,
Den uitslag af der list van Veldheer Ahuzath.
De Spruit van Izaï, begon nu, met zyn Vrinden,
Het bly genot der rust in Siklag te ondervinden,
Wanneer hem door zyn Volk de tyding wierd gebragt,
Dat, langs het oost' der vest, een talryke oorlogsmagt
Van Girgazyten stroopte, en veld noch akker spaarde,
En wyd en zyd een' schat van ooft en graan vergaêrde.
Men meld hem verder hoe dees plondraars, niet te vreên
Met hunn' geroofden buit, om Siklags wallen heen,
Naar Juda trekken, daar ze al 't Land van angst doen beeven,
En elk die hen weêrstaat meêdoogenloos doen sneeven.
De Prins besluit in 't kort; streeft yllings, op dees maar',
Zyn Vaderland ter hulp, met al zyn Heldenschaar';
En dwingt den Girgazyt het plonderen te staaken,
En, op zyn' togt verrast, voor eigen heil te waaken.
Dit strydbaar Volk, dat, door vermeetlen moed verblind,
Den dood al vechtend kiest wanneer 't niet overwint;
Dat nooit van vluchten weet, en 't grootst gevaar durft tergen,
Houd stand, en legert zich stoutmoedig op de bergen,

Vanwaar 't zich vleit den Prins te kunnen wederstaan;
Ja zelfs hem met zyn volk te zullen nederslaan.
Het vliedend Herdersvolk brengt, doodelyk verlegen,
Inmiddels 't naar bericht des invals allerwegen:
Vorst Saül, door hunn' nood en jammerkreet ontsteld,
Besluit dit woest geweld te keeren met geweld.
Wie, zegt hy, kan voortaan den Filistyn betrouwen?
Dees ramp word ons gewis door hem-alléén gebrouwen.
't Geslooten vreêverdrag, dat tusschen ons bestaat,
Beveiligt Israël niet tegen hunnen haat.
Zy schynen onbewust van 't oogmerk deezer snooden,
Maar waren 't mooglyk zelf die tot den togt hen noodden.
Dit Volk, steeds aan 't belang des Filistyns verknocht,
Is zekerlyk daartoe door Achis omgekocht.
Ik zweer deez' plonderaars eerlang te zullen toonen
Dat Isrels Heerscher zich niet ongestraft laat hoonen.
Dees inval zal in 't kort niet minder duur hen staan
Dan hem die listig hen die stroop heeft aangeraên.
Hy spreekt, en geeft bevel om Isrels legerschaaren,
Elk onder zyn banier, terstond te doen vergaêren;
En zweert, in 't openbaar dat hy 's Lands ongeval
Aan Achis en zyn Ryk op 't strengst vergelden zal.

De Girgazyt, bewust dat Saül zyne benden
Van allen kant vergaêrt, vind oorbaar zich te wenden.
Hy tracht stoutmoedig zich van David eerst te ontslaan,
Om dan, met beter kans, den Vorst te wederstaan.
De Held ziet, blyde, hen van 't steil gebergte daalen:
Hy zet hunn' sieren waan en dwaazen hoogmoed paalen;
Daar 't hem, door 's Hemels hulp gesterkt, niet slechts gelukt
Dat hy den ryken roof hen gantschelyk ontrukt,
En hun geleedren scheurt, maar zelfs, in 't eind', hen allen,
Tot aan den laatsten man, door 't wreekend zwaard doet vallen.
    Terwyl hem 't Heldenheir als overwinnaar groet,
En hy naar Siklag keert, aan 't hoofd van deezen Stoet,
Word in Vorst Achis Hof een los gerucht vernomen,
Dat Saül met een heir het Ryk dreigt op te komen.
De Koning geeft terstond, op deeze maar', bevel
Om elk te waapenen, opdat hy Israël,
Eer Saül vaardig is, door vuur en zwaard ontroere,
En voorts den oorlog op zyn' Vyands bodem voere.
Dees last verheugt het hart der moedige Onbesneên:
Zy schaaren, heet op wraak, zich in der yl byéén.
    Inmiddels trekt de bloem der looze Gezuryten
Naar Davids nieuwe Stad, op 't spoor der Girgazyten.

Zy rooven, op hunn' togt, met toomeloos geweld,
Het graan van de akkers, en de kudden uit het veld.
De droeve landman schreit vergeefsch om mededoogen,
Daar hem zyn have en vee ontrukt word voor zyne oogen.
Prins David streeft, gezwind, met zynen Heldenrei
Hen tegen; en vervolgt, langs heuvel en vallei,
Dees roovers, die verhaast voor zyne benden vlieden,
Als waren zy te zwak om tegenstand te bieden:
Doch op het onverwachtst vertoont de looze Stoet
Zich boven op 't gebergt', waar niemand hen vermoed,
En zend een hagelbui van schichten naar beneden.
De dappre Prins, die van omhoog zich ziet bestreden
Met ongelyken kans, zend, midden in 't gevaar,
Held Ithaï, aan 't hoofd van een getrouwe Schaar',
De bergen achteröm, naar 's Vyands heuveltoppen,
Om, zo 't hen mooglyk zy, den aftogt hen te stoppen.
Hy-zelf stygt midlerwyl, daar Gezurs kroost op schild
En harrenas en helm een vlucht van pylen spilt,
De schuine heuvels op, en streeft hen moedig tegen.
De Vyand, die hem stout ziet naadren, en de wegen
Ter vlucht nog veilig acht, snelt yllings achteruit;
Doch vind zich, onverwacht, door Ithaï gestuit.

Dus, van alöm bezet, van allen kant besprongen,
Verweert hy zich met kracht, door hoogen nood gedrongen.
De stryd word algemeen, de wanhoop baart hier moed,
Terwyl het Heldenheir, door 't plengen van hun bloed,
Hunne euveldaaden straft, en geen' van hen laat leeven
Om van hun neêrlaag in hun Land bericht te geeven.
De Godheid, zeggen zy, geeft hen in onze magt,
Die erflyk vyand zyn van Jakobs Nageslacht.
Zy dwingen zelfs den Prins naar Gezurs vest te trekken,
Die zy ten offer aan hun gramschap doen verstrekken;
En keeren, eindlyk, nu hun wraak zich heeft voldaan,
Naar Siklag juichend weêr, met 's vyands buit belaên.
De Held verneemt hier dat hem Achis, door zyn booden,
Terwyl hy elders was, heeft aan het Hof doen nooden.
Hy spoed zich derwaart heen; de Vorst, die hem bemint,
Spreekt met hem, in 't geheim, als met zyn' boezemvrind.
'k Heb, zegt hy, uit den boô, dien ik u zond, vernomen
Dat gy nog van uw' togt niet waart terug gekomen;
Maar van wat togt bleef my tot heden onbekend.
Ontdek my tegen wien ge uw wapens had gewend.
Prins David durft wel veel van Achis gunst vertrouwen,
Maar niet genoeg om al 't gebeurde aan hem te ontvouwen.

Het Kroost van Jethro, dat my noode in Siklag ziet,
Dus antwoord hy, heeft met den Jerachmeëliet
My, tegen allen recht, baldaadig aangevallen:
Ik heb hem niet alleen verdreven van myn wallen,
Maar zelfs hem, schoon door hulp uit Isrel onderschraagd,
Tot in het zuiderdeel van Juda nagejaagd;
En met myn dapper Volk, in onderscheiden togten,
De zege meer dan eens op 't roversrot bevochten.
De Vorst gelooft terstond 't geen hem met blydschap streelt;
Terwyl hy in 't geheim zichzelven reeds verbeeld
Dat dit bedryf een' haat in Isrel zal ontsteeken,
Waardoor het trachten zal op David zich te wreeken.
De drift, dus peinst hy, heeft zyn jeugdig hart misleid.
Hy geeft dus Saül stof tot onverzoenbaarheid.
Ik kan, nu hy dien Vorst zelf dwingt om hem te haaten,
Ik kan voortaan gerust my op zyn trouw verlaaten.
Hy meld, in deezen waan, den Prins, dat hy met al
Zyn benden zich eerlang naar Isrel wenden zal,
Om Saül, die zyn Ryk gedreigd heeft, op te zoeken.
Ik zal, eer hy 't vermoed', hem in zyn Land verkloeken,
Dus spreekt hy tot den Held; en gy, ô David! gy,
Wien ik een schuilplaats schonk in myne Heerschappy,

Zult my verzellen met uw trouwe Heldenschaaren.
Myn Benden zullen zich by Afeks wal vergaêren;
By Afek, zo beroemd, sints dien gewenschten dag
Waarïn zich Israël door ons verwonnen zag;
Waarïn dat Volk, toen moed noch wanhoop hen kon baaten,
Zyn heiligdommen zelfs aan ons moest overlaaten.
'k Verdubbelde, ten blyk hoe waardig ik u acht,
Met uwen Heldenrei, ô Prins! myn legerwacht.
Bewaak my, op uw beurt, met uw Hebreeuwsche schaaren;
Zo kan der Grooten nyd u minder onheils baaren;
En ik getuigen hoe uw dapperheid my hoed,
U loonen, naar vereisch van uw verdienste en moed.
Keer dan naar Siklag, om uw Volk deez' last te ontdekken,
En met hen yllings naar 't verzameld heir te trekken.
't Gesprek des Konings wekt in Davids moedig hart,
Aan Isrels heil verknocht, een doodelyke smart:
Zyn geest beseft nochtans dat hy zyn zielgepeinzen,
Uit vrees, voor grooter ramp, zorgvuldig moet ontveinzen.
ô Vorst, wiens last aan my ten wet geworden is!
Denk niet, dus antwoord hy, dat myne erkentenis
Voor zo veel gunstbewys ooit in 't gevaar zal wyken:
Zy zal min door myn taal dan door myn daaden blyken.

Hy wykt terstond van 't Hof, en ziet zich naauw' alleen,
Of uit zyn bittre smart door klagten en geween:
Ach! zucht hy, ach! dit leed ontbrak nog aan myn plaagen.
De Filistyn moest my de wapens nog doen draagen,
Opdat ik zelf, helaas! myn dierbaar Vaderland,
Zo vaak in 's Hemels gunst beveiligd door myn hand,
Door wreeden pligt geperst, als vyand zou bestryden,
En zelfs myn Vrienden aan hunn' haat ten offer wyden.
Nooit heeft my Saüls wrok en duldelooze dwang,
Nooit heeft de glans der kroon, nooit heeft het zelfbelang
My van myn' pligt vervreemd, of my naar wraak doen streeven.
Myn Vaderland is nog my waarder dan myn leven;
En zal de moordlust van den trotschen Filistyn
My thans de dwingeland, de beul, daarvan doen zyn?
Zal David, aan het hoofd van zyn getrouwe Schaaren,
Het drukkend ongeval van Israël bezwaaren?
Verdelger worden van den Godgetrouwen Stam
Van Terahs grooten Zoon, aartsvader Abraham?
Zal ik, door 't vellen van zyn gloriryke Telgen,
Myn Broeders, myn Geslacht, meêdoogenloos verdelgen?
Neen, Achis! schoon uw gunst myn ongeval verligt,
Schoon my uw gastvryheid ten dierste heeft verpligt,

Gy zult me in eeuwigheid geen' Landverraader maaken;
Nooit my myn liefde tot myn Broeders doen verzaaken.
Zou my het Volk, dat ik als Koning zal gebiên,
Dat my bemint, aan 't hoofd van zyn bestryders zien?
Zou ik, zo laag, zo wreed, myn leed aan Saül wreeken?
Ligt met myn eigen hand myn' Jonathan doorsteeken
In 't hevigst van den stryd; of storten, door zyn zwaard
Met wond by wond doorboord, voor zyn gezicht op de aard';
Terwyl zyn smart, voor één, hem duizend doôn doet lyden?
Ach! zou dit schouwspel 't hart der Onbesneên verblyden?
ô God! die al myn smart, die al myn traanen ziet,
Stel me op zo hard een proef, na zo veel lydens, niet!
Ontferm u over my en over hem te gader!
Neen, Jonathan! ô neen; gy minde geen' verraader.
Uw Vriend, uw David, schoon met ramp op ramp bezwaard,
Is nog uw tederheid, is nog uwe achting waard.
Herneem, eer Jonathan voor Davids naam zou beeven,
Herneem veelëer 't geschenk, ô Achis! my gegeeven.
Maar kan ik weigren met uw Volk ten stryd te spoên?
Kan de afstand van uw gift my van dit leed behoên?
Zult ge, op myn weigering, myn vroomheid niet mistrouwen?
My als verspieder aan verraad niet schuldig houên?

Zal elk der Grooten, die reeds naar myn onheil staan,
U niet versterken in dien zorgelyken waan?
Wat gaat my aan, zo ze u hun reden doen gelooven!
Uw wraak zal my-alléén van 't leven niet berooven,
Die, zo veel worstlens moê, reeds reikhals naar den dood;
Maar tevens zal al 't Volk, dat met my herwaart vlood,
Zich aan myn lot verbond, zelfs met gevaar van 't leven,
Met Echtgenoote en Kroost, hier deerlyk moeten sneeven.
Helaas! my dunkt ik zie hoe op myn' Vriendenstoet
De toomelooze wraak, door u gewet, reeds woed.
'k Zie, midden onder hen, myn dierbre Gemaalinnen...!
Wat loon voor uwe trouw, rampzalige Vorstinnen!
Ik, ik u moorden? neen; 'k zal alles onderstaan
Eer u myn weigering dit lot doe ondergaan.
Wie zag zich ooit ten prooie aan zo veel wreede elenden?
Waarheen zal zich myn hart, waar zal 't om troost zich wenden?
Tot wien zich keeren in dit deerniswaardig lot?
Wat buigt ge u neêr, myn ziel, klaag, klaag uw leed aan God;
Hy is uw toeverlaat, uw steenrots en uw sterkte.
De zelfde Godheid leeft die vaak uw heil bewerkte;
Waaröp uw ziel betrouwde, als alles hooploos scheen.
Zy ziet, uit haaren troon, myn wreede angstvalligheên.

Zy heeft my meer dan eens in 't grootst gevaar behouên:
'k Zal aan haar zorg-alléén myn naadrend lot betrouwen.
Ik gespe, op uw bevel, ô Vorst! dan 't harnas aan,
Maar zal uw lyfsbehoud alleenlyk gadeslaan;
Slechts waaken voor uw hoofd, met myn getrouwe Helden,
En u, langs deezen weg, uw gunstbewys vergelden.
'k Zal tot dit oogmerk geen gevaar, hoe groot, ontzien,
En toonen dat ik uw weldaadigheid verdien;
Maar nimmer zal ik, hoe 't hier wenden mooge of keeren,
De hand slaan aan myn zwaard om Israël te deeren.
Neen; tegen dit vergryp zal de Almagt my behoên,
En uit deez' nacht van ramp een heillicht ryzen doen.
    Dus, in Gods hulp getroost, ontdekt de Held zyn Schaaren
Des Konings eischen, die zo wreedlyk hem bezwaaren.
Zy siddren allen op dit haatelyk bevel,
En zuchten om hun lot en dat van Israël.
De dappre Prins maalt hen 't gevaar aan beide zyden.
Denkt, denkt niet, zegt hy, dat ik Isrel zal bestryden.
ô Neen, ik trek, deez' dag, als lyfwacht slechts te veld
Van Achis, wiens gemoed in my betrouwen stelt.
Ik zal, uit dankbaarheid, hem op myn beurt behoeden,
Hem, die ons heeft beschermd in onze tegenspoeden.

Toont dat gy nevens my de gunst des Konings eert.
Beschut hem aan myn zy', nu hy uw' dienst begeert.
Laat ons het Vaderland aan 's Hemels zorg betrouwen:
Wie weet wat redding ons zyn magt zal doen beschouwen?
Iets meer dan menschlyks, dat in elk den moed ontsteekt,
Straalt uit des Prinssen oog terwyl hy met hen spreekt.
Schoon hy hen niet geheel de zorg van 't hart kan ligten,
Hy ziet nochtans eerlang hen voor zyn rede zwichten.
Zy trekken Siklag uit, getroost om overäl
Hem na te volgen waar hy hen geleiden zal.
    Inmiddels had de bloem der Filistynlche Grooten
En Vorsten van alöm het harnas aangeschooten.
Het heir van Asdod, Gaze, en 't moedig Askalon
Trekt, met het Volk veréénd van Gath en Akkaron,
Langs Opper-Bethoron en Gaas, naar Timnaths wallen,
All' blaakende om het heir van Isrel aan te vallen.
Zy naadren Gilgal, dat de beek van Kana groet
Eer zy naar 't Roozendal van 't weelig Saron spoed.
Een rei van bergen ryst aan de oostzy' deezer streeken,
Verrykt met graan en ooft, doorsneên van koele beeken.
Der Filistynen magt stygt deeze heuvels op,
En telt 'er Stad by Stad van hunn' verheven top.

De naaste is Afek, in een' dubblen muur beslooten,
De groote zamelplaats der siere Bondgenooten;
Gints Sunem, Bethsean, en Endor, op een rei,
Bekoorelyk beperkt door Jisreëls vallei,
Die Dothan ryzen ziet uit zyn begraasde dalen.
De vlakte des Jordaans zet deeze landstreek paalen.
In 't noord' steekt Hermons top by al de heuvels uit,
En Gilboaas gebergt' heft, in het laauwe zuid',
Zyn groene kruinen op, die aller oogen streelen.
    Vorst Achis vind alreê meer dan twee derdedeelen
Van zyne legermagt by Afek in het veld.
De Vorsten, in wier hulp hy zyn betrouwen stelt,
Begroeten, met ontzag, hem, dien ze als Veldheer eeren.
't Is Ahuzath, en hen die met hem t' saamenzweeren,
Intusschen reeds bewust dat Achis de oorlogsmagt
Van David met dien Prins eerlang in 't leger wacht.
Zy, die met bittre spyt, terwyl zy herwaart kwamen,;
Den ramp des Girgazyts en Gezuryts vernamen,
Verbergen deeze maar', en smooren hunne smart.
Wie peilt de diepte van een laag en veinzend hart,
Dat zich voor 't onderzoek zorgvuldig tracht te hoeden?
Zy zien, vernoegd, den Held thans naar hun leger spoeden,

Opdat zyn afzyn aan het kroost van Amalek,
Dat reeds op Siklag loert, een' schoonen kans verwekk',
En vleijen zich, door list, den Prins en zyne benden'
Na 't sloopen zyner Vest, te rug te zullen zenden.
De Koning Arioch, die Askalon gebied,
En Hohas, die zyn wet in Asdod eeren ziet,
Dus spreekt het Eedgespan, zyn stout op hun vermogen;
Zy zullen Jesses Zoon in 't leger nooit gedoogen;
En Eglon, Gazes Vorst, heeft, federt langen tyd,
Getoond hoe hevig hy des ballings roem benyd.
Wat Thalmaï betreft, hy is van zachter zeden,
Doch schikt zyn neiging steeds naar hunne zinlykheden.
Men laat' hen slechts begaan, en veinz', gelyk voorheen:
Zy zullen zorgen voor 't verzenden der Hebreên.
Zo kunstig weet de list zich buiten schoots te stellen,
En tracht hen die zy haat door andren neer te vellen.
Doch schoon geen mensch 't bedrog in zynen schuilhoek ziet,
't Ontschuilt het alziend oog der Eeuwige Almagt niet;
En haar Voorzienigheid, die goed uit kwaad kan trekken,
Doet thans der Grooten list tot Davids redding strekken.
Terwyl het Vloekgespan dus Judaas Held belaagt,
En 's Veldheers gunst tot hem den Bondgenooten klaagt,

Om tegen Jesses Telg hunn' afkeer aan te zetten,
En hunn' verborgen haat tot zyn bederf te wetten,
Ziet Achis van alöm zyn benden aangespoed;
Zyn oorlogsheir groeit aan in kracht en tal en moed.
Prins David, die aan 't hoofd van 't Volk, door hem vergaderd,
Ondanks zyn' tegenzin, het leger is genaderd,
Verschynt, en word terstond in 's Veldheers tent geleid,
En door den Vorst ontmoet met de oude minzaamheid.
De Bondgenooten, by dien Koning t' saamgekomen,
En reeds door 't Eedgespan op 't sterkst voorïngenomen,
Zien 's Prinssen eedlen zwier en vriendelyk gelaat
Met heimelyken nyd en ingekropten haat.
De Held is naauwlyks uit Vorst Achis tent geweken,
Of aller wrok begint in morren uit te breeken.
De fiere Hohas vraagt, met woesten overmoed,
Wat doen wy in ons heir met dien Hebreeuwschen Stoet?
Vorst Achis merkt zyn woede, en tracht ze in tyds te dooven;
Gy moogt u, zegt hy, van hunn' arm iets groots belooven;
't Zyn alle Helden, door hun dapperheid vermaard;
Hun Opperhoofd is de eer van alle braaven waard;
't Is David, Jesses Zoon, door Saüls haat verdreven,
Wien ik een schuilplaats in myn Staaten heb gegeeven.

Ik Ik heb niets kwaads bespeurd in zyn verheven ziel
Sints hy van Israëls aan onze zyde viel,
En durf my op zyn trouw en die zyns Volks verlaaten.
Zo waagt gy aan die trouw en ons en onze Staaten?
Roept Koning Arioch, door hevigheid ontroerd;
Wy hebben, elk om stryd, u benden toegevoerd,
Van wier verheven moed we een wisse zege wachten;
Maar nooit kwam my, nooit kwam deez' Vorsten, in gedachten
Dat zonder Davids hulp de dappre Filistyn,
Zelfs in zyns Veldheers oog, zou overwonling zyn.
Daar Achis deeze blaam van zich zoekt af te weeren,
Breekt Hohas dus zyn reên: Doe hem naar Siklag keeren,
Die Stad, hem onverdiend door u reeds toegelegd.
Waan nooit dat hy ons zal verzellen in 't gevecht.
Gy-zelf, het belge u niet, leert hem zyn' pligt verzaaken.
Kan hy by Saül zich ooit aangenaamer maaken,
Dan door dit gantsche heir met heimelyk verraad
Ten prooi te leevren aan zyn' toomeloozen haat?
Dan zouden we ons te spaê van dit bedrog beklaagen.
Men steune op geen' Hebreeuw: ons heugen Simsons laagen.
De nydige Eglon, die met vreugd dit twisten ziet,
Vraagt, met een' schrampren lagch: Is hy die David niet,

Van wien gantsch Israël in zangen plagt te melden
Dat hy tienduizenden versloeg van onze Helden?
Hun groote Saül sloeg slechts duizenden ter neêr;
Maar hy, wat dapperheid! hy sloeg 'er tienmaal meer!
De bitterheid neemt toe door 't hevige krakeelen.
't Schynt dat Prins Davids komst de Vorsten zal verdeelen.
't Is vruchtloos dat de Vorst van Akkron met beleid
De gramschap ondergaat; niets stuit de oploopendheid;
Men dreigt den Veldheer zelfs naar huis te zullen keeren,
Indien hy weigren blyft om Jesses Spruit te weeren.
Vorst Achis, die zich door 't geschil belemmerd vind,
Besluit, zyns ondanks, tot het afscheid van zyn' Vrind.
'k Zal, zegt hy, u voldoen, en hem met al zyn benden,
Schoon tegen mynen zin, haast uit het leger zenden;
Maar pas te zorgen dat uw volk zich dapper draag',
Opdat ik van uw' dwang my niet te spaê beklaag'.
De Vorsten staan hem in voor hunne legerschaaren,
En 't hevig Staatsgeschil raakt eindlyk aan 't bedaaren.
De wakkre Veldheer ziet zo dra zich niet alleen,
Of zend om David, dien hy aanspreekt met dees reên:
ô Held! de nyd toont hier haar doemenswaard vermogen.
Gy zyt, op myn bevel, met ons ten stryd getoogen;

Maar uwe komst in 't heir behaagt den Vorsten niet.
Hoe zeer het ongelyk my deert dat u geschied,
Men eischt dat ik terstond u weêr te rug doe trekken.
De Prins kan op die taal zyn blydschap naauw' bedekken:
Hy merkt dat de Almagt, die zyn heimelyk gebed
Genadig heeft verhoord, hem door zyn' vyand red.
Hy vind nochtans geraên zich, om dit haatlyk hoonen,
Tot staaving van zyn eer, op 't hoogst misnoegd te toonen.
Waarmede, roept hy uit, heb ik hunn' haat verdiend?
Of hoont ge, uit slinks vermoên, ô Achis! dus uw' vriend?
Hebt ge ooit, terwyl ik my heb in uw Ryk bevonden,
Ontdekt dat ik myn trouw, myn pligten, heb geschonden?
Geloof my, zegt de Vorst, daar ik u plegtig zweer
By uwer vadren God, by Isrels Opperheer,
Dat gy my, sints gy hier om schuilplaats zyt gevlooden,
Zo waard geworden zyt als een gezant der Goden;
Doch geen der Vorsten, aan myn Staatsbelang gehecht,
Wil u of uw gevolg gedoogen in 't gevecht.
Myn ziel, die u bemint, is met uw smart bewoogen;
Maar geef myn' raad gehoor; onttrek u aan hunne oogen.
Ontdek deez' ommezwaai aan uwen Heldenstoet;
En keer, als 't morgenlicht deeze oorden weêr begroet,

Te rug naar uwe Stad, verzekerd dat uw Koning
Een hooge waarde stelt in uwe trouwbetooning.
De heusche Vorst omärmt, op deeze taal, den Held,
Die, met zyn gunst voldaan, naar zyne Vrienden snelt;
Hen 's Veldheers last ontdekt; en, met den vroegen morgen,
De legerplaats verlaat, ontslagen van de zorgen
Dat hy, of Israël of Achis ten gevall',
Aan een' van beiden zich ondankbaar toonen zal.
God-zelf, dus spreekt hy, heeft zyn almagt ons doen blyken.
Wie op zyn hulp betrouwt zal nooit in 't leed bezwyken.
Het heilloos Eedgespan ziet zyn vertrek met vreugd,
Daar 't, vol arglistigheid, een grooter ongeneugt,
Een' zwaarder ramp dan ooit heeft aan den Prins beschooren.
De Vorsten zyn voldaan nu zy zyn' aftogt hooren;
En hy, die, in 't gevaar, thans geen gevaar voorspelt,
Streeft vrolyk naar zyn Stad, van al zyn Volk verzeld.

David.
Tiende boek.

De zon had driewerf uit het levenwekkend zuiden
Haar koestering verleend aan bloemen, vruchten, kruiden,
Sints de afgewezen Held Vorst Achis heir verliet:
Zy was, nu hy het oord genaakt van zyn Gebied,
Gereed ten derdemaale in 't scheemrend west' te zinken,
Om aan een andre lucht met nieuwen glans te blinken.
De Prins vind al zyn Volk vermoeid en afgemat.
Hy ziet verlangende uit naar zyn verkregen Stad.
Een vreemdgemengde damp doet hem zyn oog mistrouwen.
Och! barst hy eindlyk uit, is 't waarheid dat we aanschouwen?
ô Hemel! welk een ramp! ik zie aan allen kant
Een hevigblaakend vuur! och! Siklag staat in brand!
Dees naare jammerkreet doet al de legerbenden
En Hoofdliên het gezicht verlegen stadwaarts wenden.
't Roept alles: brand! och, brand! de vlam ryst hemelhoog,
En dryft van allen zy', voor hun mistroostig oog,
Een' dikken nevel voort van rook en smook en vonken.
De gantsche Vest schynt in een zee van vuur verzoken.

t.o. 296

TIENDE BOEK.

De ruime lucht weêrgalmt van 't gillen en 't geween
Der felverschrikte schaar': 't vliegt all' naar Siklag heen,
Getroost om tegen 't woên der vlammen in te dringen,
En Echtgenoote en Kroost aan hun geweld te ontwringen.
Zy naadren, schoon de rouw, die aller ziel beroert,
Hen in dit uur byna tot wanhoop heeft vervoerd;
En streeven in de Stad, waar de onderscheiden wyken
En straaten aan zichzelv', helaas! niet meer gelyken.
Een reeks van huizen, door het deerlyk ongeval
Al brandende ingestort, niet verre van den wal,
Doet Davids Heldenheir in zynen vaart vertraagen,
Maar dooft geenszins hunn' moed, getroost het all' te waagen.
Een deel van 't volk, dat daar voorheen zyn wooning vond,
Stort, met een naar gekerm, mistroostig op den grond,
Daar hout en steen en lood en yzer, onder 't blaaken,
Van boven afgestort, een' woesten baiert maaken.
Men zoekt in 't gloeiend puin naar stof tot meer verdriet,
Naar 't halfverteerd gebeent' van die men achterliet,
Van Moeder, Echtgenoote, of dierbre Huwlykspanden.
Een ander deel vliegt voort, daar zy hun huis zien branden,
In eene verdre wyk: 't woelt alles hier dooréén.
De huilende Echo mengt het jammerlyk geween

Des Volks, en 't naar gekraak der felle vlammen, t' saamen.
Zy, die, ondanks het vuur, tot by hun wooning kwamen,
Staan raadloos, daar de vlam door de openingen dringt;
De gloênde wanden likt; daar alles kraakt en springt,
En d' ingang fors ontzegt aan Echtgenoot of Vader.
Ginds waagt 'er een zichzelv', en streeft wanhoopig nader,
Doch vliegt zyn huis weêr uit op 't hooren van een krak,
Een voorboô van den val van 't nederstortend dak,
En kan, ter naauwernood, het veege leven hoeden.
Geen afgelegen oord blyft van 't verteerend woeden
Des fellen gloeds bevryd: 't is alles reddeloos:
't Brand all' wat branden kan: hier is geen hoop altoos
Om 't alverslindend vuur te dooven of te keeren.
Prins David, die zyn ziel door wanhoop voelt verheeren,
Na dat zyn trouw vergeefs in asch en puin en stof,
Thans 't eenig overschot van zyn verslonden Hof,
Zyne Echtgenooten zocht, word, met gevaar van 't leven,
Door 't voortslaan van de vlam, de Vesting uitgedreven.
Hy scheurt zyn vorstlyk kleed, en stort zich neêr in 't veld
By zyn wanhoopig Volk, dat reeds in traanen smelt.
Dan, och! geen traanenvloed kan hier den rouw verzachten.
't Ontbreekt aan adem tot onöfgebroken klagten.

't Zyn enkle gillingen, die wyd en zyd de lucht
Vervullen met een naar en aaklig weegezucht.
    Aartspriester Abjathar, die, weinig tyds geleden,
Het wreedbesprongen Nob aan de eigen aakligheden
Ten prooi zag, voelt, dit uur, door de algemeene smart,
De wond ontspringen van zyn diepgetroffen hart.
Doch, schoon de deernis en de rouw zyn ziel doorbooren,
Zoekt hy in deezen nood nog trooststoffe op te spooren.
Hy streeft de Stad weêr in, by 't naadren van den nacht.
De vlam verlicht zyn schreên: hy geeft op alles acht;
Totdat hy zich in 't eind' door slaauwe hoop voelt streelen,
En weêrkeert, om den Prins zyn denkbeeld meê te deelen.
Hy wenkt Abizaï en Ithaï byéén,
Terwyl hy 't Legerhoofd met hem ter zy' doet treên,
En spreekt, zo ras hy denkt dat hem geen andren hooren:
Schep moed, ô Vorst! geef nog de hoop niet gantsch verlooren:
Ligt is 'er troost voor ons: ik acht het voor gewis
Dat door des Vyands hand dees brand ontstoken is.
Sproot hy uit ongeluk, men zou gevluchte Vrouwen
En droeve Kinders om de gloênde Stad aanschouwen.
't Is ongelooflyk dat geen mensch hier 't lyf behield;
Dat tevens door den brand al 't vee zou zyn vernield.

'k Heb al de omstandigheên naauwkeurig gaê geslagen;
Myzelv' in 't brandend huis van Sammas durven waagen,
Dat niet slechts ledig was van menschen, maar metéén
Ontbloot van huissieraên en van geryflykheên.
Dit gaf me een weinig moeds, en dreef my naar de stallen,
Daar 't vee, na 's vyands woede en stroop om Siklags wallen,
Bewaard wierd, op uw' last; ik vond en hier en ginds
Nog plaatsen die de vlam gespaard had, maar geenszins,
Hoe naauw ik 't all' doorzocht, het minste blyk van leven.
Ontwyfelbaar is 't vee Verschoond en weggedreven.
En, wierd het vee bewaard, dan kan het mooglyk zyn,
Hoe vreemd dit denkbeeld aan uw troostloos harte ook schyn',
Dat all' wat adem heeft gespaard wierd en behouên.
Ligt heeft des vyands magt de weerelooze Vrouwen
En Kinders uit dit oord als slaaven meêgevoerd.
Der Filistynen haat heeft Siklag lang beloerd.
Gy-zelf hebt ons gemeld den stroop der Girgazyten
En d' onverwachten togt der looze Gezuryten
Te houden voor een blyk van 's Filistyners nyd;
Thans heeft die nyd misschien de Stad aan 't vuur gewyd,
Waarvan ze aan u 't bezit, huns ondanks, zien beschooren.
De Prins begint allengs naar Abjathar te hooren;

Hy overweegt, bedaard, des Priesters wyze taal.
Ach! barst hy eindlyk uit, zoude Achis heusch onthaal
De Grooten van zyn Ryk zo fel in haat ontsteeken,
Dat ze op myn zwakke Stad zich van zyn goedheid wreeken?
't Kan ligtlyk waarheid zyn: maar, zo hun afgunst my
Dit aaklig onheil brouwt, zou dan hun razerny,
Die we in dit doodlyk uur ons zo veel ramps zien baaren,
De onweerbre Vrouwen en de onnoozle Kinders spaaren?
Vergeefsche hoop, helaas! neen, neen, zy zyn geslagt.
  Zy zyn, zegt Ithaï, gewis niet omgebragt.
Heeft een nabuurig Volk de Vesting ingenomen,
Dan zyn zy weggevoerd, maar geenszins omgekomen.
Schep moed, ô Vorst! schep moed: dat slechts, op uw bevel,
De dappre Abizaï my op den togt verzell',
Wy zullen spoedig 't spoor, waar langs die roovers trekken,
Belaaden met den buit, 't zy hier of daar, ontdekken.
Zyn moed bekoort den Prins; hy luistert naar zyn reên;
Vind zyn ontwerp gegrond, en zend hen yllings heen.
  Hy-zelf keert naar zyn Volk, en poogt hen, door zyn spreeken,
Een slaauwe vonk van hoop in 't moedloos hart te ontsteeken.
ô Helden! zegt hy, die, in 't barnen van den nood,
Met zo veel dapperheid en trouw my bystand bood;

Getroost door allen ramp kloekmoedig heen te streeven,
En tevens met uw' Vorst te sterven of te leeven,
Geeft aan zyn reên gehoor, daar gy, om uw verdriet,
Meer dan om 't geen hem treft, zyn traanen vloeien ziet.
Wat baat het jamren ons in 't woeden onzer plaagen?
Wat baat het troostloos om den brand der Stad te klaagen?
Zy stort, door krak op krak, gevolgd van slag op slag,
Ten gronde, en zal misschien, by 't ryzen van den dag,
Niet dan een gloeiend puin vertoonen aan onze oogen;
Maar alle hoop is met haar' rook niet gantsch vervloogen.
Dit schriklyk onheil spruit uit geen onächtzaamheid.
Ik denk dat 's Vyands haat dien ramp ons heeft bereid.
Dus is het mooglyk dat uw Telgen, dat uw Vrouwen,
Door 's Hemels gunst behoed, het daglicht nog aanschouwen
Ik denk dit te eerder om dat niets ons blyken geeft
Dat zich de Vyand met hun bloed bezoedeld heeft.
Hy heeft gewis hen uit de Vesting doen vertrekken
Om tot sieraaden van zyn zegepraal te strekken,
En hen te kluistren in zyn wreede slaverny.
Thans stuit een naar gekerm, dat zich van alle zy'
Om stryd verheft, den Prins in de aangevangen reden.
Stelt, roept hy uit, stelt u zo goed gy kunt te vreden.

Myn Vrienden! gunt my nog een oogenblik gehoor.
Men zoekt, op myn bevel, reeds overäl het spoor
Des vyands naar te gaan; en, zo wy hem ontdekken,
Zal hy ten offerhande aan onze smart verstrekken.
De God van Israël zal zelf met onze vaên
Ten stryde trekken, hen voor ons gezicht verslaan.
Laat ons de ketenen van Gade en Kroost verbreeken.
Of, zyn zy omgebragt, weläan, laat ons hen wreeken.
Elk hou zich tot den togt gereed, op 't eerst bevel;
En aller krygswoord zy: Voor God en Israël!
Men hoort geen veldgeschrei door 't leger aangeheven.
't Heeft all' den ouden moed mistroostig opgegeeven.
Een diepe stilte heerscht een enkel oogenblik.
De naare wanhoop, woede, en akelige schrik,
Vermeesteren de ziel der wreedberoofde Schaaren.
Dees scheurt zyn kleed, en blyft op David roerloos staaren;
Die schud tot driewerf 't hoofd, en stampvoet waar hy staat;
Die zet zich morrend neêr, met een misnoegd gelaat.
Men mompelt onderling, en steekt de hoofden t' saamen.
Al de Oversten van 't heir, die zich diens onwils schaamen,
Vertoonen vruchteloos den benden hunnen pligt.
Zy luistren naar geen reên, hoe minzaam ingericht.

't Ontzag, de schaamte, en zucht voor David zyn vervloogen.
De razerny barst los, en blikkert in hunne oogen.
De felle woede zet hun aller hart in brand.
Men vloekt den Veldheer-zelv', en schreeuwt van allen kant:
Durft ge u nog vleijen dat ge op nieuw ons zult doen stryden?
Dat één van ons voortaan zyn hulp u toe zal wyden?
Wy hielden ons getrouw aan uw belang verknocht;
Waartoe, helaas! waartoe? dan om, in togt op togt,
Ten prooie aan ramp op ramp, steeds grooter ramp te vreezen;
Totdat ons ongeluk ten toppunt is gerezen.
Hoe! zoud ge nog ons bloed doen stroomen tot uw eer?
Geef onze Vrouwen, geef ons dierbaar Kroost, ons weêr!
Deed gy ons daarom hen in Siklag achterlaaten,
Toen ge ons ten stryde dwongt tot ramp van Isrels Staaten;
En durft ge ons, daar van hen zelfs de asch niet ovrig is,
Misleiden door de hoop op hun behoudenis?
Geef, zien zy 't licht nog, geef hen weêr, op onze klagten,
Eer dat we uzelv' ten zoen van hunne schimmen slagten.
Op 't eigen oogenblik klinkt eene ontstelde stem,
In 't midden van den hoop: ja, slagt, ja, steenigt hem,
Die ons den naam ontrooft van Echtgenoot en Vader!
Zyn list heeft ons misleid: velt, velt den Aartsverraader!

Wat werkt de wanhoop niet als ze in 't onstuimig bloed,
Door driften wreed beroerd, met al haar krachten woed!
Dees Benden, steeds gereed voor Davids heil te sneeven,
Staan in dit oogenblik hem woedend naar het leven.
Een dof gemompel mort, en bromt, met schor geluid;
't Verheft zich tot gekrysch; 't gekrysch barst eindlyk uit.
Elk wil thans de eerste zyn om Davids bloed te plengen;
Elk grypt een' steen om hem wreedaartig om te brengen.
En vest het oog reeds, met dit moordtuig in de hand,
Op Jesses eedlen Spruit, die, in bedaarden stand,
Den dood in 't aanzicht ziet by 't woên der Legerschaaren.
Niet anders staat een rots in spyt van 't woên der baaren.
De felbesprongen Held beschouwt met deerenis
De wanhoop die meestres van 't hart der Benden is,
En schynt het meest met hen, minst met zichzelv', bewoogen.
Zyn oog vertoont hen zyn grootmoedig mededoogen.
Hy-zelf ontsluit zyn' helm, en werpt ze op de aarde neêr:
Verwacht van uwen Vorst noch klagt noch tegenweêr,
Zo spreekt hy, kan myn bloed aan u voldoening geeven,
Doet dan, 't is in uw magt, doet dan uw' Koning sneeven.
Ontziet, dit oogenblik, dan Gods Gezalfden niet.
Wreekt, wreekt uw leed, en maakt een einde aan myn verdriet.

't Zal de eerstemaal niet zyn, ô strengbeproefde Helden!
Dat ik met avrechts loon myn trouw heb zien vergelden;
Doch legt geen snoode blaam op myn gedachtenis;
Zegt nooit dat David van uw rampen de oorzaak is.
Is my, na Siklags brand, meer troost dan u gebleven?
Derf ik, zo wel als gy, de vreugd niet van myn leven?
Of kunt gy waanen dat myn afgefolterd hart
Zich niet getroffen voelt door de akeligste smart?
Dan, wat de Vyand spaarde, of wat hy hebb' verslagen,
Ik zal my noch van hem, noch zelfs van u, beklaagen.
'k Schelde u dees woede kwyt; 't is niet dan de oude trouw
Die ik gedenke, en in myn' Helden nog beschouw.
Ach! mogt myn laatste wensch 't oneindig Alvermogen
Beweegen jegens u tot gunstryk mededoogen!
Vergeef, barmhartig God! vergeef hen mynen dood!
't Is enkle wanhoop daar deeze euveldaad uit sproot.
Doe hen een blyder lot dan my op aard' verwerven!
Verhoor myn jongste beê! ik ben getroost te sterven!
Wat wederhoud uw hand, myn Broeders! werpt vry toe;
Ik ben dit lot getroost, ik ben de rampen moê.
    Het gantsche Leger staat verstomd en opgetoogen.
De glans van Davids deugd verrukt elks hart en oogen.

Hy is aan hun gezicht geen haatlyk voorwerp meer.
Zy zien in hem hunn' Held, hunn' grooten Koning, weêr.
't Ontzag begint reeds veld in aller hart te winnen,
En dooft het vuur der woede in de opgeruide zinnen.
Elk werpt, daar zich zyn ziel voor de oude trouw verklaart,
Den opgevatten steen met afschrik tegen de aard'.
Elk wil, vol naberouw, om stryd, zyn misdaad boeten.
't Barst all' in traanen uit; 't valt all' aan Davids voeten.
Elk doemt zichzelv' ter straffe, en acht zyn' heilstand groot,
Krygt de eer der majesteit voldoening door zyn' dood.
Myn Broeders! spreekt de Held, hoe streelt dees pligtbetooning,
Dit ongeveinsd berouw, de ziel van uwen Koning!
Hy mint u als voorheen; stelt uw gemoed gerust;
Ik ken uw aller hart, uw trouw is my bewust.
Ryst op, myn Vrienden! ryst, 'k heb alles u vergeeven.
    Terwyl de Prins de trouw der Benden doet herleeven,
En aller hart, hoe sterk door bittren rouw bestreên,
Zich naauwer aan zyn hart verbind dan ooit voorheen,
Den Hemel smeekt dat hy alle onheil van hem weere,
En hy eerlang in vrede op Isrels troon regeere,
Verschynt Abizaï, van Ithaï verzeld.
Zy leiden eenen knaap, die, kwynende, ongesteld,

Door beiden onderstut, byna bezwykt in 't naadren.
Men loov', roept Ithaï, men loov' den God der Vadren!
Zy leeven, die ons hart beweende als omgebragt!
Zy leeven! Op dit woord, dat aller smart verzacht,
Word straks een bly gejuich door 't Leger opgeheven.
't Roept all', door vreugd verrukt: God lof! God lof! zy leeven!
Getrouwe Abizaï bevestigt dit bericht.
Wy zyn dees blymaare aan deez' Jongeling verpligt,
Die, krank en afgevast, eerlang zal moeten sterven,
Dus spreekt hy, zo men hem geen' bystand doe verwerven.
De Prins vertroost den knaap met minnelyke taal.
Men zet, op hoogen last, terstond hem een onthaal
Van graan en vruchten voor, en drenkt hem uit de beeken.
De droeve Jongeling is buiten staat tot spreeken,
Daar hy, tot driewerf toe, het ryzen van den dag,
En driewerf 't ondergaan van 't blinkend zonlicht zag
Sints hy aêmechtig, krank, ten prooi aan 't aakligst lyden,
Zich in 't genot van drank noch voedsel mogt verblyden.
Zyn hart, door honger flaauw, door dorst byna versmacht,
Herneemt, versterkt, verkwikt, allengs zyn eerste kracht.
De Held ziet naauwelyks in hem de kracht herbooren
Of wenscht naar meer berichts; en tracht uit hem te hooren

Van waar hy kwam, en hoe hem 's Volks behoudenis,
Die hy met eeden staaft, zo klaar gebleken is.
    Ik zal u, zegt de knaap, de waarheid naakt ontvouwen.
'k Mogt aan den zoom des Nyls het daglicht 't eerst aanschouwen.
Ach! rees van myne jeugd ooit blyde dag voor my!
Myn onheil drong me al vroeg in wreede flaverny.
'k Sleet, onder 't prangend juk van Ezaus trotsche Neeven,
Het Kroost van Amalek, tot nu myn kwynend leven.
Ik diende Rehuël, na 't Koningklyk Geslacht,
In ons gewest, de hoogste in waardigheid en magt.
'k Wierd, meer dan eens, door hem naar Achis Hof gezonden,
Alwaar zyn Dochter leeft aan Ahuzath verbonden.
Die Veldheer heeft myn' Heer, aan zyn belang verknocht,
Verlaat u op myn woord, genood tot deezen togt.
Wat hem ook noopen mogt om u dus fel te haaten,
Hy trachtte u, tot uw' ramp, uw Stad te doen verlaaten.
Zyn list ontdekte zich aan myn verwonderd oog
Toen hy met Achis heir naar 't Land van Isrel toog,
En mynen Meester drong om spoedig op de wallen
Van Siklag, toen ontbloot van manschap, aan te vallen.
Ik zag, ten blyk hoe lang 't ontwerp reeds was gesmeed,
Een talryk leger tot deez' overval gereed.

De Cheretyt wierd eerst verrast en overrompeld,
En Kalebs erfdeel in den zelfden ramp gedompeld.
Men drong in Juda zelfs, en roofde, met geweld,
Wat roovenswaardig scheen in vlek en dorp en veld.
Toen trok men spoedig voort naar Siklags hooge wallen.
De onweerbre vest wierd haast verrast en overvallen,
En gaf gelegenheid tot een' gewenschten buit.
Men leidde 't schreijend Volk alöm de vesten uit,
Met have en vee en all' wat de oogen kon bekooren.
Toen zag de Stad het uur van haar verderf gebooren;
Men doemde haar ten vuure, en stak ze, al juichende, aan.
Uw troostloos Maagschap, dat de vlammen op zag gaan,
Is in de magt van 't Kroost van Amalek gebleeven.
Maar schoon uw Vrouwen, schoon uw kinders waarlyk leeven,
Zy voelen zich gedrukt door 't juk der slaverny;
Dat lastig juk 't welk zo ondraaglyk viel aan my.
Ik was sints korten tyd door krankheid aangegrepen,
En wierd te onmagtig om het leven voort te sleepen,
Wanneer myn Meester, die myn onvermogen zag,
My hulploos achterliet, ondanks myn droef geklag.
'k Had, door gebrek, eerlang ten grave moeten daalen,
Zo my uw deernis niet weêr adem hadd' doen haalen.

Op dit bericht verheft het jammerlyk geween
In 't gantsche Leger zich zo sterk weêr als voorheen.
Elk maalt zich Gade of Kroost in ketenen geslagen.
Wie kan de slaverny van die hy mint verdraagen?
Prins David, altoos groot in voor- en tegenspoed,
Versterkt het hart des Volks door zyn' verheven moed.
Hy vraagt den Vreemdeling: Wilt ge ons ten Gids verstrekken?
Neemt ge aan de legerplaats dier wreedäarts ons te ontdekken?
Indien gy by den Naam der Godheid, die gy eert,
Dus antwoord hem de Slaaf, met dieren eede zweert,
Dat gy, weldaadig, my het leven zult behoeden,
En my niet leeveren aan 't onbarmhartig woeden
Van mynen wreeden Heer, dan word, geloof myn woord,
Het heir van Amalek door u haast opgespoord.
De Telg van Izaï zweert by den Naam des Heeren,
Dat zelfs het minste leed den vreemdling niet zal deeren,
En dat hy steunen kan op zyne erkentenis
Wanneer hy wederkeert, en overwinnaar is.
Doch schoon het grootst gevaar den Held niet kan vertsaagen,
Schoon hy voor 't heil zy ns Volks zich troost het lyf te waagen,
Hy, die thans meer dan ooit zyn Vyanden mistrouwt,
Zich van 't bericht des Slaafs niet gantsch verzekerd houd,

Wenscht, eer hy 't moedloos Heir den Vyand na doe trekken,
Door Priester Abjathar des Hoogsten wil te ontdekken,
Getroost veel liever 't all' den roovren af te staan,
Dan zonder 's Hemels last dit uur ten stryd te gaan.
Dat vry de hartstogt poog' de godvrucht te overwinnen,
Wie wel beginnen wil moet met Gods hulp beginnen.
De volgende ochtendstond verspreidde alreê haar licht
Langs berg en heuveltop voor 's Volks beschreid gezicht,
Toen Abjathar verscheen om Isrels God te vraagen
Of 't oorbaar was dit uur den Vyand na te jaagen.
Eene ongewoone glans verlicht hem daar hy staat,
En flonkert wyd en zyd op 't heilig borstsieraad.
Hy voegt de letters, die in 't licht staan, naauwlyks t' saamen,
Of leest: ‘Verlost, verwint’. Straks blinkt, by de andre naamen,
De Naam der Godheid, die op 's Priesters voorhoofd praalt,
In eedlen luister uit, door sterker glans bestraald.
Dit wenschelyk gezicht kan 't hart des Volks verblyden.
Trekt op, roept Abjathar, God-zelf zal voor ons stryden!
Al 't Leger toont terstond zich tot den togt gereed.
Men heft den Gids, verzwakt door al 't geleeden leed,
Op eene muil, en doet voor 't heir hem heenen trekken,
Om, op zyn trouw gelei, des Vyands spoor te ontdekken.

Men streeft straks zuidwaart aan, en nadert nu alreê
De blyde Bezor, die zich uitstort in de zee.
Elk streelt zich met de hoop van haast die beek te aanschouwen,
Die 's Vyands leger, naar men waant, heeft opgehouên.
Hy is ontwyfelbaar gelegerd aan haar' zoom;
Hy kon met al zyn Volk den hooggezwollen stroom,
Dus spreeken ze onderling, zo ras niet overtrekken.
Dit denkbeeld kan den moed van 't hygend Leger wekken,
Dat, door vermoeidheid, smarte en hartzorg overheerd,
Zyn laatste krachten op deez' bangen togt verteert.
Zy zien de beek, zo waard aan hun verlangend harte,
Maar, met de beek, helaas! een bron van nieuwe smarte.
De Vyand is 'er niet, en trok 'er overheen.
't Barst all' in klagten uit en jammerlyk geween,
Daar elk zyn jongste hoop ziet met zyn kracht vervloogen.
't Schreit all' den Hemel aan om hulp en mededoogen.
Een deel neemt afscheid van zyn vrienden, en betreurt,
Halfstervend, Gade of Kroost, hem van het hart gescheurd.
De wreedheid-zelf zou zich van deernis hier niet spaanen.
De stroom zwelt, in zyn' boord, door de uitgestorte traanen.
Een deel des droeven Volks valt by den oever neêr,
Door wanhoop overheerd, helaas! en kan niet meer.

De Held volhard nochtans hunn' yver aan te zetten:
Myn Broeders! roept hy uit, laat ons geen' tyd verletten;
't Geluk van deezen stryd hangt aan geen honderd man:
Hy wachte ons hier te rug die ons niet volgen kan:
God-zelf trekt voor ons op: wat leed staat ons te vreezen?
Wie zou, door God gesterkt, geen overwinnaar weezen?
Die krachts genoeg bezit volg' rustig my op 't spoor;
De zege wacht naar ons; myn Helden! dat 's u voor!
Dus spreekend, springt hy in den stroom, die, aan het schuimen,
Door zulk een' zwaaren val, zyn' gulden helm en pluimen
Van allen kant bespat: hy streeft 'er stout door heen.
Het grootste deel van 't Volk volgt rustig Davids schreên,
Gehartigd om op nieuw den Vyand na te streeven;
En hem den dierbren buit te ontrukken of te sneeven.
Het kwynend overschot, dat magteloos bezweek,
Schreit zyne Broeders na van d' overkant der beek,
Beveelt zyn Maagschap aan hun trouw en mededoogen,
En zend het hart ten stryd, in spyt van 't onvermogen.
De Prins spoed midlerwyl met zyne Benden voort
Naar 't dal van Gerar, dat de Bezor groet in 't noord';
In 't oost' een lange reeks van bergen; Harads vesten
Een weinig zuidwaart; en de Groote Zee in 't westen.

De vaale schemering begon reeds overäl,
Op 't nadren van den nacht, te waaren door dit dal,
Wanneer de Gids, verblyd, den Held dees taal deed hooren:
ô Prins! ik zie het eind' van deezen togt gebooren;
Ten zy myn oog my door de duisternis misleid',
Ligt ginds het talryk heir van Amalek verspreid.
  Dit langgewenschte woord doet Davids vreugd herleeven.
Hy ziet met al zyn Volk de twyfling haast verdreven,
Daar 's Vyands legersteê, door toorts by toorts verlicht,
In achteloozen stand, zich opdoet aan 't gezicht.
  Het Kroost van Amalek, door blydschap ingenomen
Om zyn' geroofden buit, schynt geen gevaar te schroomen.
Een deel der plonderaars, van roof en woeden moê,
Drinkt Siklags wyn elkaêr met groote teugen toe,
Wiens kracht hen reeds bevangt en haast zal overheeren.
Aan deezen strekt het veld ten disch voor 't banketteeren;
Die schikken zich ten dans, en zwermen onderéén,
Of zwieren, rei aan rei, door 't gantsche leger heen,
Daar zy met maatgezang 't geluk der oorlogskanssen,
Een wankelbaar geluk, verheffen onder 't danssen.
  Men hoort, in 't midden van dit juichend feestgebaar,
Aan eenen andren kant, een troostelooze schaar'

Van ongelukkigen, in ketenen geslagen,
Zich van 's Verwinnaars woede en hunne elend' beklaagen.
Hoe treft het wreed gezicht van 's Vyands zegepraal
Het hart van Broeder, Zoon en Vader en Gemaal!
't Geklank der ketenen, 't gekerm der hulpeloozen,
Dat hier en ginds den galm der zangen blyft verpoozen,
Ontsteekt een nieuwe kracht in David en zyn' Stoet.
Elk voelt zyn hart ontvonkt in een' herbooren moed,
En trekt zyn zwaard, zo ras hy 's Veldheers zwaard ziet blinken;
Terwyl de heuvels en valleijen wederklinken
Van 't krygsgeschrei, dat, op het Vorstelyk bevel,
Van alle zyden ryst: Voor God en Israël!
De Vyand, die zich 't hart voelt op dien kreet doorsnyden,
Schynt nog te twyflen of hy vluchten moet of stryden;
Doch, eer een vast besluit die twyfling paalen stelt,
Word hy door 't straffend zwaard van Davids heir geveld.
Dees, die zyn zorgen aan den velddisch kon vergeeten,
Vermengt de spys met bloed, en sneuvelt onder 't eeten;
Die word getroffen met de drinkschaal in de hand;
Een ander, door den damp des wyns geheel vermand,
En door een' diepen slaap al zwelgende overrompeld,
Word pynelyk gewekt, en in den dood gedompeld;

Die storten danssend neêr, om nooit weêr op te staan,
Of heffen, in hunn' zang, een' naaren moordkreet aan.
Hier heeft geen deernis plaats voor ouderdom of staaten.
De wanhoop wreekt haar leed; de woede is los gelaaten.
Wat zich niet bergen kan moet vallen door het zwaard.
De jeugdige Omar, door zyn dapperheid vermaard,
Zoekt, met een' wakkren rei van eedle Jongelingen,
Vergeefsch de grootsche zege aan 't Heldenheir te ontwringen;
Hy word door Davids zwaard op 't onverwachtst gewond;
Hy deinst te spade, en stort al stervende op den grond.
Hoe zal de Moeder, reeds in't afgaan van haar dagen,
Dien Zoon betreuren, in zyn' levensbloei verslagen!
't Verstand red Kenas, en de roem Jaëlas niet.
Vergramde David velt all' wat hem weêrstand bied.
Gaëta zoekt vergeefs zyn' heldenärm te ontwyken.
De trotsche Rehuël, die, over hunne lyken
Gevloogen, hem bespringt, sterft mede door zyn hand.
Die wreede zal nu, in een' deerniswaarden stand,
Zyn zwakke slaaven in geen wildernis verlaaten;
Zyn hulp zal Ahuzath niet in zyn list meer baaten;
Die, raazende van spyt, zyn' val betreuren zal.
De jonge Lothan, die zyn vrienden overäl

Geveld ziet, zoekt in haast het nadrend leed te ontsnellen;
Vierhonderd krygsliên, die zyn strydbanier verzellen,
Ontvlieden, op zyn spoor, dit jamrenbaarend oord,
En spoeden schichtig op gezwinde kemels voort,
Tot in hun Vaderland; alwaar zy 't all' doen beeven
Op't hooren dat hun Heir door Isrels zwaard moest sneeven.
De blyde Heldenstoet vergeet zyn Maagschap niet.
Zo dra men van alöm de zege zeker ziet,
Vliegt de een den ander voor, hoe moê van zich te wreeken,
Om de enge kluisters van hun Gade en Kroost te breeken.
Wie maalt de blydschap van de tedere natuur
En reine huwlyksliefde, in dit gelukkig uur!
Hier reikt een jonge Vrouw haar vastgebonden handen
Haar' lieven Egaê toe, die dees gehaate banden,
Terwyl hy traanen stort en de Almagt looft, ontbind.
Een andre zwymt van vreugd in de armen van haar' Vrind.
Ginds vind een Moeder, door verdriet op 't punt van sneeven,
Nu door haar' Zoon ontboeid, de vryheid met het leven.
Daar kust een Vader, in zyn weêrgevonden Kroost,
Het beeld van zyne Gaê, welëer op aard' zyn troost,
Een lieve Dochter, sints den wellust van zyne oogen.
Wat mengeling van vreugd, van smart, van mededoogen,

Van zielsverrukkingen, van liefde en tederheid,
Word door de drift van 't harte in 't blaakend oog verspreid!
't Begroeten en 't gejuich vermengen zich te gader,
Myn Egaê! myn Gemaal! myn Kinders! dierbre Vader!
Geliefde Moeder! ach! myn teêrbeminde Zoon!
Deeze onderscheiden klank vormt hier den schoonsten toon.
    Bedroefde Ahinoa, zo tederlyk verbonden
Aan David, haar' Gemaal, word ras door hem gevonden.
Wie maalt haar blydschap en de blydschap van haar' Heer!
Maar, ach! zyn oog ziet nog Abigaël niet weêr.
Hy zoekt haar vruchtloos by de reedsverloste schaaren.
Geen van hen allen weet wat haar is wedervaaren.
Terwyl de Held om haar angstvallig zucht en klaagt,
En elk om tyding zend, elk vraagt en wedervraagt,
Word hem bericht dat zy, toen Siklag wierd geplonderd,
Van al 't gevangen Volk terstond wierd afgezonderd,
En by den Vrouwenstoet van Rehuël geleid,
Daar ze onöphoudelyk haar onheil heeft beschreid.
Prins David, op dees maar' vol drifts om haar te aanschouwen,
Streeft naar des roovers tent; daar midlerwyl de Vrouwen
Van Rehuël de ramp van 't leger was gemeld,
En tevens dat haar Vorst door Isrel wierd geveld.

Dit jaagt een' fellen schrik in haare ontroerde zinnen.
Zy poogen straks de gunst van Davids Gaê te winnen.
Abigaël, nog korts het voorwerp van haar' haat,
Strekt, in dit aaklig uur, haar jongste toeverlaat.
Ze ontslaan haar spoedig van de banden die haar prangen.
Zy vallen haar te voet, met traanen op de wangen,
En smeeken, siddrende, in het groeijen van den nood,
Dat haare voorspraak haar wil redden van den dood.
De Schoone troost haar hart door blyk van mededoogen.
Op 't zelfde tydstip komt Prins David ingevloogen.
Zy, die gestaêg haar oog naar d' ingang houd gericht,
Krygt haaren Echtgenoot nog naauwlyks in 't gezicht
Of poogt blymoedig hem met open arm te ontmoeten;
Maar, ach! haar hart bezwykt, zy zwymt aan zyne voeten.
Hy heft haar ylings op, en zy, allengs hersteld,
Vergeet haar ongeval in de armen van haar' Held;
Die, in de ziel verrukt zyne Egaê weêr te aanschouwen,
Aan haar gewillig 't lot verblyft van 's Vyands Vrouwen.
Thans valt het zeegryk Heir, door 't schel bazuingeluid
Byéén geroepen, aan 't vergadren van den buit;
Een buit zo groot als ooit aan Isrel mogt gelukken
In de allergrootse zege aan Amalek te ontrukken.

Men brengt gesteente en goud en andre kostbaarheên,
Den dooden afgerukt, van allen kant byéén;
Ook prachtig wapentuig en tenten en standaarden;
Een' schat van vaatwerk, en een groot getal van paarden
En kemels: welk een hoop van vruchten en van graan
Voert Davids rustig Volk gestaâg al juichende aan!
't Verrykte Heir word thans tot dankbaarheid gedreven.
Men yvert om den Prins daarvan bewys te geeven;
Men kiest van all' den roof daartoe het edelste uit,
En roept eendragtig: ‘Dit, dit is held Davids buit!’
    Na weinige uuren rust is elk ten optogt reede.
Men scheid, op 's Vorsten last, uit 's Vyands legerstede
By 't ryzen van den dag, en neemt, op zyn bevel,
Den togt blymoedig aan naar 't Land van Israël.
Men streeft al juichend voort, en looft, met stem en snaaren,
Uit waare erkentenis, den God der Legerschaaren,
En naakt de Bezor reeds, daar David in 't verschiet
Het Volk ontdekt dat hy in onmagt achterliet.
Straks streeft hy 't Heir vooruit, om hun wanhoopend harte
Door langgewenschten troost te ontheffen van zyn smarte.
Schept moed, de zege is ons, myn Broeders! roept de Held;
Al 't Maagschap is gered, en Amalek geveld.

Gy Gy zult ons Leger fluks in zegepraal aanschouwen.
De ontroerde Bende durft haare ooren naauw' betrouwen.
Zy staat verbaasd en stom, door blydschap en door schrik;
Doch dees verbystering duurt slechts een oogenblik.
Elk die zyn magen ziet, vliegt, zonder te overweegen
Dat zy hem nader treên, reeds in den stroom hen tegen,
En kust en wederkust ze in 't midden van den vloed.
Zo werkt natuur en liefde in elks ontroerd gemoed.
Elk looft der Vadren God, die hen de vreugd en 't leven,
Met hunn' geliefdsten troost, dit uur heeft weêrgegeeven.
Men mist geen' enkel mensch. Gods gunst heeft hen bewaakt.
Elk vind de zynen weêr: elks heilstand schynt volmaakt.
De Held, wien 's Volks geluk een zuivre vreugd doet smaaken,
Wil hun genoegen in dit uur nog grooter maaken;
't Verlies vergoeden hen door Amaleks geslacht,
By 't overweldigen van Siklag, toegebragt.
Men brengt den ryken roof byéén, op zyn bevelen,
Om evenredig dien aan allen uit te deelen.
Een hoop des volks, op 't snoodst door baatzucht aangespoord,
Waant dat de gantsche buit alleen aan hen behoort,
En durft, al morrende, den Veldheer tegenstreeven.
Ons, ons hoort al de buit, die, met gevaar van 't leven,

Dus roepen zy, het heir van Amalek bestreên.
Niets komt daarvan hen toe die achterbleeven; neen:
Waarom bezweek hun moed toen wy ten stryde toogen?
't Zy hen genoeg, dat ons weldaadig mededoogen
Het dierbaar Maagschap, daar hun blydschap door herleeft,
Aan 't roofziek Amalek zo grootsch ontweldigd heeft;
Dat zy zich troosten met dien onverdienden zegen:
De buit behoort aan ons: wy hebben dien verkregen.
De Prins wenkt elk tot stilte, en stuit de oproerigheid
Der Benden, door dees taal, met welgepast beleid:
Getrouwe Heldenrei! waar word gy heen gedreven?
Zoud gy de gaaven, u door 's Hemels gunst gegeeven,
Zo snood misbruiken? zoud ge uw' Broedren, die als gy
Alleen verärmd zyn door des Vyands razerny,
Aan deezen ryken roof hun wettig deel misgunnen?
Zoud gy voor hen uw harte en handen sluiten kunnen,
Daar de Almagt, moogelyk alleen op hun gebed,
Uw liefste panden hoedde, ons leven heeft gered,
En 't Kroost van Amalek bestreden, voor onze oogen?
Wat hield uw Broeders hier dan kwynend onvermogen?
Wacht nimmer dat uw Vorst uw' eisch u toe zal staan,
En u des Hemels wraak op uwen hals doen laên.

Dit zy voortaan een wet in alle krygsbedryven:
Hy die ten stryd zal gaan, of by den voorraad blyven,
Zal, van dit oogenblik, dit is myn vast besluit,
Altoos gelyklyk deel erlangen aan den buit.
Op deeze taal bezwykt het morrend ongenoegen.
Elk acht het raadzaam zich naar 's Vorsten wil te voegen,
En vind thans, met zyn lot en wettig deel te vreên,
Door 's Helds mildaadigheid, zich ryker dan voorheen.
Voorts zend de dappre Prins zyn' Vrienden allerwegen
In 't Land van Israël een deel van zynen zegen.
De Stam van Juda, dien hy telt voor zyn geslacht,
Word, met het hoogste recht, het eerst door hem bedacht;
Ook al de Steden, waar hy schuilplaats mogt verwerven,
Toen hy in ballingschap voor Saüls haat moest zwerven;
De Bondgenooten zelfs; de dappere Kenyt,
Het Volk van Aroër, de Jerachmeëlyt,
Het Priesterlyk Geslacht, en al wie in zyn smarte
Hem immer blyken gaf van een meêdoogend harte.
Hy voegt by zyne giste een toegenegen groet,
En uit, op deeze wyz', hen zyn oprecht gemoed:
Laat u dit gul geschenk van Jesses Zoon behaagen.
De Erfvyand onzes Gods is door zyn' arm verslagen.

Looft met hem de Almagt, die hem bystond, en aanvaard
Dit deel van 's Vyands roof, u door zyn gunst bewaard.
De Held heeft naauwelyks volëindigd zyn bevelen
Met zyn geschenken, aan zyn Boden uit te deelen,
En d' yver, door den Slaaf in zynen dienst betoond,
Met de eedle vryheid en een ryke gift beloond,
Of doet het Heldenheir terug naar Siklag trekken;
Daar, schoon elk op 't gezicht der Stad zyn spyt voelt wekken,
Het zien van Gade en Kroost, door 's Hemels hulp bevryd,
't Herdenken aan de wraak, geoefend in den stryd,
't Gezicht des ryken buits, en 't welgegrond vertrouwen
Dat David haast de vest op 't prachtigst zal herbouwen,
Elks hart met troost vervult. Men kent geen droefheid meer,
En slaat, op 's Vorsten last, zich om de wallen neêr.
Men steekt het offer aan, tot dankbaarheid bewoogen,
En pryst, met lofgezang, het eeuwig Alvermogen.

David.
Elfde boek.

Prins David ziet naauw' dat zyn Heir, 't welk in het veld
Ter rust zich nedersloeg, in krachten is hersteld,
' Of wil dat al het Volk elkander hulp verleenen,
En Siklag zuivren zal van stof en puin en steenen;
Opdat de Vest, in spyt van 't alvernielend vuur,
Haast uit haar asch verryze, en vriend en nagebuur,
Wien thans haar ongeluk tot deernis op kan wekken,
Voor 't stroopend Heidendom, des noods, een wyk moog' strekken.
Al 't heir volbrengt zyn' last met t' saamveréénde magt,
En staakt den arbeid niet voor 't vallen van den nacht.
Inmiddels blyft de Held, bekommerd en verlegen,
Den staat van Israël aandachtig overweegen.
Hy twyfelt by zichzelv' of de Almagt, die, met recht,
De blyken van haar gunst aan Saül heeft ontzegd,
Thans wel aan 't hoofd des Volks, gelyk voorheen, zal stryden,
En Jakob van de magt der onbesneên bevryden.
Dees wreede twyfeling bezwaart zyn moedig hart.
't Gevaar van 't Vaderland verwekt hem bittre smart.

Elfde boek.

Nu stelt hy zich den Vorst, in 't heetst des stryds, voor oogen;
Dan denkt hy aan zyn' Vriend, met teder mededoogen.
Ach! zucht hy, wierd voor 't minst myn Jonathan bevryd!
Bescherm hem, goede God! bescherm hem in den stryd!
Vergun, na zo veel smart, my eens het heil te smaaken,
Dat ik hem deelgenoot van 't Ryksgebied moog' maaken!
Door dees gedachte word zyn bange zorg gestreeld,
Daar hy zich Jonathan op Isrels troon verbeeld,
En waant, in 't byzyn van den trouwsten aller Vrinden,
Reeds al de zaligheid der vriendschap te ondervinden.
De Nacht, die midlerwyl aan 's Hemels breeden boog
Met al zyn starren ryst, sluit Isrels vaakrig oog.
De wakkre Veldheer-zelf voelt, in zyn mymeringen,
Allengs de klaarheid der verbeelding zich ontwringen.
De wellekoome rust zweeft om zyn ledekant,
Sluit hem 't bezwaard gezicht met haar fluweelen hand.
Hy sluimert; neen, hy slaapt; terwyl het Alvermogen
Hem van omhoog bewaakt met nimmersluimrende oogen.
    Hoe lieflyk is de slaap der vroomen, die de smart
En kwellingen verbant uit hun bekommerd hart,
En hen 't geleden leed gelukkig doet vergeeten!
Hun rust word niet gestoord door 't knaagen van 't geweeten:

De kalmte van 't gemoed, met zynen staat te vreên,
Schenkt zelfs hen in den slaap onschatbre zaligheên.
Zo slaapt Held David thans, van angst en zorg ontheven.
De kalmte van zyn ziel schynt op 't gelaat te zweeven.
Hy ziet in zynen slaap, door hooger Geest verlicht,
Den Hemel opengaan voor 't waakend zielsgezicht.
Hy ziet in zynen droom, dat van die hooge transsen,
De Aartsvader Abraham, omringd van heldre glanssen,
Op eene lichte wolk van lieverlede daalt.
Nog grootscher luister, dan op de aard' hem heeft bestraald.
Toen zyn verheven deugd in elk ontzag kon wekken,
Zweeft in zyn helder oog en eedle wezenstrekken.
De nooitgestoorde vreugd der blyde zaligheid
Verzacht op 't heusch gelaat de grootsche majesteit.
De Prins ziet, om den Held, uit de open hemelzaalen,
Een Goddelyke Wacht van Seraphynen daalen.
Zy zingen: welk een klank! hun Goddelyk muzyk
Klinkt op den hoogen toon van 't juichend Hemelryk.
Terwyl hy, in zyn' droom, blyft met verwondring staaren
Op Therah Zoon, en 't heir van juichende Englenschaaren,
Zwygt al de blyde rei, en vader Abraham
Richt dus zyn aanspraak tot de glori van zyn' Stam:

Myn Zoon! ik daale omlaag, om u, op Gods bevelen,
't Verborgen raadsbesluit des Hemels meê te deelen.
De Godheid, die uw' geest door haaren Geest verlicht,
Wil dat ik haaren weg ontdekke aan uw gezicht;
Den weg waar langs haar gunst de hoopende Hebreeuwen
Geleidde, en leiden zal tot aan het eind' der eeuwen.
't Was u voorlang bewust hoe de Allerhoogste Magt
De grootste zaligheid beloofde aan myn Geslacht,
En 't uit al 't Menschdom tot haar Erfvolk heeft verkooren.
God, die niet wanklen kan, heeft my dat heil gezworen.
Langs welk een' wondren weg heeft zyn Voorzienigheid
Myn Afkomst naar den boord des vruchtbren Nyls geleid,
En haar verblyf verleend in klaverryke streeken!
Hoe luisterryk heeft God, bewoogen door hun smeeken,
Door wondren, wier gezicht de stoutheid siddren deed,
Hen uit dat oord gevoerd, en tevens uit hun leed!
Hy leidde hen, voor 't oog van 's Vyands legerschaaren,
Als over 't effen veld, door 't midden van de baaren;
Schonk in de wildernis hen lieflyk hemelbrood;
Deed uit de barre rots, in 't nypen van den nood,
Tot hunne laafenis een milde bron ontspringen.
Hy schonk nog grooter heil aan myn Nakomelingen,

Toen hy op 't hoog gebergt' voor hun gezicht verscheen;
Den Heirtogtleider der geloovige Hebreên
Zyn wyze wetten gaf, die Israël moest eeren;
Toen hy op Volk by Volk zyn Volk deed triomfeeren;
De Koningen alöm deed vallen door hun hand,
En hen 't bezit schonk van 't voorlang beloofde Land.
Zyn arm, die voor heb streed, deed schierönwinbre wallen,
Op 't schel bazuingeklank, tot gruis ter aarde vallen.
Het maan- en 't zonnelicht vertraagden hunne vaart,
Om tyd te schenken tot verwinnen aan hun zwaard.
Dus deed de Almagtige myn telgen zegevieren,
Zo lang hun hart zich naar zyn wetten bleef bestieren.
Hoe dikwerf heeft hy, zelfs als 't Volk zyn' pligt vergat,
En tegen zyn gezag zich snood vergreepen had,
Geraakt door hun berouw, hen in hunn' ramp doen blyken
Dat nooit zyn trouw voor hen van wanklen weet of wyken!
Nu door een' Heldenrei, wiens moed verwondring wekt,
Die 't zuchtend Vaderland aan 's Vyands magt onttrekt;
Dan door de zwakke hand van dappere Heldinnen,
Die, door Gods arm gesterkt, zelfs legers overwinnen.
Wie maalt de blyken van zyn nooitvolprezen kracht
En onwaardeerbre gunst, betoond aan myn Geslacht!

Hoe veel verschilt die tyd, helaas! van jonger tyden,
Toen de Ark van Gods Verbond, na 't ongelukkig stryden,
In 's Vyands handen viel; totdat uw achtbre Vrind,
Die u gezalfd heeft tot het Koningklyk Bewint,
De Godheid, door zyn beê, heeft met haar Volk bevredigd!
Thans heeft de Zoon van Kis haar meer dan ooit beledigd.
Hy spoed zich naar den stryd, en tevens naar zyn' val;
Een' val, die u eerlang ten troon verheffen zal.
God heeft u niet alleen ten Koning uitverkooren,
Maar zelfs het wenschlykst heil aan uwen Stam beschooren.
   Hier zwygt de Vader, door 't verrukkend maatgeluid
Van 't Serafynen-choor in zyne reên gestuit,
Dat dus van allen kant gelyk begint te ryzen:
Juich, hemel! aarde, juich! wilt Gods genade pryzen,
Die 't hart, dat op haar hoopt, in 't onheil niet verlaat;
De nedrigheid verheft tot een' verheven staat!
Het Godgezind gemoed is in haar hoede veilig.
Genadig is de Heer, en heilig, heilig, heilig!
   Hoe word Prins Davids ziel door deezen klank bekoord!
Het Choor staakt zynen zang, en Abrâm gaat dus voort:
ô Spruit van Jesse! heersch! volhard de Godheid te eeren,
Die al uw haaters voor uw' zetel zal verneêren.

Wat zie ik! welk een glans bestraalt uw Heerschappy!
Wat zet de wysheid van uw Telg haar luister by!
Verrukkend Bedehuis, der Godheid toegeheiligd!
Verduur, verduur den tyd, door haar genaê beveiligd!
Wacht echter niet, myn Zoon! dat al uw Nageslacht
Met zo veel zuiverheid des Hemels wil betracht'.
'k Zie Vorsten, ach te veel! die 's Hoogsten wet ontëeren.
Men tell' hen nimmer, die by valsche Goden zweeren!
Ik zie door de eeuwen heen. Ik zie een' vroomen Zoon,
Een' Zoon van God bemind, op Isrels hoogen troon.
'k Beschouw zyn dierbre Telg: ach! mogt hy nimmer sterven,
Of mogt zyn Erfgenaam zyn deugden tevens erven!
Wat akelig tooneel! wat wenteling! wat moord!
Snel voort, ô vlugge tyd! snel voort, snel spoedig voort!
Verberg dit teder Spruitje in 't barnen der gevaaren;
Verplant het, God ter eere, in schaduw van de Altaaren,
Totdat het door zyn gunst worde op den troon gesteld!
ô Stam van Juda...! maar wat glans verspreid dees Held?
ô Godgetrouwe Zoon, een' beter' vader waardig,
Zo vroom als minzaam, zo grootmoedig als rechtvaardig!
Wat spreid ge een' luister op het Vorstlyk Ryksgebied!
Schep moed, vrees voor de magt van uwen Vyand niet.

Hy nader' vry uw Stad, Gods arm zal voor u stryden,
En u in éénen nacht van zyn geweld bevryden.
De Kleenzoon van dien Vorst praalt in een glansryk licht.
Hy treed in 't zelfde spoor, en kent en mint zyn' pligt.
Godvruchtige! vaar voort; doe de u betrouwde Stammen
In liefde tot Gods wet, gelyk welëer, ontvlammen;
Vier 't Pascha, als van ouds: de Godheid staat u by,
En spaart, om uwe deugd, de gantsche Heerschappy.
'k Zie achter hem zyn Kroost en hunne Telgen zweeven,
Hen beurtlings afgezet, en beurtelings verheven.
Maar, ach! wat ommezwaai! ô Volk, bemind van God!
Hoe treft my 't naar gezicht van uw beklaaglyk lot!
ô Land, ô Heiligdom! ô Roem van Judaas Steden!
Wat al verwoestingen! wat al rampzaligheden!
Wat stroom van bloed, die door alle oorden heenen vloeit!
Myn Kroost! waar voert men u? wie is hy die u boeit?
Waar is, helaas! waar is uw oude roem vervaaren?
De Aartsvader zwygt; en 't Choor der Serafynenschaaren
Verheft, op nieuw, zyn stem; doch, op een' zachter toon:
ô God van Israël! daal neder uit uw' troon!
Ontferm u over 't Volk, welëer door u verkooren!
Gedenk, gedenk aan 't heil van ouds hen toegezworen!

Waar is de Godsstad, die zo glansryk blonk welëer,
Gods Tempel, Gods Altaar? helaas! zy zyn niet meer!
ô Boorden des Jordaans! hoe gaat uw roem verlooren!
Ontferm u over 't Volk door uw genaê verkooren!
ô God van Israël! daal neder uit uw' troon!
Beschouw des Vyands woede en duldeloozen hoon!
Och! weiger langer niet naar Jakobs klagt te hooren!
Ontferm u over 't Volk, uit allen Volk verkooren!
ô God van Israël! daal neder uit uw' troon!
Wat heilstar spreid in 't oost' haar' heldren glans ten toon!
Keer weêr, ô Abrams Kroost! herbouw, bewoon uw Steden.
De dageraad genaakt der blyde zaligheden,
En Davids grootste Telg aanvaard zyns Vaders kroon.
Juich, Isrel! juich! uw God daalt neder uit zyn' troon,
En troost het Volk op nieuw door hem ten Volk verkooren!
    Hier zwygt de heilgalm der meêdoogende Englenchooren,
En Vader Abraham, versterkt door hun geluid,
En door Gods Geest ontvonkt, barst in dees Godspraak uit:
Schep moed, ô Israël! Gods gramschap is geweken.
'k Hoor de eindlooze Almagt tot haar Volk van vrede spreeken.
Ik zie een' vreemd Monarch uws Dwinglands Huis verslaan.
Ik zie door zyne gunst uw kerkers opengaan.

Trek op, ô Israël! 't is tyd om weêr te keeren;
Bevolk uw Vaderland, herbouw het Huis des Heeren.
Wat heil! de Godsstad heft op nieuw haar kruin omhoog,
En 't heilig Tempelchoor trekt aller Heidnen oog.
Rys, rys uit assche en puin, in spyt van alle Volken,
ô Stad! ô Heiligdom! verhef u tot de wolken!
Wat leed, wat onheil u voortaan ook dreige of drukk',
De Godheid woont in u, en waakt voor uw geluk.
De Nyl mooge u den roem, dien gy verwierft, benyden,
De toomelooze Eufraat u op het wreedst bestryden,
't Geweld des Tyberstrooms u domplen in elend',
'k Zie u als Bondgenoote eerlang door hen erkend.
ô Rykgezegend Land! bekoorelyke streeken!
Weest, als welëer, vervuld van melk en honigbeeken;
Terwyl de vrede in u de vruchtbaarheid verspreid'!
Geen woest verderf genaak' den Berg der Heiligheid!
ô Nedrig Bethlehem! hoe is uw roem gerezen!
Zoud gy voortaan de kleinste in Judaas duizend weezen?
ô Stam van David! zoude uw roem verlooren gaan?
Neen, neen; de Heerscher zal in 't einde uit u ontstaan,
Die aan 't verkooren Volk zyn zachte wet zal geeven.
Ik zie het Heidendom door eerbied aangedreven,

Ik zie 't zich van alöm vernedren voor zyn' troon.
Hy geeft aan 't oost' en west', aan 't zuid' en 't noord' geboôn.
Zyn gloriryk Gebied erkent noch perk noch paalen.
Geen eindlooze eeuwigheid zal zyn gezag doen daalen.
Kniel, aarde! kniel in 't stof, aanbid zyn Majesteit;
Juicht, hooge Heemlen! juicht, verbreid zyn Heerlykheid;
Paart al uw stemmen t' saam; zingt, zingt, door tyd en eeuwen,
Des grooten Konings lof, en 't heillot der Hebreeuwen!
  Hier ryst der Englen galm op nieuw, van allen zy',
Op deeze wyz', ter eer' van Goëls Heerschappy:
Wie is, wie is de Held, die, voor der Volken oogen,
Zo grootsch regeeren zal, met onbepaald vermogen,
En 't woedend Heidendom verneêrd zien voor zyn' troon?
't Is aller Englen Vorst; 't is Koning Davids Zoon.
Verheft zyn zegepraal met blyde feestgezangen;
Ontsluit de poort der eere, om hem naar eisch te ontfangen!
Zyn goedheid, zyn genade is eindloos uitgebreid;
Hy schenkt het Menschdom deel aan onze zaligheid!
  Inmiddels heft de wolk zich traaglyk naar den hoogen;
En Davids ziel, nog in verrukking opgetoogen,
Waant Jonathan te zien, bekranst met blinkend licht.
Een zachte vreugde zweeft op 's Prinssen aangezicht.

De Aartsvader Abraham, als of hy met verlangen
Die Vorstentelg verbeidde, en haakte om hem te ontfangen,
Reikt hem de handen toe, en voert hem mede omhoog.
Prins David waant zelfs dat zyn Jonathan nog 't oog
Op hem gevestigd houd, in 't langsaam heenenvaaren;
Hy dryft al hooger aan, omstuwd van Englenschaaren,
Met Terahs grooten Zoon, naar 't liefelyk gewest
Waarïn de zaligheid haar' hoogsten zetel vest.
Hun opvaart schynt den Prins in zyne rust te stooren.
Hy roert zich; meent den zang der Englen nog te hooren;
Aartsvader Abraham en Saüls wakkre Spruit
Nog staarend na te zien, op 't hemelsch maatgeluid.
Te spaê; het vreemd gezicht is met zyn' slaap geweken.
Hy recht zich schichtig op, en wil, maar kan niet spreeken.
Een wondre mengeling van dristen treft zyn hart.
Hy schreit van tederheid, van blydschap en van smart.
Het aaklig onheil, dat Gods Erfvolk staat te duchten,
En zelfs zyn Stamhuis dreigt, beweegt zyn ziel tot zuchten;
Gods gunst, en 't heillot aan zyn Huis en Volk bereid,
Spoort onder 't zuchten zelfs hem aan tot vrolykheid;
Zyn waarde Jonathan, hem liever dan het leven,
't Schynt alles te gelyk hem voor den geest te zweeven.

Daar breekt de tong haar' band; daar uit hy zich, in 't end',
Terwyl hy 't glinstrend oog naar 's hemels transsen wend:
Waar ben ik! leef ik nog beneên de starrekringen!
ô Vader Abraham! ô rei van Hemellingen!
ô Dierbre Jonathan! wat wonderbaar gezicht!
Wat heilglans heeft myn hart in deezen nacht verlicht!
Wat sterke hemeldrift doet al myn leden beeven!
Myn ziel is los van de aarde, en boven 't aardsch verheven.
Gods Geest ontvonkt myn' geest, en blaast myn' yver aan,
En leert my 't heilgeheim van 's Hoogsten raad verstaan.
Hoe laat ge, ô Isrel! in de boeien, die u prangen,
Het eertyds moedig hoofd zo treurig nederhangen?
De Heer, de Heer regeert, en bied u onderstand.
Schep moed, verkooren Volk! wacht alles van zyn hand.
God zal in dorstige aarde een troostbron doen ontspringen.
Hy zal zyn heil doen zien aan uw nakomelingen.
Zyn geest zal rusten Op uw dierbaar Nageslacht.
De Heer, de Heer regeert: verlaat u op zyn magt.
Hy heeft in zyn paleis tot mynen Heer gesproken,
Zit aan myn rechtehand, tot ge uwen hoon gewroken
En alle uw haaters ziet gebogen aan uw kniên.
Hy heeft den Vorst gezalfd die Isrel zal gebiên.

Dat Volk zal niet alléén dien grooten Koning eeren;
Ook aller Heidnen hart zal zich voor hem verneêren,
En juichen op 't gezicht van zyne Heerlykheid.
De Heer, de Heer regeert, aanbid zyn Majesteit.
De God van Isrel heeft dien Koning uitverkooren.
Het oor der dooven zal zyn wyze wetten hooren;
De tong der stommen zal hem looven; en 't gezicht
Der blinden vrolyk zien waar hy zyn' zetel sticht.
De Heer, de Heer regeert in 't Erfland der Hebreeuwen.
Zyn naam is sterke God, en Vorst der wentlende eeuwen.
Hy is van eeuwigheid gezalfd tot Jakobs kroon.
Hy spreekt, en all' wat leeft aanvaard zyn heilgeboôn.
ô Dierbre Vredevorst! ô voorwerp onzer wenschen!
Hoe munt ge in schoonheid uit op 't schoonste kroost der menschen!
Op uwe lippen zyn genade en trouw verspreid,
Daar gy de Volken richt met goedertierenheid.
Uw Opperheerschappy zal de eeuwen overleeven.
Gy velt het onrecht neér; gy hebt het recht verheven,
En 't aaklig onheil van uw dierbaar Volk geweerd.
Juich, Aarde! Hemel! juich! de Heer, de Heer regeert!
Maar 'k voel het hemelsch vuur, dat my deed blaaken, wyken;
Myn kracht, in 't midden der verrukkingen, bezwyken.

Ten zy de Godheid my bestraal' van 's hemels boog,
Is dees beschouwing voor myn' zwakken geest te hoog.
Ja, daal op aard', myn ziel! tot ik Gods lof zal zingen
Met Vader Abraham, met al de Hemellingen,
Met mynen Jonathan! myn Jonathan! wat schrik!
Voer hy niet mede omhoog in 't eigen oogenblik?
Is 't droom? is 't waarheid? zou myn Hals vriend my begeeven?
Zou hy alrede in 't choor der Serafynen zweeven?
Schonk hem de Godheid, zyn grootmoedigheid ten loon,
Voor 't afstaan van 't gebied, een hooger glorikroon?
Myn Jonathan! zoud ge uit myn armen zyn gevloogen?
Zo keer en voer my mede! ach! keer uit mededoogen!
Zie hoe het denkbeeld van uw scheiding my ontstelt!
Zie hoe uw Vriend om u in zyne traanen smelt!
    Terwyl Prins David, nu verwonderd, dan verlegen,
Nog aanhoud zynen droom aandachtig te overweegen,
En 't hagchlyk lot betreurt van zyn' geliefden Vrind,
Die zich by Isrels heir op Gilboa bevind,
Heeft Achis magt den schrik gejaagd in Saüls harte.
Hy zag, en dat gezicht verdubbelde zyn smarte,
Zich tegen de overmagt des Vyands niet bestand.
Hy heeft vergeefsch een heir vergaderd door al 't Land,

En zich op Gilboa voordeelig neêrgeslagen:
Zyn volk schynt hem te zwak om eenen slag te waagen.
Hy zend naar stam by stam om grooter oorlogsmagt.
Wat wapens voeren kan word in het veld gebragt.
Terwyl zy naadren ziet men 't heir der Filistynen
Reeds met een woest gekrysch voor Sunems vest verschynen.
De schrik waart door al 't Land, en Saül vreest te spaê
Het jammerlyk gevolg van 's Hemels ongenaê.
Hy dagvaart in zyn tent de strydbre Legergrooten,
Opdat men overweeg' wat raadzaamst zy beslooten.
Men ziet 'er Jonathan, met held Abinadab,
En Malchizua, die de bloem der Jonglingschap
Op deezen togt geleid, met Adriël vergaêren;
Ook Veldheer Abner, zo bescheiden als ervaaren,
Met Hiski, Ahio, Beraja, Elpaäl,
Addajas, Islija, Seharja, Esbahal,
En andre Hoofden van 's Lands t' saamgevoegde benden;
All' yvrende om 't gevaar van Isrel af te wenden.
De Vorst ontdekt hen dus de hartzorg die hem kwelt:
Gy, Helden, die met my in 't bloedig oorlogsveld
Zyt opgetoogen om den Filistyn te keeren,
Die zich reeds vleijen durft al 't Erfland te overheeren!

Beschouwt, beschouwt met my, hoe Achis, wyd en zyd,
Zyn Bondgenooten heeft geprest tot deezen stryd,
Om door die overmagt ons grooter ramp te baaren.
De hooge nood vereischt dat we ons vryüit verklaaren.
Waant gy dat onze magt dit eindeloos getal
Van Krygsvolk wederstaan en overwinnen zal?
Gy kent den Filistyn, die, opgevoed in 't wapen,
Zyn heil zoekt in den stryd, ten oorlog schynt geschapen;
Gy weet hoe al het Volk voor deezen Vyand beeft,
Die zo veel onheils aan den Staat berokkend heeft.
'k Heb, ziende dat wy ons te zwak van volk bevonden,
Naar al de Stammen reeds om onderstand gezonden;
Doch, naar ik vrees, te spaê, dewyl my word bericht
Dat zich de Vyand vleit by 't naaste morgenlicht
Dees zwakke legerplaats te zullen overromplen,
En Isrel in een' poel van oorlogsweê te domplen.
Wat best beslooten in deez' hagchelyken stand?
De Filistyn is reeds in 't midden van ons Land;
En, zo hy ons verwint, ligt alles voor hem open.
'k Heb lang voorzien dat ons dees noodstorm zou beloopen,
Dus spreekt de Zoon van Ner, en daarom steeds geraên
Niets zonder grooter tal van manschap te onderstaan.

Nu baat geen overleg: doch laat ons niet bezwyken.
De stryd is hagchlyk, maar lafhartig dien te ontwyken
Waar' voor 't Hebreeuwsche Volk eene onuitwischbre schand.
Wy allen zyn getroost voor 't heil van 't Vaderland,
In 't barnen van 't gevaar, het leven op te zetten.
Indien men met beleid den Vyand kon verletten,
Hervat Abinadab, tot aan den derden nacht,
Wanneer 't ontbooden Volk in 't leger word verwacht,
Dan stond van zyn geweld ons minder leeds te vreezen.
Kon Isrel van Gods gunst dit uur verzekerd weezen,
Stond ons zyn Almagt by, dus uit zich Jonathan,
Wat deerde ons dan 't gemis van menig duizend man?
Dan wierd de Vyand ligt door onze hand verslagen;
Dan zou één Held van ons een gantsche bende jaagen
Van heillooze Onbesneên: maar dat zich niemand vlei',
Of andren door de hoop op 't naadrend Volk mislei';
Zo God niet voor ons is, zal ons geen manschap baaten;
Wy zyn verlooren, zo zyn gunst ons heeft verlaaten.
En wie van ons, helaas! wie hield zich onbesmet?
Wie van ons allen bleef getrouw aan 's Hemels wet?
Zyn we allen, min of meer, niet van die wet geweken?
Laat ons, 't is meer dan tyd, het offervuur ontsteeken;

Genade smeeken van den Schepper van 't heeläl.
Wie weet of ons berouw hem niet behaagen zal!
En, zo onze offers en gebeden hem beweegen,
Dan zien wy ons gered alléén door zynen zegen.
De gantsche Krygsraad acht 's Helds reden van gewigt.
Vorst Saül-zelf, hoe ver geweken van zyn' pligt,
Wil thans aan 't gantsche Volk een loflyk voorbeeld geeven;
Ligt meer door slaafsche vrees dan waar berouw gedreven.
Aartspriester Sadok wyd, op 't Vorstelyk bevel,
Een jonge varre aan God, tot heil van Israël.
De Vorst heeft naauw' door 't vuur het offer zien verteeren,
Of vraagt, door 's Priesters mond, den Heer van alle heeren,
Of in dit tydgewricht de trotsche Filistyn
Door Isrel, als welëer, zal overwonnen zyn.
Dan, och! hy vraagt vergeefsch! de Almagtige, rechtvaardig
Om zyn gedrag vergramd, acht hem geen antwoord waardig.
Hy merkt dat al zyn hoop hem vruchtloos heeft gevleid.
Gods gramschap blykt hem klaar uit zyn stilzwygenheid.
Elk zucht, elk toont zich tot in 't diepst van 't hart verslagen.
Wat Jakobs God behaagt moet Jakobs Kroost behaagen,
Roept wakkre Jonathan, ik wacht van hem myn lot;
En, hoe hier de uitkomst zy, zy word bestierd door God.

Men doe, zo veel men kan, de ontsteltenis bedaaren,
En smoor' met zorg deez' ramp voor Isrels legerschaaren,
Opdat niet alle moed wyke uit hun angstig hart.
Men keurt dien voorslag goed. De Koning tracht de smart,
Die hem zo vinnig treft, voor elks gezicht te dekken,
Totdat hy, door zyn' last, den Raad heeft doen vertrekken;
Doch smoort, zo ras hy zich alleen met Doëg vind,
Voor hem de kwelling niet die al zyn rust verslind.
De booze Gunstling van den ligtverleiden Koning
Vleit zyn angstvallig hart door valsche trouwbetooning;
Terwyl hy hem tot nieuwe en grooter gruwlen port,
En hem en Israël in 't aakligst onheil stort.
ô Koning! zegt hy, laat uw hart zich niet bezwaaren.
Gy word op 't snoodst misleid: de looze Priesterschaaren
Zyn tegen u gekant, sints dien geduchten dag
Toen Eli's haatlyk Huis zyn hoofden vallen zag.
Ik zie door 't veinzen heen: ik ken hun slinksche treeken.
Zy zoeken thans hun leed op u en ons te wreeken.
Neen; 't is de Hemel niet die toornig ons aanschouwt;
't Is Sadoks haat, die ons Gods gunst verborgen houd:
Doch laat door hun bedrog u geen verdriet verwekken;
Ik zal des Hemels raad u buiten hen ontdekken.

By Endor woont een Vrouw, wie geen geheimenis,
Hoe groot, hoe ongemeen, een duister raadsel is.
Zy kan 't geen ons genaakt, als waar 't voorby, ontvouwen.
Ach! welk een uitzicht doet ge in 't lyden my beschouwen!
Zegt Saül, zoude ik met de hel te raade gaan?
Den uitslag van den stryd langs deezen weg verstaan?
Ik, die de toovery uit Isrel heb verbannen!
't Kan echter waar zyn dat de Priesters t' saamenspannen.
Ligt vind ik, door uw' raad, verligting in myn smart.
Dees wreede onzekerheid doorgrieft my 't angstig hart.
Weläanan, men neeme een proef. Laat ons naar Endor trekken,
En zien wat ons de kunst dier Vrouwe weet' te ontdekken.
   Hoe dwaas is 't menschlyk hart, dat, in den hoogsten nood,
Door averechts beleid, zyn onheil nog vergroot;
Dat, door het snoodst misdryf vervreemd van zyne Vrinden,
Zich naar zyn' Vyand wend om onderstand te vinden!
   De Vorst, van Doëg en Ahimaäs verzeld,
Ahimaäs, gewoon, in 't bloedig oorlogsveld,
Ten dienst der Majesteit het wapentuig te draagen,
Verlaat de legerplaats om deezen togt te waagen.
Zy snellen spoedig heene in 't holste van den nacht
't Verlangen maakt hen stout, en stoutheid geeft hen kracht.

Niet verr' van Endor ryst een Bosch, dat, schaars betreeden,
Van ouds reeds voedsel gaf aan bygeloovigheden:
Een oud gesticht, welëer door 't Heidendom gebouwd,
Vertoont zich in het diepst' van dit vervaarlyk Woud;
En strekt, schoon half vergaan, de Tooveres ter wooning.
Hier word zy thans gezocht door Isrels zwakken Koning.
Hy treed het Bosch reeds in, en voelt, van oogenblik
Tot oogenblik, zyn hart vermeestren door den schrik.
De starren flonkren niet aan 's hemels breede boogen.
't Gelaat der maan is met een duistre wolk betoogen;
Haar bleeke schemering vormt schimmen langs de paên,
Naard at de wind zich roert in telgen en in blaên,
Die 't bygeloovig hart met schrik op schrik bezwaaren,
Daar 't zich verbeeld dat hier gedoemde geesten waaren.
De klaagende Echo, die het krassen en gehuil
Van roerdomp, kraai en raave en vledermuis en uil
Verdubbelt door haar' galm, zucht in die naare streeken.
De Vorst beschouwt, in 't eind', byna van vrees bezweken,
Het akelig verblyf der Boschwaarzeggerin.
Op 't eerst gerucht verschynt een kwynende Slaavin,
Die Deli[la] door list haar onderhoud helpt winnen.
Zy leid den Koning en zyn Togtgenooten binnen,

Naar een gewelfd vertrek, dat, door zyn duisterheid,
Een nieuwe ontsteltenis in Saüls hart verspreid.
Wat vind de list niet uit tot steun van haar belangen!
De wand is overäl met treurig zwart behangen;
Een onbekwaame hand heeft, kunstloos, wyd en zyd,
Gedrochten afgebeeld op 't vaale muurtapyt.
Twee kleene lampen, die met bleeke straalen glimmen,
Verlichten slaauwlyk dees gemaalde harssenschimmen.
Terwyl de Vorst, vol angst, dit naar vertrek beschouwt,
Verschynt de Tooveres, waar hy zyn hoope op bouwt.
Hy waant in haar gestalte en sterke weezenstrekken.
Iets ongemeens, iets dat ontzag verwekt, te ontdekken.
Haar beste leestyd is alreê voorby gesneld.
Haar verf vertoont een geel, dat sterk naar 't bruine helt;
Het oog zinkt diep in 't hoofd; de zwarte hairen hangen,
Wanschiklyk langs haar' hals en ingevallen wangen.
Het hulsel, dat haar dekt, is, vreemd, dooréén verward,
En toont een mengeling van blaauw en rood en zwart.
Een slordig vuurrood kleed omvangt de dorre leden,
En brengt meer afschriks by aan haar afschuwlykheden.
Zy kent den Vorst, schoon hy zyn Koningklyk sieraad
Heeft afgelegd, en zich vermomd in slecht gewaad.

Ook is van de oorzaak, die zyn hart vervult met zorgen
Voor 's Vyands overmagt, die looze niets verborgen.
Een die voorzeggen wil, moet, met gepast beleid,
Te raade gaan met tyd en met omstandigheid.
Zy veinst, en zwygt, en ziet den Koning stout in de oogen;
Die, door het bygeloof vast meer en meer bedroogen,
Haar onderrichting vergt van 't geen hem naadrende is,
En driftig eischt dat zy, uit 's afgronds duisternis,
Door haar beproefde kunst, een' geest in 't licht zal daagen,
Om hem een klaar bericht te geeven op zyn vraagen.
    Thans geeft de Tooveres, hoe loos in haar beleid,
Den Vorst een doorslaand blyk van haare onweetendheid
In 't geen haar zelf betreft. Zy is vol achterdenken
Dat hy in deezen schyn haar zoekt, om haar te krenken.
Wie andren laagen legt is nooit van argwaan vry.
Wat is uw oogmerk, zegt ze, en waarom spant ge my
Een' strik, die my eerlang rampzalig zou doen sneeven?
Gy weet den strengen last, dien Saül heeft gegeeven,
Waardoor verjaagd is, of op 't jammerlykst' ontzield,
Al wie met Zwarte Kunst zich immer bezig hield.
En denkt ge dat ik my, om u, zal onderwinden,
Door wyze toovery, uw naadrend lot te vinden,

Opdat ge my, zo ras ge uw oogmerk zaagt volbragt,
Wreedaartig overgaaft aan zyn geduchte magt?
De Koning schroomt niet haar by Isrels God te zweeren
Dat haar om dit bedryf geen ongeval zal deeren;
En zoekt met aandrang haar te noopen, dat ze, uit gunst,
Zyn' weetlust zal voldoen door haar geheime kunst.
Zy bant, op deezen eed, de zorg die haar deed schroomen,
En vraagt hem wien hy wenscht dat zy zal op doen komen.
Hy noemt haar Samuël. Zy, die zyn' angst bespeurt,
Die weet dat de Almagt hem den troon onwaardig keurt,
En David reeds voorlang tot Heerscher aan deed stellen,
Beseft hoe ligt zy hem zyn naadrend lot kan spellen.
Vertoef een oogenblik, dus spreekt ze, tot ik keer
Met kunstgereedschap, daar ik Geesten door bezweer.
    Zy wykt ter kamer uit; en daar hy, onder 't wachten,
Ten veegen prooi strekt van ontroerende gedachten,
Keert zy te rug, en treed, bezadigd, naar hem toe.
Zy voert in de eene hand een taaie wichelroê,
In de andre een open rol, waaruit zy schynt te leezen.
Zo ras zy aan den Vorst zyn plaats heeft aangewezen,
Slaat zy een' kring om hem en zyne dienaars heen,
En vergt hen, wat ze ook zien, niet uit dien kreits te treên,

Dewyl zy anders niet kan instaan voor hun leven.
Fluks wend ze, als wierd zy door eerbiedigheid gedreven,
Zich driewerf naar het west', en driewerf naar het zuid',
En prevelt, binnens monds, met mompelend geluid,
Eene onverstaanbre taal; terwyl de vreemde trekken
Van haar gezicht den Vorst een' nieuwen schrik verwekken.
Ten laatsten barst zy uit: Verschyn, op myn bevel,
Verlaat uw stille wyk, verschyn, ô Samuël!
Hoe kunstig weet de list haar' rol aanéén te knoopen!
Aan 't eind' der zaal splyt fluks de grond al kraakende open.
Een Grysaart ryst 'er uit, gedost in wit gewaad.
Het zilvren hair hangt hem om 't yslyk bleek gelaat,
Tot aan den breeden baard. Hy klimt met traage schreden.
Een purpren mantel hangt hem achtloos om de leden.
Straks deinst de Tooveres, als overheerd door schrik,
Al schreeuwend achter uit; en roept, op 't oogenblik,
Tot Saül, die reeds beeft van angst, op dees vertooning:
Waarom misleid ge my? gy, gy zyt zelf de Koning.
Wat onheil gaat my aan, indien uw wraak in 't end'!...
Vorst Saül, in den waan dat zy door kunst hem kent,
Verbeeld zich wondren van haar wysheid en vermogen.
Hy antwoord, siddrende, en met neêrgeslagen oogen,

Verlaat u op myn woord, vrees voor myn gramschap niet;
Maar antwoord my oprecht: wie is het dien gy ziet?
Het schynt, zegt ze, een der Goôn: zyn achtbre weezenstrekken
En purpren kleed doen my zyn waardigheid ontdekken.
Hy is reeds hoog bejaard, en staatelyk van leest.
't Is Samuël, ô Vorst! die Rechter is geweest.
    Op 't hooren deezer taal buigt Saül zich ter aarde;
En, denkende om zyn' rang noch Koningklyke waarde,
Blyft hy in die gestalte, en zyn gevolg met hem;
Terwyl 't Verschynsel, met een straffe en holle stem,
Hem door dees vraag verbaast: Gy, die myn rust durft stooren,
Die my op de aard' herroept! wat zoekt ge uit my te hooren?
    De Vorst geeft, beevend, hem ten antwoord, op dees re ên:
'k Ben doodelyk benaauwd. Het heir der Onbesneên
Staat vaardig tegen my een' fellen slag te waagen;
En God, de Almagtige, wiens raad ik heb doen vraagen,
Heeft my begeeven in myn deerlyk zielsverdriet!
Hy antwoord my, helaas! in myn benaauwdheid niet,
Noch door den dienst van zyn Profeeten, noch door droomen.
Het is uit hoogen nood dat ik u op deed komen.
Ach! dat uw wysheid my bestraale in 't ongeval,
Uw raad my leer' hoe ik my best gedraagen zal.

Nu gy vervallen zyt in 's Hemels ongenade,
Hervat het Schrikbeeld straks, zoekt gy myn' raad te spade.
Uw wis bederf genaakt, nu u Gods hulp begeeft.
Gy weet dat God welëer aan u verkondigd heeft
Dat hy eerlang u zou van Isrels zetel weeren,
En David, in uw plaats, doen over 't Volk regeeren.
Dewyl gy, trotsch en stout, de wet des Hemels schond,
En Amaleks Geslacht, dat geen genade vond
In Gods rechtvaardig oog, zyns ondanks, durfde spaaren,
Doet u zyn gramschap thans dit onheil wedervaaren.
De Almagtige, die 't lot der Volken weegt en wikt.
Heeft u in deezen stryd ten wissen val geschikt.
Op morgen zal het heir des Vyands zegepraalen;
En gy zult, met uw Kroost, by my ten grave daalen.
    't Verschynsel uit zich dus, en zinkt, gelyk een steen,
Die van een strandrots in de zee ploft, naar beneên;
Terwyl de krachten 't hart van Isrels Vorst begeeven,
En hy ter neêr zygt, als geheel ontbloot van leven.
    De looze Delila schiet, met zyn dienaars, toe,
Opdat haar bystand hem in deezen nood behoê.
Zy vreest haar veiligheid, haar leven zelfs, te derven,
Zo de opgevatte schrik den Koning thans deed sterven.

Zyn Volk nochtans, hoewel 't zyn' droeven staat beseft,
Verbeeld zich dat het leed zyn hart te feller treft
Omdat hy al den dag geen voedsel wilde smaaken.
Terwyl 't all' yvert om voor zyn behoud te waaken,
Heft hy de zwakke hand en 't zwaarbeneveld oog,
Daar hy ten halve ryst, al zuchtend naar omhoog;
En doet al de angsten, die zyn kwynend hart verscheuren,
Elk in de trekken van zyn bleek gelaat bespeuren.
De Boschwaarzeggerin vat eindlyk dus het woord:
Ik heb, door u hier in myn schuilplaats opgespoord,
Aan uwen eisch voldaan, zelfs met gevaar van 't leven.
Thans smeek ik u, ô Vorst! myn beê gehoor te geeven:
Ach! geef u niet geheel ten prooie aan uw verdriet.
Verlaat, dus afgemat, dus flaauw, myn wooning niet.
Laat een gering onthaal uw krachten weder kweeken.
Hy weigert haar verzoek; doch zy houd aan met smeeken;
En, in haar bede door zyn dienaars bygestaan,
Geeft hy in 't eind' gehoor, en neemt haar' voorslag aan.
Zy doet den Koning naar een rustvertrek geleiden,
En hem en zyn gevolg een dischgerecht bereiden.
't Gemeste kalf word straks op haar bevel geslacht;
De meelbloem word gemengd, en alles toegebragt

Om Isrels Vorst, zo goed haar mooglyk zy, te onthaalen.
Doch geen versterking zet zyn wroegende angsten paalen.
Hy vind zich naauwlyks door 't gebruik van spys verkwikt
Of spoed zich uit het oord, waar alles hem verschrikt;
En keert, belaaden met den last van zyne elenden,
In stil en diep gepeins, naar zyne legerbenden.
De snoode Doëg, dien de schaamte zwygen deed,
Verstout zich eindlyk hem te troosten in zyn leed.
Geef, geef toch, roept hy uit, de hoop niet gantsch verlooren,
Myn Vorst!... Zoekt gy me op nieuw tot gruwlen aan te spooren?
Zegt Saül, 't was door u dat ik myn' God verliet,
En, op den rand van 't graf, my met de Hel beried.
Myn ramp is, door uw' raad, ten hoogsten top gerezen.
Maar staat myn onheil vast, wat leed staat u te vreezen!
Zo zoekt een vuig gemoed, dat in zyn' pligt bezwykt,
En trotsch en roekloos van de wet des Hemels wykt,
Wanneer 't zich door 't gezicht der straf voelt neêrgeslagen,
Verligting van zyn schuld door andren aan te klaagen.
De hoon, de bitterheid van Saüls laag verwyt,
Vervult den Edomyt met d' allerfelsten spyt.
Hy zwygt nochtans, en houd zyn' wrok in 't hart beslooten;
En vloekt al stil de gunst, de wuste gunst, der Grooten.

Dus komen zy eerlang in Isrels legerplaats;
En, daar het eerste licht des vroegen dageraads
Door Koning Achis word verwelkomd met verlangen,
Vergroot het de angsten die de ziel van Saül prangen.
  Intusschen maaken, by het naadren van den dag,
De Volken wederzyds zich vaardig tot den slag.
De dappre Filistyn, ten oorloge als geschapen,
Verschynt het eerst in 't veld met krygsbanier en wapen.
Een siere moed, gewekt door 't schel bazuingeluid
En 't steeken der trompet, blinkt hem ten aanzichte uit.
Het Erfvolk, schoon in 't hart om 's Vyands magt verlegen,
Toont echter zich goeds moeds, en trekt hem rustig tegen;
Voor Vaderland, altaar, en huis en gade en kroost
Het uiterste gevaar, ja zelfs den dood, getroost.
  Inmiddels ryst de dag aan 's hemels breede transsen,
Die d' uitslag toonen zal der wentlende oorlogskanssen,
En voor gantsch Israël het lot beslissen, van
Held David, van den Vorst, en van Prins Jonathan.

t.o. 357

TWAALFDE BOEK.

Lucretia Wilhelmina van Merken, *David*

David.
Twaalfde boek.

Prins Davids wondre droom hield hem nog opgetoogen.
't Gevaar des Vaderlands trof hem met mededoogen.
Vol vrees wierd de uitslag van den stryd door hem verwacht.
De dag was tweewerf reeds begraaven in den nacht,
En voor de derdemaal met nieuwen glans herbooren,
En echter kwam hem niets uit Isrels heir ter ooren.
Dit doet hem siddren voor het lot van zynen Vrind.
Ach! of ik wist waar zich myn Jonathan bevind!
Bescherm hem, goede God! bescherm hem op myn bede!
Dus zucht de Held, terwyl hy in zyn legerstede,
Door al de Hoofden van zyn Oorlogsvolk verzeld,
Vast op 't herbouwen van de Vesting orde stelt.
Daar hy nog bezig is 's Volks yver aan te spooren,
En zyn bekommring voor hunne oogen tracht te smooren,
Word hy een' Vreemdeling gewaar, die nader treed,
Wiens houding vrees verwekt voor eenig treffend leed.
Hy heeft een handvol asch zich op het hoofd gesmeten,
Aan allen zyden zyn gewaad vanéén gereten,

En ziet nog naauw' den Prins of werpt zich neêr op de aard'.
De Held, thans meer dan ooit om 't Vaderland bezwaard,
Vraagt hem de reden van zyn komst en rouwbetooning.
De ramp, dus spreekt de Knaap, van Isrels heir en Koning.
'k Ontvlood de legerplaats, daar alles door de magt
Des wreeden Filistyns onmenschlyk wierd geslacht,
Nadat Vorst Saül in den Veldslag was gebleeven.
Dit akelig bericht doet aller harten beeven.
Wie heeft, hervat de Prins, u deezen ramp ontvouwd?
'k Heb, zegt de Vreemdeling, dit onheil zelf aanschouwd.
Een onvoorzien geval deed my de schreden wenden
Naar Gilboa's gebergte en Isrels legerbenden,
Reeds op myn komst ten prooie aan 't Filistynsch geweer.
'k Zag Koning Saül, daar hy, leenende op zyn speer,
Door eene dichte vlaag van pylen wierd besprongen,
Toen 's Vyands wagens reeds in Isrels leger drongen.
Hy' doodelyk gewond, bevond zich gantsch alleen.
Een groote bende lag gesneuveld om hem heen,
Van Israëllers, die voor hem hun leven stelden,
En Filistynen, die ze al stervend nedervelden.
Hy, zag verlegen om naar troost in zyne elend'.
Hy vestte 't oog op my, en wenkte my in 't end',

En vroeg my, zuchtende, in wat Land ik wierd gebooren.
Ik had nog naauwlyks door myn antwoord hem doen hooren
Dat ik aan Amalek myn' oorsprong was verpligt,
Of hy hernam, naar 't scheen ontroerd door dit bericht:
Van Amalek!... hoe 't zy, betoon me uw medelyden.
Myn benden zyn vernield in dit rampspoedig stryden.
Myn harnas is alöm van schicht by schicht doorboord;
En, schoon 't in deezen staat myn matte leên nog schoort,
My is door 't bloedverlies geen kracht meer bygebleven;
Hoed my voor 's Vyands schimp; doe my uit deernis sneeven.
En, wel bewust dat hy den dood niet konde ontgaan,
Heb ik door myn geweer aan zynen wensch voldaan;
En offer u, ô Prins! ten onbetwistbaar teeken
Dat ik u niet mislei door loosverzonnen treeken,
Dit Koningklyk sieraad, 't welk ik aan Saüls hoofd
En hand ontnam, eer 't door den Vyand wierd geroofd.
  Dees taal baart Jesses Spruit een doodelyke smarte.
Vorst Saüls ongeval treft zyn grootmoedig harte.
Hy denkt thans aan zyn woede en wreeden argwaan niet.
Neen, 't is een Vader, wien zyn deernis lyden ziet.
Een eedle gramschap volgt op 't vriendlyk mededoogen.
De moord des Konings is een gruwel in zyne oogen.

Rampzalig Schepsel! draagt ge uw' roem op euveldaên?
Dorst ge uw gevloekte hand aan Gods Gezalfden slaan?
U, rookend van zyn bloed, voor myn gezicht vertoonen?
En vleit gy u dat ik dien gruwel zal verschoonen?
Neen, vriend en vyand weet' dat myn rechtvaardigheid
Aan hem die Saül velt het leven heeft ontzeid.
Gy wilt vergeefsch voor my uw snood bestaan verbloemen.
Durft gy een' wreeden moord een blyk van deernis noemen?
Ontmenschte! ik speur uw vreugd, zelfs door uw traanen heen.
Uw baatzucht spoorde u aan; gy oogde op 't loon-alléén.
Maar neen, gy zult het loon door u verdiend verwerven.
Gy, Vorstenmoorder! zyt gevonnisd om te sterven;
Uw bloedschuld ruste op u tot aan uw' jongsten snik!
Dus spreekt hy, en beveelt, op 't eigen oogenblik,
Den dood des Vreemdelings, die, jammerlyk bedroogen
Door listige eigenbaat, de straf vind van zyn logen.
    Inmiddels neemt de rouw by David de overhand.
Hy treurt om 's Konings ramp, en 't lot van 't Vaderland;
Terwyl de bange zorg, hoe 't met zyn' Vriend moog' weezen,
Hem sterkst het hart doorknaagt, en 't allerergst doet vreezen.
Getrouwe Abizaï versterkt zyn droef gemoed,
En raad hem, aan het hoofd van zynen Heldenstoet,

Nu Saüls rustlooze aart geen nieuw gevaar kan wekken,
Het Ryk voor de overmagt des Filistyns te dekken,
Eer zyn geweld, dat hem zo veel bekomring baart,
Het erf van Israël verwoest' door vuur en zwaard.
De vroome Prins vind in dien voorslag wel behaagen,
Doch wil, eer hy besluit, op 't plegtigst raad doen vraagen,
Door Priester Abjathar, aan Gods Voorzienigheid.
Zy, die, als by de hand, hem naar den troon geleid,
Beveelt hem in der yl naar Hebron op te trekken.
Zo ras de Held dien last doet aan het Volk ontdekken
Staakt elk de vestingbouw, gehoorzaam aan 't bevel,
En volgt, met zyn gezin, den Prins naar Israël,
Op hoop van daar eerlang in rust te zullen leeven.
Zy spoeden oostwaart aan, tot aan de sombre dreeven
Van 't lomrig Machpela, dat, in zyn' ruimen schoot
Aartsvader Abraham met gade en kroost besloot;
En hun gebeent' bewaart tot aan den jongsten morgen.
De marmren grafspelonk, in 't groenend loof verborgen,
Doet David, die zyn oog al zuchtend derwaart richt,
Op nieuw gedenken aan 't verbaazend nachtgezicht;
Terwyl een groot getal Hebreeuwsche legerbenden,
Geprest om ylings zich naar 't zwakke Heir te wenden,

Doch, door het naar bericht van Isrels ongeval,
In hunnen togt gestuit, hem nadert in het dal.
    Dit vreemd verschynsel baart Prins David nieuwe zorgen.
Het oogmerk van dit Heir is hem geheel verborgen.
Zyn magt is tegen hen oogschynlyk niet bestand.
Ook zou zyn trouwe zucht voor 't heil van 't Vaderland
Hem eer besluiten doen den grootsten ramp te lyden
Dan tegen Jakobs Kroost met Jakobs Kroost te stryden.
Het Volk, dat hem verzelt, houd stand op zyn gebod,
Terwyl hy, gantsch alleen, gemoedigd in zyn lot,
De Benden tegentreed, en groet met deeze woorden:
Hebreeuwsche Helden, die, trouwhartig, van alle oorden
Zyt opgetrokken tot behoud van onzen Staat!
Indien gy, nevens my, welëer uw toeverlaat,
Getroost zyt de overmagt des Filistyns te weeren,
Zal David, ongeveinsd, uw deugd, uw vroomheid eeren;
En toonen, daar hy zich tot heil des Volks verbind,
Dat hy gantsch Israël als zyne Broeders mint:
Doch zo gy tegen my dit uur zyt opgetoogen,
Zo gy myn' val bedoelt, dan zal het Alvermogen,
Dat uit zyn' hoogen troon elks daaden gadeslaat,
Getuige en wreeker zyn van 't haatelykst verraad;

De straf dier ontrouw op uw schedels neêr doen daalen,
En uw vervolgers steeds op u doen zegepraalen.
    Het onverwacht gezicht van Isrels grooten Held
't Betrouwen dat hy op hun deugd en vroomheid stelt,
En zyn kloekmoedigheid, gebleken in zyn daaden,
Verligten hun gemoed, met 's Lands gevaar belaaden.
Beroemde Amazaï, die deeze Schaar' gebied,
En reeds in Jesses Zoon den Vorst van Isrel ziet,
Werpt schild en speer ter zyde, en bied, op de aard' geboogen,
Vernoegd, zyn zwaard hem aan, voor aller Benden oogen.
Wy voegen ons by u, ô David! roept hy, wy
Zyn de uwen, braave Prins! want de Almagt staat u by.
Haar bystand waak' voor u en voor uw togtgenooten!
Vergun, vergun ons dat we uwe oorlogsmagt vergrooten.
Al 't leger valt den Prins, die bly dees hulde aanvaard,
Den Held de handen reikt en minzaam heft van de aard',
Op 't oogenblik te voet, als door één' geest gedreven.
Elk tracht hem blyken van genegenheid te geeven.
Wie toch, dus spreeken zy, word, nu de Zoon van Kis
Door 's Vyands wreede woede in 't veld gesneuveld is,
Met weezenlyker recht tot onzen Vorst verkooren
Dan hy wien de Almagt-zelf den scepter heeft beschooren?

Hy zal, door God gesterkt, ons hoên in 't ongeval.
Fluks word een bly gejuich, een schaatrend lofgeschal
Van wederzyden door het krygsvolk aangeheven.
't Roept all' eenstemmig uit: Lang moet' Vorst David leeven!
In 't midden van dien galm snelt 's Helds getrouwe Stoet
En 't aangekomen Heir elkander te gemoet.
Het Volk van David, lang uit have en erf gestooten,
Ziet thans zyn vrienden in zyn trouwe Landgenooten,
En Isrels Leger vind in hen zyn Broeders weêr.
Men denkt dit oogenblik aan 't voorig leed niet meer.
Wat al omhelzingen en teêrheid en ontroering!
Wat traanen, uitgeperst door sterke zielsvervoering!
De vroome Prins-alléén voelt zyn bekommerd hart,
In 't midden van elks vreugd, doorgriefd van bittre smart.
Het opperst Ryksgezag, dat hem de Benden schenken,
Doet straks aan zynen Vriend, aan Jonathan, hem denken.
Myn Vrienden! barst hy uit, myn waarde Vrienden! kan
Dit onrecht u van 't hart? denkt aan Prins Jonathan;
Aan hem, uw trouw zo waard, zo waard de kroon te draagen.
Men mompelt dat die Held in 't stryden wierd verslagen,
Zegt dappre Amazaï. Dit smartelyk bericht
Jaagt Jesses Zoon de verf des doods in 't aangezicht,

En wekt, op nieuw, in 't oog de sluimerende traanen.
Maar eer de stem zich nog een' doortogt weet te baanen,
Ontdekt held Ithaï een Bende in 't open veld.
De Hoogepriester, door Vorst Saül aangesteld,
De vroome Sadok, die, aan Jonathan verbonden,
Uit zucht voor hem zich by den veldslag heeft bevonden,
Vertoont zich aan haar hoofd, en troost de droeve schaar',
Die vast met luid geschrei en jammerlyk misbaar
De ruime lucht vervult, en treurt om 's Lands elende.
  Trouwhartige Ithaï bespeurt straks dat dees Bende
Des Vyands zwaard ontkwam. Hy spreekt den Priester aan,
En vergt hem dat hy aan Prins David doe verstaan
Wat Saül, wat zyn Kroost in 't leger is weêrvaaren,
Toen Israël bezweek voor 's Vyands oorlogsschaaren.
Den Priester klinkt de naam van David naauw' in 't oor
Of hy verleent de beê van Ithaï gehoor.
Hy volgt hem op het spoor, en kan zich, op 't aanschouwen
Van Jesses dappren Zoon, van traanen niet weêrhouwen.
  De smart van Sadok en van 't Volk, dat hem verzelt,
Ontdekt, helaas! te klaar aan Judaas grooten Held
Den onherstelbren ramp die 't Erfland heeft geleden.
Hy scheurt zyn Vorstlyk kleed van boven tot beneden,

En slaat het oog omhoog, en de armen wyd vanéén.
Ach! barst hy eindlyk uit, ach! Sadok! komt ge alleen?
Waar liet gy Jonathan? wat lot is hem beschooren?
Myn Vriend! myn Jonathan...! ach! alles is verlooren!
Hier stuit de rouw geheel zyn afgebroken stem;
Zyn ziel zoekt weenend lucht, en alles weent met hem.
  Getrouwe Abizaï en andre Legergrooten,
Vol medelyden, vol ontroering, toegeschooten,
Geleiden hunnen Vorst, die, door zyn hartenleed
Verwonnen, roerloos staat, en van zichzelv' niet weet,
Naar een begraasde hoogte, in 't lommer van de dreeven
Die Abrams grafspelonk een koele schaduw geeven.
Hier neêrgezeten, ziet de Held, in al den drom,
Daar hy allengs bedaart, gestaâg naar Sadok om;
Die, op der Grooten wenk, hem nadert, en, in 't ende,
Hem dus der Vorsten ramp en de algemeene elende,
Met een beklemde ziel, al nokkend doet verstaan:
  Het blinkend morgenlicht was nog niet opgegaan
Van dien gevreesden dag, die onzen ramp volmaakte,
Wanneer Prins Jonathan, my, die vol kommer waakte,
In zyne tent ontbood; waar hy den bangen nacht
In 't yverig gebed dus ver had doorgebragt.

Ik vond hem zo bedaard, zo groot, als ooit te vooren.
Hy had in zyn gelaat niets van zyn' moed verlooren.
De voedster Sara, in wier koesterenden schoot
Zyn telg Mesibozeth een zachte rust genoot,
Bevond zich in de tent, met weinig trouwe Vrinden,
Gewoon in zyn geluk hun eenig heil te vinden.
Hy reikte my de hand, en uitte deeze taal:
Ik stoor misschien uw rust, doch 't is de laatstemaal.
Gods onwaardeerbre gunst heeft Israël begeeven.
God zwygt op ons gebed; ons is geen hoop gebleven.
Myn Vaders onheil treft myn medelydend hart.
Ik ben myn lot getroost, maar zucht om zyne smart.
Ach! mogt myn trouw voor hem Gods gramschap doen bedaaren!
Mogt ik door al myn bloed zyn dierbaar leven spaaren,
Terwyl de Vyand vlood van Isrels grondgebied!
Dan, 's Hemels wil geschiede, ik twist met de Almagt niet.
Ja, nu onze offers geen genaê by God verwerven,
Zal, duchte ik, deeze stryd den Vorst en my doen sterven.
Beween my echter niet, ô Sadok! ik bevind
Den dood geen' grooten ramp voor hem die God bemint
Ik heb de blyken van Gods bystand ondervonden.
Hy heeft, op myn gebed, deez' nacht my troost gezonden.

Ja, waarde Sadok! ja; ik twyfel thans niet meer.
Al keert ons stoflyk deel, in 't eind', tot de aarde weêr,
De onsterfelyke ziel, door de Almagt ons gegeeven,
Zal onveranderlyk in weezen zyn en leeven.
Ik vind myn oog verlicht, en wacht een beter lot,
Van alle leed bevryd, in 't byzyn van myn' God;
En heb nog eens gewenscht vry uit met u te spreeken,
Opdat u minder troost mogt na myn' dood ontbreeken.
Zo u de Godheid spaart, en ge ooit myn' David ziet,
Verberg hem dan 't geluk van zynen Hals vriend niet.
Zeg dat ik ryker kroon, meer glori, zal ontfangen,
Dan die zyn vriendschap my op aarde deed erlangen.
Zeg dat zyn Jonathan, getrouw aan zynen Vrind,
Hem tot zyn' jongsten snik standvastig heeft bemind;
Dat Davids trouw my in myn uiterst nog verblydde;
Dat ik dit hulploos Wicht aan zyn bescherming wydde;
Verzekerd dat myn Zoon, in 't smartlyk ongeval,
Een' andren Vader in myn' David vinden zal.
    Hierop nam hy het Kind, nog pas ontwaakt, in de armen:
Geliefde Telg! myn trouw kan u niet meer beschermen.
'k Was, na uw moeders dood, uw hoeder voor een poos:
Deez' dag ontvalle ik u, en laat u ouderloos.

Natuur toont op myn ziel in 't uiterst haar vermogen,
En perst my, tegen dank, een teêre traan uit de oogen;
Daar gy, gelukkig in uw kindsche onnoozelheid,
Uw onheil niet beseft, my vruchtloos streelt en vleit,
En 't vaderlyke hart doet door uw lagchjes weenen.
God, onzer Vadren God, wille u zyn hulp verleenen!
Hy zegene u, myn Zoon! en redde u uit deez' nood!
Groei, groei in voorspoed; word vooräl in deugden groot.
Laat u, barmhartig God! laat u myn beê behaagen!
Bescherm dit dierbaar Pand, dat u word opgedraagen!
Geef dat hy in uw wet zyn hoogst genoegen vind!
Wees, wees zyn Vader, en maak David tot zyn' Vrind!
    Ja, dus stuit David hier den Priester in zyn rede,
Ja, waarde Jonathan! stel uwen geest te vrede!
Uw David is getrouw aan 't geen zyn hart u zwoer.
En welk een onheil u, helaas! ook wedervoer,
Uw teêrgeliefde Spruit zal geen' beschermer derven.
Zyn Vader leeft zo lang als David niet zal sterven.
Ach! zucht hy, daar hy zich naar Abrâms grasplaats wend,
Nu word my eerst de zin van mynen droom bekend.
Ik heb myn' Jonathan, gehuld met gouden straalen,
Op 't juichend feestmuzyk der englen, in zien haalen;

Ten hemel vaaren in den arm van Abraham.
ô Jonathan! sieraad van uw' beroemden Stam!
Myn hart voorspelde uw lot; de Godheid kende uw waarde;
De vriend des Hemels was te goed, te groot voor de aarde.
Helaas! vergeef het my, myn smart heeft u gestoord.
Wat sprak myn Halsvriend meer? gaa met uw rede voort.
De Aartspriester vangt weêr aan: De Held zag, onder 't spreeken,
Daar hy van 't Jongske scheidde, ons schier van rouw besweken.
Myn Vrienden! sprak hy, hoe dus sterk door druk vermand?
Beveelt aan Gods genade uzelv' en 't Vaderland.
En, vind de Hemel goed u na den stryd te spaaren,
Vervoegt u dan terstond by Davids legerschaaren.
Verheft myn' waarden Vriend, tot Vorst van Israël.
Erkent hem als gezalfd op 's Hemels hoog bevel.
Gy zult zelf, zo ik na myn' Vader blyve in 't leven,
Gewillig my de kroon aan hem zien overgeeven.
Hy hield, dus spreekend, zyn gezicht naar 't veld gewend,
Vanwaar het eerste licht reeds schemerde in de tent.
Daar ryst, dus voer hy voort, daar ryst myn jongste morgen.
Nog deeze dag: maar 't is een dag vol angst en zorgen.
Myn Vrienden! nadert my; ontfangt myn afscheidsgroet.
't Is hagchlyk of ik u op aarde ooit weêr ontmoet'.

Dus sprak de vroome Held, omärmde ons een' voor eenen,
En trad naar 's Konings tent, terwyl wy bleeven weenen.
De voedster Sare ontweek, op 't Prinselyk bevel,
Thans met Mefibozeth het heir van Israël;
En, schoon myn ampt me ontslaat van oorelogsbedryven,
Besloot ik uwen Vriend standvastig by te blyven.
    Wy zagen, kort daar na, hem, even welgemoed,
Verschynen met den Vorst en al den Heldenstoet.
De Koning was ontroerd, en zag, vol mededoogen,
Zyn Zoonen telkens aan, als meest met hen bewoogen.
't Zuchtte all' in naare stilte, en Jonathan-alléén
Toonde een vernoegd gezicht, waarüit iets hemelsch scheen.
Hy had reeds afscheid van al 't Vorstlyk Huis genomen,
Thans met hem in de tent des Konings t' saamgekomen.
Vaarwel, myn Vader! sprak de nooitvolpreezen Held,
Vaarwel! ik gaa ten stryde, en zal het oorlogsveld,
Gelyk 't uw' Zoon betaamt, doen van myn' moed gewaagen;
En overwinnen, is 't des Hemels welbehaagen.
Terwyl hieröp de Vorst hem zo ontsteld als teêr
Omärmde, sloeg de Prins zyne oogen zuchtend neêr.
Verliet, zo ras hy kon, zyn' Vader, die, in 't harte
Gegriefd, hem na bleef zien, gefolterd door zyn smarte.

De Hoofden van het heir verzelden 's Prinsen schreên,
En schaarden, op zyn' last, de Benden vast byéén.
De Koning had aan hem de voorhoede opgedraagen;
En Malchizua, nog in 't opgaan zyner dagen,
Bedekte met zyn' drom zyns Broeders slinke zy';
Aan de andre hand stond hem de Veldheer Abner by.
Vorst Saül-zelf zou thans den middentogt bewaaren.
De siere Abinadab hield stand met zyne Schaaren
Aan 's Vaders rechtehand, niet ver van Jisraël;
Getrouwe Adajas gaf aan de andre zy' bevel.
't Onweerbaar volk vond zich, uit zorg voor 's Vyands woede,
Met al de legertros geplaatst in de achterhoede;
Aan d' eenen kant gedekt door dappren Elpaäl,
Aan de andre zyde door den jongen Esbahal.
Des Vyands leger trok al vroeg van Afeks wallen,
Om, waar' het mooglyk, ons ontydig te overvallen.
Den trotschen Hohas, zo meêdoogenloos als stout,
Was, op Vorst Achis last, de voorhoede aanbetrouwd;
Kloekmoedige Arioch trok aan zyn slinke zyde
Met de Askalonsche schaar' al juichende ten stryde.
Prins Melech, Achis spruit, vormde, in een' sieren stand,
Den vleugel op 't gebergte, aan Hohas rechtehand.

Vorst Achis-zelf verkoor den middentogt te leiden.
De nydige Eglon was ter rechter zy' bescheiden;
Aan Achis andre hand de Vorst van Akkaron.
Voorts volgde een oorlogsmagt die niemand tellen kon,
Byéén verzameld uit al de omgelegen oorden.
Het Volk van Tyrus en van Sidon uit het noorden;
De Jebuzyt van 't oost', en Amalek van 't zuid',
Maakte, elk afzonderlyk, een talryk leger uit.
    Terwyl de Vyand, die van dolle moordzucht blaakte,
Op 't klinken der trompet, reeds Isrels heir genaakte,
Trad dappre Jonathan door al de reiën heen,
En moedigde allen tot den stryd met de Onbesneên.
De heusche majesteit, gewoon 's Volks hart te streelen,
Scheen met meer glans dan ooit in 's Prinsen oog te speelen.
De vrees van Jakobs Kroost verdween wanneer 't hem zag.
Hy was in elks gezicht een engel op dien dag.
Het Vorstlyk harnas scheen om 't heldenlyf gewassen.
Hy droeg het hoofd ontbloot, dat Isrels kroon zou passen.
De bruine hairlok zwierde om nek en schouders heen,
Zo schoon gekruld als ooit, doch door natuur-alléén.
Van allen toegejuicht, trad hy hen vriendlyk nader;
Sprak deez' als Broeder aan, en dien als Vriend of Vader.

Maar, Prins! ik zie dat myn verhaal u 't hart doorsnyd...
Helaas! vraagt David, sprak myn Vriend niets voor den stryd?
Ja, antwoord Sadok, dus liet hy voor 't Heir zich hooren:
Hebreeuwsch Geslacht, door God ten Erfvolk uitverkooren,
Myn Stamgenooten, die myn dierbaarst maagschap strekt!
Bedenkt thans wie gy zyt, en tegen wien gy trekt.
Gy, 't Erfvolk dat Gods gunst in Kanân bly doet leeven;
Zy, Afgodisten, door zyn magt daaruit verdreven.
Dat zy vry steunen op hun talryke oorlogsmagt;
Gy, die van sterker arm uw hulp, uw redding wacht,
Vertrouwt uw zaak aan God; zyn kracht kan hen bepaalen,
En u, gelyk welëer, op hen doen zegepraalen.
Alleen weest dapper, weest gemoedigd tot den stryd.
Denkt, denkt wat ge allen aan de Godstent schuldig zyt,
En aan uw Vaderland, en aan uw liefste panden.
Bevryd hen, eens voor al, van deeze dwingelanden.
Ik wy' myn bloed aan God en Isrel op deez' dag;
En zal verwinnaar zyn, of sneuvlen in den slag.
Zo sprak de vroome Prins, en deed elks moed herleeven.
Dit tuigde 't veldgeschrei door Isrel aangeheven.
Zo ras hy zich aan 't hoofd der Benden had gesteld
Rees een gemengd geluid langs heuveltop en veld,

En krygstrom en bazuin gaf straks het aanvalteeken.
De Filistyn deed ook de krygsklaroenen steeken.
Men zag, op 't oogenblik, ter wederzyde, een vlugt
Van scherpe schichten, die, in 't snorren door de lucht
Elkaêr voorby gesneld, zo wel van Isrels Helden
Als in des Vyands heir geheele reiën velden.
Dit akelig gezicht verbitterde elks gemoed.
't Raakte alles handgemeen: men zette voet by voet,
Terwyl de speeren, door een sterke vuist gedreven,
By 't heftig veldgeschrei ontelbren deeden sneeven.
De zwaarden schitterden by 't licht der morgenzon.
Prins Melech, in den waan dat niets hem stuiten kon,
Stoof al zyn Volk vooruit, en dreef, van woede aan 't branden,
Held Hiski met een speer den dood door de ingewanden.
Prins Malchizua, die by Hiski zich bevond,
Viel, schoon reeds door een' schicht in zyne zy' gewond,
Den overwinnaar aan; verzamelde al zyn krachten
Om Achis Spruit, ter wraak des jongen Helds, te slagten.
Elk van dees Prinssen stond met drift naar oorlogsëer;
Ging met gelyken moed zyn weêrparty te keer,
En trof hem, beurt om beurt, met doodelyke slagen.
Elk blaakte om in 't gevecht de zege weg te draagen.

Het Vorstlyk bloed vlood hen van 't blinkend harnas af.
En, schoon de dood alreê hen aangrimde uit het graf,
Nog gaf de wanhoop kracht; tot Achis Telg, in 't ende,
Op de aarde nederzeeg voor de oogen van zyn Bende.
De Veldheer Ahuzath, wien Achis 't lyfsbehoud
Van zynen Erfprins in den stryd had aanbetrouwd,
Verwoed, dewyl hy hem dus deerlyk om zag komen,
Deed Isrels dierbaar bloed by gantsche beeken stroomen.
Prins Malchizua, die, minst op zichzelv' bedacht,
Zich vleide dat hy reeds zyn' Vyand had geslagt,
Viel straks op Melech neêr, om hem den helm te ontrukken.
Dees sloeg hem zynen arm om 't lyf, in 't nederbukken.
Men zag, daar elk van hen om 't yvrigst weêrstand bood,
Hen wortslen met elkaêr en worstlen met den dood.
Terwyl hun beider hart van haat en wraakzucht gloeide,
En 't laauwe bloed van d' een' in 't bloed des andren vloeide,
Nam Melechs veege ziel de wyk naar ruimer lucht;
Prins Malchizuaas ziel volgt fluks haar in haar vlugt,
Als of ze, op deezen stond, het krachtloos lyf ontweken,
Door haat wierd voortgejaagd om zich nog eens te wreeken.
't Gezicht van 's Prinsen dood trof al zyn Volk met smart.
Beraja nam zyn plaats, en sprak hen moed in 't hart.

Maar toen zy, kort daar na, ook deezen zagen vallen
Door 't zwaard van Ahuzath, begaf de hoop hen allen.
    Adajas snelde fluks, by 't groeijen van den nood,
Kloekhartig voorwaart met den drom dien hy gebood;
En poogde door zyn' moed het wykend volk te schaaren;
Hen met standvastigheid hunn' grond te doen bewaaren.
Vergeefsche vlyt, helaas! de schrik wierd algemeen,
En rees by elk in top, by 't kermen en geween.
Nog hield hy stand, aan 't hoofd van zyne versche benden,
En blaakte om Ahuzath naar 't duister Ryk te zenden,
Die loos den slag ontweek, en zwakker vyand zocht.
    Terwyl Adajas Gob, die zich in togt op togt
Een' grooten naam verwierf, van 't levenslicht beroofde;
Ook Pichol, die geen' mensch aan zich gelyk geloofde;
En Arbas, ruim zo fier op zyn beroemd geslacht;
Viel 't Filistynsch gebroed, als met veréénde magt,
Hem aan, en deed den Held, van allen kant getroffen,
In 't einde op eenen berg van dooden nederploffen.
De moed des Erfvolks viel wanneer 't hem vallen zag,
En 's Vyands moordkreet rees alöm met ons geklag.
Zyn leger, van dien kant op Isrel ingedrongen,
Had de open zyde van den middentogt besprongen,

Toen Prins Abinadab, uit trouw en kinderpligt,
Den Vorst ter hulpe vloog, van zyn gevaar bericht.
Zelfs de achterhoede kwam tot bystand aangevloogen.
Doch 's Vyands overmagt verydelde al dit poogen.
Getrouwe Abinadab bevond zich overäl
In 't heetste van den stryd, en dreef een groot getal
Van heillooze Onbesneên ten afgrond door zyn slagen.
Nu was Vorst Eglon zelfs op zynen oorlogswagen
Genaderd tot behoud van Veldheer Ahuzath.
Een drom van wagens, reeds met brein en bloed bespat,
Verzelde zyn gespan, en voerde Gazes Grooten.
De trotsche Doëg, in dit tydstip toegeschooten,
Vloog, met een' stouten sprong, op Eglons wagenraên;
Viel met een heesch geschreeuw dien wreevlen Dwingland aan,
En zocht hem met geweld ter strydkarre af te rukken;
Als 't aakligst ongeval zyn' aanslag deed mislukken,
Daar hy een zwaare speer, die Eglon naar hem dreef,
Te ontwyken poogende, in de raders hangen bleef.
Het reeds gekwetst gespan sloeg midlerwyl aan 't hollen,
En Gazaas Vorst stoof, door dien vaart aan 't suizebollen,
Van zyne strydkarre af, en stortte al tuimlend neêr.
Hy wierd, in deezen stand, ontbloot van tegenweer,

Geveld, en van zyn Volk al gillend weggedraagen,
Of eer gesleept, terwyl de hollende oorlogswagen
Met Doëg voortvloog, en zyn wreedgekneusde leên
Vanéén reet, tot zyn lyk geen menschlyk lyk meer scheen;
Alöm bebloed, misvormd, vermorseld en vertreden.
In zulk een overmaat van de uiterste aakligheden
Vond die Bloeddorstige zyn deerniswaardig end',
Door weinigen betreurd in de algemeene elend'.
    Het Volk van Gaze, min ontroerd door dees vertooning
Dan woedende van wraak om 't lot van zynen Koning,
Vocht als wanhoopende, en won veld van stap tot stap,
Vooräl toen 't Saüls spruit, den Prins Abinadab,
Wien Ahuzath, helaas! verraadelings deed sneeven,
Tot zyner Benden schrik den veegen geest zag geeven.
    Vorst Saül-zelf vond zich gegriefd met wond by wond
Door 't volk van Baladan, dat op een hoogte stond,
En duizend pylen schoot op Isrels legerknechten.
Een rei van Helden, eer getroost zich dood te vechten
Dan langer tot een doel van schicht op schicht te staan,
Besloot den Vyand op 't gebergt' te keer te gaan
Tot redding van den Vorst, die, schoon omringd van lyken,
By 't groeijen van den moord den stryd niet wilde ontwyken.

De jeugdige Esbahal bezweek aan 's Konings zy',
Mee moedige Ahio; Seharja viel 'er by,
Met Pheres, Ismaël en Micha en Uzias,
Zephanja, Elpaäl en gryzen Zedekias.
Maar schoon de Filistyn dien Heldenrei versloeg,
Die overwinning stond hem ook op bloeds genoeg,
Daar geen dier Braaven viel dan op een hoop van dooden.
Ons Heir was meest geveld, gewond, of weggevlooden,
En Saül, die tot nog kloekmoedig had gestreên,
Stond reeds genoegsaam met Ahimaäs-alléén.
Hy zag het overschot der zwakke Benden vlieden;
Zyn Helden vruchtloos op 't gebergt' nog weêrstand bieden.
Dit deed zyn bittre smart tot wanhoop overslaan.
Hy sprak Ahimaäs met deeze woorden aan:
Doe thans, voor 't laatst, uw trouw aan uwen Koning blyken.
Alöm doorwond, zal ik door 't bloedverlies bezwyken,
En vallen, leevende, in 't geweld der Onbesneên,
Wier boosheid spotten zal met myn rampzaligheên.
Bevryd my van dien smaad; bepaal myne ongelukken,
Door my dit oogenblik uw zwaard in 't hart te drukken.
Ahimaäs bestorf van schrik op dit besluit,
En weigerde den Vorst dees blyk van trouw ronduit.

Zoude u Ahimaäs berooven van het leven?
Neen, hy zal eedler blyk van zyn getrouwheid geeven;
Dus sprak hy in het einde, al siddrend, tot den Vorst,
En zette fluks de punt van 't staal zich op de borst,
En viel 'er driftig op, en zeeg al stervend neder.
De Koning wendde 't oog, verlegen, heen en weder,
En dreef daaröp, geheel verwonnen door zyn smart,
Zyn eigen Vorstlyk zwaard zich door 't mistroostig hart,
Op 't naadrend moordgeschreeuw der wreede Filistynen;
En stortte op 't aanzicht neêr, in 't midden van de zynen;
Terwyl de veege ziel hem met het bloed ontvlood.
De Vorst, zegt David, bragt zichzelven dan ter dood?
Een, die de kroon my bood, dorst op dien gruwel roemen,
En zich den moorder van den droeven Koning noemen:
Myn Volk heeft hem gestraft voor myn vergramd gezicht.
Hy had die straf verdiend, hy gaf een valsch bericht,
Dus antwoord Sadok hem; twee trouwbevonden booden,
Jephune en Aza, 't zwaard des Vyands naauw' ontvlooden,
Betuigden dat hun oog den Vorst dus sterven zag.
Maakt gy, zegt David, van myn' Halsvriend geen gewag?
Vertoef niet my zyn lot, hoe 't zyn moog', te openbaaren.
'k Zal u voldoen, ik zal zyn' ramp aan u verklaaren,

Dus vaart de Priester voort: De dappre Jonathan
Had met zyn Heldenschaar', de bloem van Kanaän,
By 't aangaan van den slag, den Vyand stout besprongen,
En was, al strydende, op zyn reijen ingedrongen.
Geveinsde Maoch, die den Held te stuiten zocht,
Had in den aanvang reeds die stoutheid duur bekocht,
En stortte op 't aanzicht neêr, van 's Prinsen speer doorregen.
De fiere Kiriath, ten top van eer gestegen
Door Koning Hohas gunst, viel door 's Helds blinkend zwaard;
Ook Bezotheja, door zyn sterkte alöm vermaard;
En Hazimenuchog, de roem van Balaks Zonnen.
Het Volk des Filistyns trachtte ook zyn' moed te toonen.
De jonge Joas wierd door Rechob omgebragt;
En dees, ter weêrwraak, door Hananjaas staal geslacht.
Een scherpgepunte schicht deed dappren Joël sneeven,
En Held Jechonias had reeds den geest gegeeven
Door 't zwaard van Hezahog, die fluks door Ahikam
Verslagen wierd, ten spyt van Enaks trotschen stam.
's Ryks Erfprins Jonathan, die 't alles dwong tot wyken,
Streefde over heuvels heen van stervend volk en lyken
Naar Koning Hohas-zelf, die fier hem tegentrad,
Reeds met het dierbaar bloed van Israël bespat.

Hy had Amazia en Jediël doen sneeven,
En blaakte om Jonathan den dood ten prooi te geeven.
Elk dier bespringers stond als een onwrikbre rots
In 't hart der barre zee in spyt van 't golfgeklots.
Beroemd door heldenmoed, in oorlogskunde ervaaren,
Elkaêr gelyk in kracht en schier gelyk in jaaren,
Klonk, beurt om beurt, hun zwaard op harnas en helmet,
En elke slag, hoe zwaar, wierd straks betaald gezet;
Tot Hohas zich te sterk liet door zyn drift verrukken,
En toeschoot om den Prins het zwaard in't hart te drukken
Daar van het borstpantsier de schouderplaat zich scheid.
't Waar' met hem uitgeweest, zo 't Goddelyk beleid
Hem Hohas aanslag niet in tyds had doen beseffen.
Hy, wiens bezadigdheid hem wisser maakte in 't treffen,
Bragt zynen Vyand straks op 't nederbukkend hoofd
Zo zwaar een wonde toe, dat hy, van kracht beroofd,
Ter aarde nederzeeg, en 't bloed met sterke stroomen
Opborrelde uit de kloof. Dus is hy omgekomen
Die Isrel dompelde in het schriklykste oorlogswee.
De Prins stond aan het Volk van Asdod, op hun beê,
Grootmoedig toe het lyk huns Konings weg te draagen.
Nu kon geen weêrstand meer den vaart des Helds vertraagen,

Daar hy, door God gesterkt, den dappersten versloeg,
En 't moedloos Volk alöm den schrik in 't harte joeg;
Totdat Vorst Achis-zelf, ten steun der Bondgenooten,
Met versche Benden in deez' nood kwam toegeschooten.
't Gevecht was minder scherp aan Veldheer Abners kant,
Sints Koning Arioch, getroffen in de hand,
Zich uit den stryd begaf; dit deed zich Abner spoeden,
Om dappren Jonathan voor Achis Volk te hoeden.
Hy vloog, met fieren moed, door Vriend en Vyand heen,
Naar zynen Bloedverwant. Toen zagen de Onbesneên
Wat dapperheid vermag in 't barnen der gevaaren.
Het edel Heldenpaar versloeg geheele schaaren.
't Bloed stroomde, als beeken, langs de heuvels wyd en zyd.
't Gekerm verdubbelde op 't verdubblen van den stryd.
En, hadd' de hoogste Magt, voor wie wy ons verneêren,
Wier hand wy kussen, en wier roê we al siddrend eeren,
Ons in dit hagchlyk uur met haare gunst bestraald,
Gewis het Heldenpaar had grootsch gezegepraald.
Maar och! terwyl men streed met Koning Achis Benden,
Viel ons, op 't onverwachtst, de Vyand in de lenden,
Die Koning Saül en zyn Heirmagt reeds verwon.
Toen baatte moed noch kracht, toen vlood wat vlieden kon.

De Prins, schoon hy de hoop der zege zag vervloogen,
Hield echter rustig stand; verdubbelde zyn poogen;
En moedigde al het Volk in deezen jongsten nood.
Hy velde Simron nog, hoe stout dees weêrstand bood,
En loozen Ahuzath, die zich geen leed verbeeldde,
En reeds zich met de hoop der overwinning streelde.
De Hemel had tot nu door pyl en spiets en zwaard
Den Erfprins heen geleid, hem ongekwetst bewaard;
Thans drong een scherpe speer, hem naar de borst gedreven,
In 't edel hart, en deed op 't oogenblik hem sneeven.
De Dood, als waar' hy schuw voor 't helderflonkrend licht
Der vriendlyke oogen, schoof zyn floers hem voor 't gezicht,
En blies het bloozend rood hem siddrend van de wangen.
Terwyl ik zocht den Held in 't vallen te ondervangen,
Viel 't hoofd hem op de borst, en 't zwaard hem uit de hand.
Hy zeeg my in den arm, en uit myn' arm in 't zand,
En gaf zyn' geest aan God, en sloot zyn stervende oogen.
Doch al 't geweld des Doods had echter geen vermogen
Om 't minzaam aangezicht te ontluistren: neen, ô neen!
't Stond zo bezadigd, zo vernoegd als ooit voorheen;
Ja 't scheen zelfs, toen de ziel het ligchaam had begeeven,
Of iets van haar geluk 't gelaat was bygebleven.

De Veldheer Abner trachtte, op 't zien van 's Prinssen dood,
Het overschot des Heirs te bergen in deez' nood,
En vlood, in 't eind', met ons, toen 't stryden niet kon baaten,
Langs Gilboaas gebergt', naar Isrels veege Staaten.
De Priester zwygt, en zucht. Al 't Volk, geprangd door druk,
Barst uit in klaaggeschrei om 't schriklyk ongeluk.
Hun Prins... wie maalt hunn' Prins? ô doodlyke oogenblikken!
Wat is zyn ziel benaauwd! Hy zal van rouw verstikken.
Daar werpt hy 't stof der aarde al siddrende op zyn hoofd.
Daar zygt hy neder, als geheel van kracht beroofd.
Geeft lucht! geeft lucht! versterkt uw' Koning, trouwe Helden!
Versterk hem, Hemel! ach! wat leed wil Isrel gelden!
Het doodzweet breekt hem uit. God lof! God lof! hy zucht.
Daar heft hy de oogen en de handen naar de lucht.
De traanen groeijen in 't gezicht tot gantsche stroomen:
Richt, richt hem op van de aard'; dus zal hy te eer bekomen.
Hoe jaagt zyn angstig hart, te sterk door rouw bestreên!
Daar barst hy eindlyk uit in klagten en geween.
Hy spreekt: men zwyg'. Helaas! hy heeft my dan begeeven!
Hy stierf dan, die de troost, de vreugd was van myn leven,
De roem van Saüls Huis, de hoop van Isrels Staat!
Hy leeft niet meer, en ik, ik mis myn' toeverlaat,

Den wellust van myn ziel, de blydschap van myne oogen!
Zyt gy voor eeuwig, ach! voor eeuwig, my onttoogen,
Geliefde Jonathan! ô treffend zielverdriet!
Ik schrei vergeefsch hem na, hy hoort myn klagten niet;
En leef ik zonder hem, kan ik nog adem haalen,
Daar ik al myn geluk met hem in 't graf zie daalen?
ô Dierbaar Vaderland! hoe stort uw glori neêr!
Waar is uw oude roem? uw Vorsten zyn niet meer,
Wier moed de sterkte was van uw bestreeden wallen!
Gy zaagt uw Helden op de hoogten nedervallen,
Daar deugd noch dapperheid hun onheil weeren kon.
Vertel dien rampspoed niet aan 't woedend Askalon;
En laat het heilloos rot, in 't moordziek Gath gebooren,
De maar' van deezen rouw niet op zyn straaten hooren;
Opdat de Dochters der bloeddorstige Onbesneên
Niet bly ten rei gaan op den galm van uw geween.
Rampzalig Gilboa! geen daauw besproeij' de toppen
Van uwe heuvelen; geen versche regendroppen
Uw hooge velden, die, het Priesterdom ten nutt',
Hun tienden schonken aan Aärons offerhutt'!
Men zag uw' grond, helaas! het bloed der Helden slorpen;
Op u wierd Saüls schild verachtlyk weggeworpen,

Als of die dappre Vorst nooit Isrels troon beklom;
Of nimmer de oliekruik, uit 's Hoogsten heiligdom,
Voor 't oog van 't Erfvolk, op zyn kruin ware uitgegooten.
Geen schicht wierd ooit vergeefsch door Jonathan geschooten:
Zy wierden dronken van het bloed der Onbesneên;
Zy drongen door het hart der stoutste Helden heen.
Ook dulde Saül niet, daar hy 's Lands recht verweerde,
Dat zonder roem zyn zwaard ooit in de schede keerde.
ô Dappre Spruit van Kis, beroemd door oorlogsdeugd!
ô Jonathan, 's Volks hoop en toeverlaat en vreugd!
ô Helden, aan elkaêr zo dierbaar in uw leven!
Het sterven scheidde u niet: één stryd heeft u doen sneeven.
Gy zweefden ligter dan een arend, die de lucht
Met zyne pennen klieft in zyn verheven vlugt;
Gy, sterker in den stryd dan onvertsaagde leeuwen.
Beweent, beweent hun lot, ô Dochters der Hebreeuwen!
Betreurt Vorst Saül, die u tooide met sieraad,
U prachtig kleeden deed in purpren feestgewaad,
En flonkrend eêlgesteente en gloeiend goud deed draagen.
Uw roem, uw glori viel; uw Helden zyn verslagen!
En gy, myn Jonathan! vielt ook in deezen stryd;
Gy ziet den doodsängst niet die my de ziel doorsnyd!

Myn Vriend! myn Broeder, my zo dierbaar in uw leven!
Ach! kunt ge uw' David, kan uw David u begeeven?
De vriendschap, die ons hart onscheidbaar t'saamenbond,
Die teedre vriendschap, zo onwankelbaar gegrond,
Verleende my meer zoets dan ooit de min der Vrouwen.
Myn Jonathan! myn troost! naast God myn hoogst betrouwen!
Treur, Isrel! treur met my; uw Helden zyn niet meer!
En, ach! hun wapens zyn verlooren met uw eer.
    Dus klaagt de Vorst, daar hy versmelt in heete traanen,
En al de deernis wekt der treurende Onderdaanen.
Zyn Helden deelen in zyn gadelooze smart,
En sterken door hunn' troost zyn afgefolterd hart.
't Gerucht van zynen rouw, door al het Land gevloogen,
Toont zyn grootmoedigheid aan Isrels weenende oogen.
Elk is bewoogen met zyn bitter zielverdriet.
Maar Juda laat het thans by de enkle deernis niet:
Het wil hem, in wiens hart de schoonste deugden woonen,
Hem, lang door God gezalfd, tot zynen Koning kroonen.
De bloem der Oudsten trekt, met een' ontelbren Stoet
Van alle Staaten, hem uit Hebron te gemoet';
En Hebron-zelf zet reeds zyn ruime poorten open.
    Gy, spreeken ze allen, gy, ô Prins, op wien wy hoopen!

Gy, gy zyt onze Vorst. Gy wierd, op Gods bevel,
Tot Judaas kroon geschikt door gryzen Samuël.
Bescherm ons in den nood: wreek Saül, wreek zyn Telgen:
Help ons den Vyand, heet op moorden en verdelgen,
Door 's Hemels onderstand, verdryven uit het veld.
Regeer, om Israël te ontslaan van zyn geweld.
De Held bespeurt Gods weg, aanbid zyn welbehaagen;
Aanvaard den Scepter, hem door Juda opgedraagen;
En trekt, met al zyn Volk, in Hebrons ruime vest.
Hy zend terstond bericht naar Moabs bly gewest,
Dat hy door Judaas Stam zich met de kroon ziet eeren,
En noodigt zyn Geslacht naar 't Vaderland te keeren.
Ook dankt hy Moabs Vorst, in vriendelyke taal,
Voor al de ontfangen gunst en 't liefderyk onthaal,
Zo edelmoedig hem en al zyn Huis bewezen.
Inmiddels was 't gevaar ten hoogsten top gerezen,
En spreidde een' doodschen schrik door al het Erfland heen.
Het Volk vlucht wyd en zyd uit de omgelegen Steên,
En laat de sterkten, die 't niet langer kan bewaaren,
Wanhoopend, tot een' prooi aan 's Vyands legerschaaren,
Wier onmeêdoogend hart zo fel zich voelt getergd
Door d' eedlen weêrstand, hen op Gilboaas gebergt',

Ten koste van hun bloed, door Isrels heir gebooden,
Dat zy zich, na den stryd, nog wreeken op de dooden.
De wapenrusting van den omgekomen Vorst,
En van zyn dierbaar Kroost, nog met hun bloed bemorst,
Word Dagon en Astarte, op Achis last, geschonken;
Om in hun tempelchoor tot Isrels hoon te pronken.
Der Vorsten lyken, thans van hun gewaad beroofd,
Verstrekken, daar alreê de Filistyn hun hoofd
Op spietsen ommedraagt door 't juichend leger heenen,
Ten guichelspel des Volks; men hangt ze by de beenen
Al schimpende aan den muur van Bethzean ten toon.
Gantsch Isrel siddert op de tyding van dien hoon.
Zy wekt in Jabes schrik en tevens mededoogen.
De Burgery herdenkt hoe Saül, aangevloogen
Om haar te ontzetten, toen Vorst Nahas haar bestreed,
Dien Dwingeland verdreef, haar redde uit al haar leed.
Dat dankbaar Volk besluit het uiterste eer te waagen
Dan laf te dulden dat de Vyand roem zou draagen
Op schimpvertooningen daar 't hart van gruwen moet.
Men neemt een stout besluit; men wapent zich met spoed
Om 't Vorstlyk overschot den Filistyn te ontrukken;
En 's Hemels bystand doet het grootsch ontwerp gelukken.

Zy keeren, met hunn' buit, naar 't vruchtbaar Gilead.
De rouw vertoont zyn kracht in vlek en dorp en stad
Op 't jammerlyk gezicht der wreedgeschonden lyken.
Elk doet, om stryd, zyn trouw, zyn liefde en achting blyken.
En, wyl een balseming, te spade in 't werk gesteld,
Den dooden niet behoed voor 't sloopend grafgeweld,
Besluit men, naar 't gebruik der omgelegen Landen,
Het Vorstlyk overschot op 't staatlykst te verbranden.
  Straks velt men eik by eik in Jabes lomrig woud,
En stapelt ze op elkaêr, en op dien berg van hout
Een geurigriekend bed, gevuld met speceryen.
De balsem, thans geplengd, verspreid aan allen zyên
Van 't breede lykgevaart' zyn geuren meer en meer.
Men legt de doôn in 't einde op deezen stapel neêr,
En steekt de houtmyt aan. De vlam stygt naar den hoogen,
Verteert door haar geweld, voor aller weenende oogen,
Het Koningklyk Geslacht, dat hen zo dierbaar was.
Thans strekt de zorg zich uit tot de overblyvende asch.
Men gadert ze in een bus van ongemeene waarde,
En bergt, tot veiligheid, die in den schoot der aarde.
  Dees gadelooze trouw, die David word gemeld
In Hebrons wal, blinkt schoon in de oogen van den Held;

Daar hy, in diepen rouw, met droeve lykmisbaaren,
Het lot betreurt den Vorst en zyn Geslacht weêrvaaren.
Hy zend Abizaï aan Jabes Burgery,
Met een' genegen wensch, dat haar Gods gunst verbly',
Ten loon der zuivre trouw aan 't Vorstlyk Huis bewezen;
Hy doet haar raaden voor den Vyand niet te vreezen,
Nadien hy, die alrede in Juda Heerscher is,
Standvastig waaken zal voor haar behoudenis;
En, zo de nood zulks eischt, haar door zyn' bystand toonen
Hoe hoog zyn dankbaarheid haar dankbaarheid zal loonen.
    Intusschen denkt de Vorst aan zyne Gemaalin,
Aan Michol, 't voorwerp van zyn eerste en teêrste min.
Hy wenscht thans, meer dan ooit, met haar heréénd te leeven.
Ach! zucht hy, nu myn Vriend deeze aarde heeft begeeven,
Kan zy, en zy-alléén, my troosten in myn smart,
Die altoos nevens hem geheerscht heeft in myn hart.
Wat heeft ze om myn behoud voordeezen niet geleden!
Wat ben ik niet verpligt aan haare tederheden!
Zy is, schoon my ontroofd, myn wettig eigendom.
Weläan, waartoe gemard? men eisch' haar wederöm;
Opdat, dewyl my thans de hoop niet meer kan streelen
Dat ik met Jonathan myn Ryksgebied zal deelen,

Zyn Zuster voor het minst, door myn getrouwe min
Gekroond zy aan myn zyde, als Judaas Koningin.
Zy deel' thans in 't geluk my door Gods gunst beschooren.
Ik ben 't aan haar verpligt: 'k heb 't Jonathan gezworen.
Wie is 't die waagen zou myn recht te wederstaan?
    Inmiddels groeit de vreugd aan de oevers der Jordaan,
Op Vader Jesses komst met huisgezin en magen.
't Bericht daarvan is fluks tot Hebron voortgeslagen,
En David snelt terstond, met een' ontelbren Stoet
Van Judaas adeldom, zyn Oudren te gemoet,
Zyn Oudren, hem zo waard, die hy zo lang moest derven,
Wier lief gezicht hem niet mogt troosten in zyn zwerven.
Hy ziet hen eindlyk weêr, die zyne tederheid
In wreede ballingschap zo dikwerf heeft beschreid.
Hoe word hun ziel bekoord, door Israëls landdouwen,
Hun oude woonplaats, thans in vrede weêr te aanschouwen!
Met wat verrukking groet hun teder hart hunn' Zoon;
Dien Zoon, hun ziel zo waard, verheven tot den troon!
Zy hooren 't juichend Volk van zynen lof gewaagen.
Wie maalt de blydschap van Vorst David en zyn Magen?
Een blydschap, die de kracht der spraak te boven streeft;
Een grooter vreugd dan ooit hun ziel genooten heeft.

De Held voert vrolyk hen het juichend Hebron binnen;
Geleid hen in zyn Hof; en toont hen zyn Vorstinnen,
Wier ongemeene glans, wier heusheid hen bekoort.
Al 't Volk van Juda trekt naar dit gelukkig oord.
Men hoort van allen kant de blyde Maagdenreiën
Met snaarenspel en zang des Konings lof verbreiën;
De Helden kaatsen steeds, op krygsbazuin en trom,
Door de eigen vreugd bezield, die klanken wederöm.
Ginds juicht het Priesterchoor met blyde feestgebaaren.
Daar klinkt de veldschalmei van Bethlems herderschaaren.
De Filistyn, van ouds voor Davids moed beducht,
Neemt, op dees blyde maar', zelfs ongejaagd, de vlucht.
Nu David heerscht heeft God zyn Erfvolk niet verlaaten.
De vreugd is algemeen by alle kunne en staaten;
En 's Hoogepriesters hand zet Saüls gouden kroon,
Voor 't oog van 't juichend Volk, op 't hoofd van Jesses Zoon.

EINDE.

Misstellingen en verbeteringen.

Bl.	20.	reg.	3.	*staat*	onphoudelyk	*lees*	onphoudlyk
	22.		3.		vluggen vaart		vlugge vaart
	37.		7.		ooreloogen		ooreloogen
			20.		geschaapen		geschapen
	41.		12.		andere wyz'		andre wyz'
	45.		20.		En greep my de hand		En greep my by de hand
	76.		18.		eene moordkreet		eenen moordkreet
	127.		15.		zynen vaart		zyne vaart
			16.		versaagen		vertsaagen
	156.		16.		Pathiël		Palthiël
	166.		13.		's vyand		's vyands
	190.		5.		uw goedgunstig		u goedgunstig
	267.		8.		Gdraagt		Gedraagt
	282.		4.		Ik heb hem		Ik heb hen
			5.		Maar zelfs hem		Maar zelfs hen
	296.		16.		allen zy'		alle zy'
	297.		11.		zynen vaart		zyne vaart
	312.		21.		op eene muil		op eenen muil
	336.		9.		allen zy'		alle zy'
	372.		9.		Jisraël		Jisreël